

#DIDACTICA

DIRECTOR

Prof Marius BĂLAȘA

COMITET ȘTIINȚIFIC

Prof Marius BĂLAȘA

insp. gen. ISJ Olt Felicia MAN

COLEGIUL DE REDACȚIE

prof. metodist Marilena DONCIU

prof. metodist Carolina GURALIUC

prof. metodist Cristina MIHUȚ

prof. metodist Maria-Mioara MITREA

documentarist Victoria PRIOTEASA

REALIZATOR COPERTĂ

prof. metodist Maria-Mioara MITREA

Revista #DIDACTICA a fost editată conform Regulamentului de organizare și funcționare a Casei Corpului Didactic, aprobat prin Ordinul Ministrului Educației și Cercetării Nr. 5554 din 19.10.2011

Responsabilitatea pentru respectarea copyright-ului revine integral autorilor articolelor

#Didactica (Slatina) =

ISSN 2559 - 3218, ISSN-L 2559 – 3218

www.EdituraHoffman.com

www.LibrariaHoffman.ro

Tel. 0740 984 910

Revista *#DIDACTICA* reprezintă mai mult decât o simplă culegere de articole pentru cadrele didactice din județul Olt, reprezintă un mijloc de a promova inovația și reforma în educație în scopul dezvoltării personale și profesionale a cadrelor didactice, corelate cu standardele profesionale, de calitate și competențele profesionale din domeniul educației.

Această revistă de educație olteană reușește să acopere un necesar demers științific, apărut din nevoia continuă de perfecționare, pentru a lega experiența și experiențele didactice trecute și prezente de cele viitoare, în cadrul unui efort general de aliniere la cerințele unui învățământ modern.

Structura orientativă a revistei *#DIDACTICA* include domenii precum didactica modernă, perspective ale învățământului românesc, comunicări științifice, management educațional, noutăți editoriale. Ne dorim ca această revistă să devină un cadru potrivit schimbului de idei, informării și documentării, din perspective direcționării către o educație deschisă, flexibilă și eficientă.

De altfel, realitățile școlare actuale, nevoile pedagogice și interesul pentru autodezvoltare a cadrelor didactice au determinat apariția acestei publicații ca un corolar al preocupărilor educaționale.

Lansăm primul număr al revistei *#DIDACTICA* – revistă națională de știință și educație - cu un prețios set de articole și rămânem în așteptarea eseurilor, studiilor, prezentărilor, parteneriatelor și proiectelor dumneavoastră care vă conturează identitatea și etosul instituțional.

Doresc să le mulțumesc tuturor cadrelor didactice care și-au adus aportul la apariția revistei și am speranța că *#Didactica* va deveni o „oglindă” a învățământului oltean în care cadrele didactice să-și pună în valoare calitățile personale, vocația, talentul, măiestria, creativitatea, câștigul fiind al tuturor, elevi, profesori, părinți și comunitate.

Director CCD OLT,
prof. Marius BĂLAȘA

„Scrișul este corabia cu care călătorim în viitor și ancora pe care o aruncăm în limanul timpului” spune Înaltpreasfințitul Părinte Mitropolit Ioan al Banatului.

Revista impulsionează comunicarea în cadrul corpului profesoral prin prezentarea opiniilor și aducerea în planul dezbaterii a temelor de interes în legătură cu dezvoltarea personală și profesională a cadrelor didactice. În acest fel vor fi cunoscute mai bine opiniile profesorilor, se va întări solidaritatea în găsirea și promovarea unor soluții pentru problemele cu care se confruntă învățământul în această perioadă.

În această lumină, nădăjduiesc ca revista „#Didactica” să devină mărturia activității susținute a cadrelor didactice din județul Olt. Îmi doresc, de asemenea, ca această revistă să aducă plus valoare învățământului oltean prin articolele publicate ce împărtășesc tuturor experiențe didactice, bune practice.

Inspector Școlar General,

Felicia MAN

ÎNVĂȚAREA COLABORATIVĂ – INOVAȚIE PENTRU PERFORMANȚĂ

**Prof. Cristina MIHUȚ
Casa Corpului Didactic Olt**

”In order to learn you must have a learning partner” Talmud.

Plecând de la această învățătură desprinsă din Talmud, vom parcurge câteva idei generale referitoare la învățarea colaborativă și cum poate fi integrată aceasta în practica curentă de predare – învățare – evaluare.

Cercetările referitoare la învățarea colaborativă au început prin 1890 cu Triplett (1898) în Statele Unite ale Americii și Mayer (1903) în Germania. Aceștia au fost urmați în 1916 de John Dewey care, în cartea sa ”Democracy and Education” susținea că sala de clasă trebuie să fie o reflecție mai largă a societății, să fie un laborator de învățare a vieții reale. După 1980, învățarea colaborativă a început să fie acceptată și adoptată în multe școli. Competența de lucra împreună și de a coopera a devenit una din competențele cele mai apreciate ale secolului XXI. În același timp, lucrul în echipă a devenit o practică curentă în școală.

Colaborarea este o filozofie a interacțiunii și a stilului de viață personal în care persoanele sunt responsabile pentru acțiunile lor, inclusiv învățarea și respectarea abilităților și contribuțiilor colegilor. Cooperarea este o structură de interacțiune destinată să faciliteze realizarea unui produs final sau a unui scop specific prin intermediul persoanelor care lucrează împreună în grupuri. Este o abordare de echipă în care succesul grupului depinde de faptul că fiecare își trage greutatea.

Învățarea colaborativă modelează interdependența și oferă elevilor experiențele de care au nevoie pentru a înțelege natura cooperării (Roger & David Johnson).

Conform teoriei dezvoltate de Johnson, Johnson, Holubec și Roy, punctele forte ale învățării colaborative sunt: interdependența pozitivă (a se scufunda sau a înota împreună); promovarea interacțiunii (față în față); responsabilitatea individuală sau de grup; predarea competențelor interpersonale necesare grupurilor mici; procesarea informației în grup (reflecție).

O metodă de învățare colaborativă poate fi învățarea prin proiect. Ideea învățării bazate pe proiect a fost lansată de William H. Kilpatrick, prin lucrarea *The project method* (1918). Proiectul este o metodă interactivă de predare-învățare, care presupune o micro-cercetare sau o investigație sistematică a unui subiect care prezintă interes pentru elevi.

Metoda proiect este fundamentată pe principiul învățării prin acțiune practică, cu finalitate reală (”learning by doing”), ceea ce îi conferă și motivația necesară. Opusă instrucției verbaliste și livrestii, învățarea prin realizarea de proiecte reprezintă un mod mai cuprinzător de organizare a procesului de învățământ prin care pot fi satisfăcute cerințele unei educații pragmatice, în spiritul acțiunii și independenței în gândire.

TIC joacă un rol important în învățarea prin proiect, pe de o parte prin facilitarea accesului la informații, de pe altă parte prin modalitățile de rezolvare a unor sarcini și comunicarea cu parteneri de proiect.

Metoda învățării prin proiect se fundamentează pe principiul învățării prin acțiune care are o finalitate reală – ”learning by doing”. Acest principiu asigură crearea unei motivații de învățare și participare pentru elevi care este opusă învățării tradiționaliste în care primează expunerea verbală, livreasă, discursul academic. În același timp, metoda învățării prin proiect este un mod cuprinzător de organizare a procesului de predare-învățare-evaluare care prin asigurarea independenței în gândire, dezvoltării spiritului de acțiune și a conștientizării rolului fiecărui elev, asigură implementarea unei educații pragmatice.

Interesul pentru metoda învățării prin proiect are ca substrat abordarea interdisciplinară, mobilizarea competențelor transversale, exploatarea TIC, integrarea inițiativelor individuale ale elevilor și chiar proiecte de grup, foarte important fiind faptul că prin metoda învățării prin proiect

elevii pot să se familiarizeze cu complexitatea pieței muncii actuale, contribuind la construirea propriului traseu școlar și profesional.

Pentru a defini metoda învățării prin proiect în educație trebuie să ne întoarcem întâi asupra noțiunii de ”proiect”, noțiune destul de recentă care s-a impus pe la mijlocul secolului XX. În viața cotidiană suntem invadați de proiecte: proiecte de viitor, proiecte profesionale sau de reconversie, proiecte de cercetare, în asemenea măsură încât Jean Proulx afirmă că: ”prezența proiectelor - și numărul lor - a devenit practic un etalon al măsurării dinamismului societății sau al unei organizații.

Proiectul înseamnă angajament, respectarea termenelor, atingerea obiectivelor, planificarea activităților, resursele necesare realizării proiectului. La începutul secolului XX, în Statele Unite, John Dewey și H. Kilpatrick definesc proiectul ca o strategie centrată pe elev, pe scopurile și nevoile acestuia, elevul fiind actorul principal al propriei formări. După o perioadă de cădere în desuetudine, în anii 1970 Jean Pierre Boutinet, atrage atenția că proiectele sunt utilizate în activități extrașcolare: teatru, artă, sport, științe, etc.), dar fără a fi integrate în clasă.

Învățarea prin proiect nu trebuie confundată cu alte tipuri de învățare bazate pe investigare și care aparțin familiei inquiry-based-learning, metodă care are ambiția de a plasa elevul în poziția cercetătorului. Această metodă este dezvoltată mai ales în domeniul științelor și este utilizată cu precădere în sesiunile de lucrări practice. Generalizarea acestui tip de demers vine din constatarea că științele par mai greu accesibile elevilor și că aceștia trebuie să fie motivați mai mult, implicându-i în situații concrete și dându-le posibilitatea de a ”face știință cu propriile mâini” (cf. metodei americane hands-on). În acest caz, rolul profesorului este acela de tutore (de susținere pentru elevii care au nevoie) care îi însoțește pe elevi în fazele de întrebări, de reflexie critică, de căutare a probelor, de rezolvare de probleme și de comunicare.

Integrarea TIC în învățarea colaborativă se poate face prin utilizarea unor metode și instrumente precum: Scriere colaborativă (google docs, typeWithMe, TitanPad), proiecte multimedia, Comunicare (bloguri, skype, google calendar), webquest, sisteme de management al învățării (Moodle, EdModo, Google classroom, I-Tune U) și aplicații precum: Popplet, Explain Everything, Imovie, Puppet Pals, Ibook Author, Padlet.

Bibliografie:

BLUMENFELD Phyllis C., SOLOWAY Elliot & MARX Ronald W. *et al.* (1991). « Motivating project-based learning: Sustaining the doing, supporting the learning ». *Educational Psychologist*, vol. 26, n° 3 & 4

BORDALO, Isabelle, GINESTET, Jean-Paul – Pour une pédagogie du projet, Hachette, 1993

BOUTINET, Jean-Pierre – Anthropologie du projet, Presses universitaires de France, 2005

JUDGE, Miriam, MICOOL – Collaborative learning, 2017

MAYER Richard E. & ALEXANDER Patricia A. (dir.) (2011). *Handbook of Research on Learning and Instruction*. New York : Routledge

MAYO, Lorin – Essential Elements of Project Base Learning, 2013

PROULX, Jean – Apprentissage par projet, Presses de l’université du Québec, 2004

REVERDY, Catherine – L’apprentissage par projet: de la recherche, Technologie no. 186, mai-juin 2013

REVERDY, Catherine – Des projets pour mieux apprendre, Institut Français de l’Education, no.82, feb.2013

<https://www.teachingchannel.org/videos/collaboration-vs-cooperative-learning-nea>

ELEMENTE DE SPECIFICITATE ALE SISTEMULUI DE EDUCAȚIE FINLANDEZ

Mirela Maria PARASCHIV - profesor pentru învățământ primar

Liceul cu Program Sportiv Slatina

Finlanda ocupă primul loc în topul mondial pe educație în rândul statelor dezvoltate, clasament realizat de firma Pearson.

Când vine vorba despre educație, experții din toată lumea, în special americanii și spaniolii, fac pelerinaj în Finlanda să caute la fața locului răspunsuri la succesul copiilor finlandezi în testările internaționale.

Unii găsesc răspunsul în faptul că finlandezii nu prea au învățământ preșcolar, copiii merg la școală la șapte ani: ideea e luată de la suedezi care zic că e mult mai ieftin să lași copiii copilăria, decât să plătești, mai târziu, armate

de psihologi ca să-i vindece de depresii. Alții se referă la lipsa evaluării elevilor până la clasa a șasea, n-au testări, nu sunt ascultați la lecție, nu există note. Mulți se referă la sistemul de formare a cadrelor didactice, șase ani de facultate cu examen dur de admitere, la fel ca medicii, cei din urmă lucrează cu corpul uman, profesorii, cu mintea și sufletul copiilor.

Educația școlară se bazează pe dezvoltarea gândirii și a expresiei, nu pe acumularea masivă de informație. Pentru a favoriza gândirea creativă și independentă, multe din temele pentru acasă au formă de proiect; elevul nu rezolvă numai probleme după o rețetă, ci încearcă să descopere utilitatea soluțiilor în diferite aspecte practice.

Testele sunt de așa natură încât să nu-i ierarhizeze deloc pe copii, nu există liste cu note primite la evaluări naționale, cu admiși și respinși, nu există eticheta elevului picat, copilul de nota 2 și cel de nota 10, și nu există școli slabe și școli pentru elite. Părinții știu că oriunde își dau copilul, el va beneficia de aceeași calitate a educației.

Învățământul gratuit de la vârsta preșcolară și până la universitate include săli de clasă, bufet, cărți, manuale și alte materiale școlare, care sunt plătite doar în caz de pierdere. Programul tine între orele 8,30-9 - 15.00, cu o pauză de masă între orele 12 - 12,30.

Principiile sistemului de învățământ finlandez:

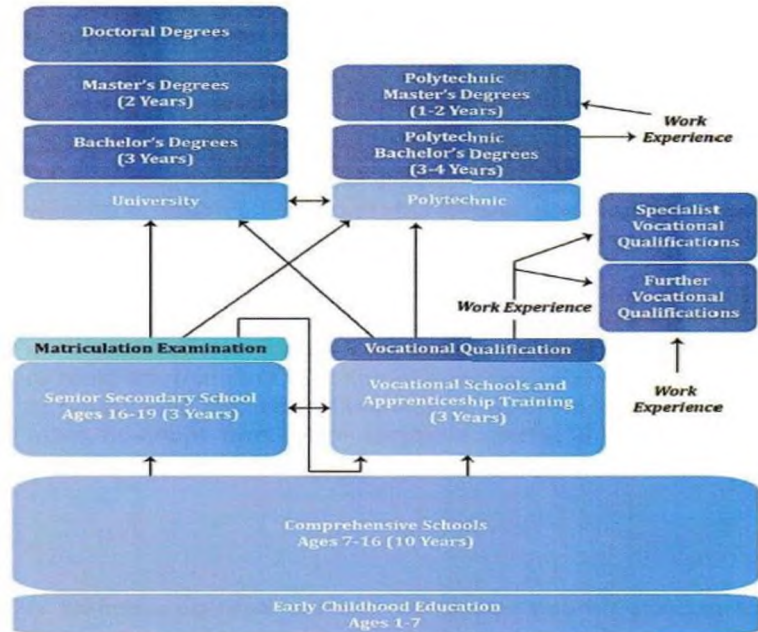
- Fiecare copil este important - sistemul trebuie să fie capabil să ofere cea mai bună educație posibilă fiecărui copil, în mod egal;

- Nu există școli pentru elite - elevii sunt educați să accepte diferențele dintre ei și să le folosească pentru a colabora în tot ceea ce fac;

- Profesorii au putere de decizie în ce privește: manualele, metodele de evaluare ale studenților/elevilor, conținutul cursurilor;

- Există un curriculum la nivel național, însă doar ca o bază de lucru pe care profesorii o îmbunătățesc și îi adaugă elemente, după cum consideră ei;

- Nu există teste - elevii dau primul lor examen în clasa a IX-a

- Nu exista inspecții școlare - evaluarea profesorilor și dezvoltarea lor se bazează pe încredere;

- Doar primii 10% dintre cei mai buni studenți sunt acceptați pentru a deveni profesori; masterul este obligatoriu pentru a putea preda.

Învățământul obligatoriu are nouă clase, plus un an pregătitor înainte de intrarea la școala primară (clasa pregătitoare de la noi). Clasele pregătitoare, I și a II-a se învață în limba finlandeză. În clasa a III-a se introduce limba engleză. După 1 an de studiu se fac anumite discipline în limba engleză. În clasa a VI-a se introduce limba suedeză, iar în clasa a VIII-a, la alegere, germană, rusă, franceză, spaniolă.

TIC în școli - fiecare clasă este dotată cu videoproiector, ecran de proiecție/tabla inteligentă și retroproiector, există 1 tabletă la 2 elevi și conexiune gratuită la internet în toate școlile. Primăria are un departament care se ocupă de predare cu ajutorul IT. Sunt câteva persoane care se deplasează în școli și-i sprijină pe profesori în predarea cu ajutorul TIC.

După finalizarea învățământului obligatoriu au 3 variante de parcurs educațional:

-învățământ academic (la noi, liceu);

-învățământ vocațional (la noi, școli de arte și meserii).

-abandonarea studiilor

95% dintre elevi își continuă studiile, iar dintre acestia 53% învățământ academic și 47% vocațional.

Liceul durează trei ani și are filieră teoretică și tehnologică sau vocațională. Abandonul școlar este redus, 4% la liceu, 10% la școlile tehnologice.

Aproape 50% dintre absolvenți urmează studii universitare, Finlanda având cel mai mare procent de licențiați din UE. Școlile „politehnice” (învățământ profesional superior orientat explicit spre practică) au mare succes. De altfel, orientarea profesională a viitorului licean sau student este urmărită permanent de profesor, alocându-i-se o oră pe săptămână. Elevul află ce fel de licee există, care-i diferența între filiera teoretică și cea tehnologică (școala profesională de la noi, mai exact, școlile de meserii), ce perspective are la fiecare.

Bibliografie

1. Dicționar Enciclopedic, vol I, Editura Enciclopedică, București, 1996
2. Mariana Momanu, Curente și orientări în pedagogia contemporană, Editura Universității „Al. I. Cuza” Iași
3. Mică enciclopedie de geografie LAROUSSE, editura Lider, București 1997
4. Site-uri internet: http://www.studentie.ro/scolile_de_meserii_din_Finlanda,
http://tribuna_invatamantului.ro
<http://ro.wikipedia.org/wiki/Finlanda>
http://www.sibiuijobs.ro/06utile_stire.php
<http://www.tribunainvatamantului.ro/invatamantul-finlandez/>

TUDOR VIANU SAU DEMNITATEA CRITICII ÎN LITERATURA ROMÂNĂ

**Prof. Maria-Mioara Mitrea
Casa Corpului Didactic Olt**

Autorul celei mai coerente și moderne teorii și practici a cercetării stilistice din România de până la mijlocul anilor 60, Tudor Vianu avea încă din 1919 revelația înaltei demnități a criticii. Mai bine din jumătate din volumele sale sunt consacrate studiului literar și artistic. Protagonistii criticii curente acuză la Tudor Vianu zgârcenia selecției pe care a operat-o asupra literaturii contemporane, dar ea vine tocmai din adoptarea concepției conform căreia critica este o magistratură a spiritului și nu un gen de bibliografie generală. Există critici care cred în obligația de a scrie despre tot ce apare și care și-au făcut din această sarcină oarecum nerealizabilă, un titlu de glorie. Părăsind exercițiul cotidian al analizei cărților, Tudor Vianu s-a consacrat unei critici de confirmare, după ce în tinerețe practicase afirmarea valorilor noi. De altfel, ultimii douăzeci de ani ai existenței lui stau sub semnul orientării mai mult spre studiul literaturii decât spre studiul esteticii și al filosofiei culturii.

În acest context, stilistica pare să fie capătul de drum al unei lungi traiectorii. Critica nu poate fi exterioară artei pentru că îndeplinește sau tinde să îndeplinească exigența unei anumite unități dintre idee și expresie, în încercarea ei continuă de a aproxima cât mai bine obiectul: critica este artistică nu numai când evocă universul unui poem sau al unui roman, ci și atunci când recompune o arhitectură de idei. O idee se poate formula în fel și chip, dar reformularea nu rămâne fără consecințe. Cine are idei știe cât de importante sunt modul și locul sau momentul în care acestea sunt lansate. Nu e o problemă de cizelare izolată, ci una de încheiere, de echilibrare și fixare. O teorie propune reconfigurarea unei arhitecturi de idei, arhitectura și ideile diferențiindu-se prin variabilitatea contextelor și a orizonturilor de așteptare.

Criticul trebuie să cunoască, să intuiască spectrul de variație a acestor orizonturi de așteptare. Se știe, critica nu se constituie ca produsul spontan al primului contact cu opera ci ca rezultatul imediat al celui din urmă, iar Tudor Vianu desăvârșește un proces care e însuși procesul judecării de valoare. Atitudinea integrativă a criticii aspirând spre certitudini axiologice nu trădează nici pe departe cauza fundamentală a originalității artistice. N-a fost pusă în lumină consecvența și hotărârea cu care Vianu apără ființa ireductibilă, vie, concretă a operei. Esteticianul acesta abstract și impersonal a fost unul dintre cei mai sensibili degustători de literatură din câți a cunoscut critica noastră. Entuziasmul tinereții sale față de valori ca Liviu Rebreanu sau Camil Petrescu nu s-a stins niciodată, iar când în ultimii ani de viață a scris despre Nicolae Labiș, vibrația răzbate dintre rânduri, dincolo de sobrietatea caracteristică a stilului său. Dacă opera este mai presus de toate un fapt de expresie rezultat din procesul de transformare a materiei, atunci întreprinderea cea mai proprie a criticului e aceea de a studia modul original în care scriitorii transformă limba comună în sensul intenționalității lor expresive. Din această concluzie teoretică s-au născut mai întâi “Arta prozatorilor români” și apoi, în ultimul deceniu de viață, cercetările de stilistică și limbă literară care au pus bazele unei adevărate școli românești. Setea de totalitate a acestui spirit clasic altoit pe un temperament romantic l-a constrâns la sacrificiu. Călinescu a fost desigur un “uomo universale”, dar Vianu reprezintă ultimul enciclopedist prin erudiție, prin

creație, prin liniile de forță care definesc universul interior al personalității sale. Există o componentă a discursului lui ce-și conține propria critică, în sensul clarificării conceptuale continue.

Critica lui Tudor Vianu alcătuiește în multe privințe un model și deci o țintă a aspirațiilor acelor pentru care contează asceza căutării perseverente a unui adevăr, chiar și în domeniul lunecos al artei, autorul însuși semnifică încrederea în posibilitățile rațiunii, în demnitatea ei care nu este alta decât însăși demnitatea criticii autentice.

BIBLIOGRAFIE

Vianu, Tudor, „Dubla intenție a limbajului și problema stilului”, în vol. Studii de stilistică. Ediție îngrijită cu studiu introductiv și note de Sorin Alexandrescu, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1968.

Vianu, Tudor, „Măiestria stilistică”, în Tudor Vianu, Opere, vol. 4, Editura Minerva, București, 1975.

Vianu, Tudor, „Probleme de stil și artă literară”, în vol. Scriitori români despre limbă și stil, antologie, introducere, comentarii, bibliografie și glosar de Gheorghe Bulgăr, prefață de Perpessicius, ediția a 2-a revăzută și adăugită, Editura Albatros, București, 1984.

*** Cercetări de limbă și literatură, Editura Imprimeriei de Vest, Oradea, 2000.

*** Elemente de lingvistică structurală, Redactor responsabil I. Coteanu, București, Editura Științifică, 1967

*** Studii de stilistică, poetică, semiotică, coordonator Mircea Borcilă, Universitatea Babeș-Bolyai, Facultatea de Filologie, Cluj Napoca, 1980.

*** Poetică și stilistică. Orientări moderne, Coordonatori Sorin Alexandrescu, Mihail Nasta Editura Univers, București, 1972.

ANTILITERATURA

Prof. Rusu Elena
Liceul cu Program Sportiv Slatina

Conceptul de „**antiscritură literară**” a fost definit de Adrian Marino în lucrarea sa „Hermeneutica ideii de literatură” ca „un fenomen permanent al istoriei literaturii și al teoriei sale”. Antiliteratura însoțește literatura ca o umbră încă de la apariție și de la formularea primelor sale accepții. Cele două concepte sunt paralele și interdependente. Asocierea sa exclusivă doar cu avangardele este o iluzie. Acestea doar radicalizează tendința originară latentă și permanentă a literaturii de a se nega pe sine nu numai când ajunge la exces și saturație, dar și atunci când este gândită dialectic, prin contrariul său.

Fenomen global, antiliteratura acționează la toate nivelele ideii de literatură. Fiecare din accepțiile analizate are o contradefiniție, contestate și negate unele după altele.

a) Antiliteratura semnifică rezistența oraltății în fața supremației literei scrise, percepută ca artificială. Opoziția la scriere și carte traduce conflictul fundamental dintre verbul „viu”, activ, creator și litera „moartă”, depreciată, compromisă, culpabilizată. Scrisul pare să ucidă însăși „viața” pentru că odată fixat pe hârtie îngheață creația, blochează spontaneitatea, mobilitatea, anulează toate procesele spirituale care i-au dat naștere. Concluzia ar fi că literatura se poate lipsi de scriitori, simpli agenți de execuție.

b) Antiliteratura a fost generată și de rezistența sacralității la litera scrisă. Originile tradiționale ale antiliteraturii sunt, în bună parte „religioase”. Litera profană care divulgă, rupe taina, demitizează este net inferioară mesajului sacru.

c) Reacția anticulturală

Antiliteratura înseamnă și o criză gravă a ideii de cultură, saturația de gramatică – școală, erudiție, sufocare de cărți și intelectualitate. Apăsată până la asfixiere de condiția sa culturală, literatura vrea să evadeze din acest cerc de fier. Atunci se neagă pe sine, tinde să se transforme în altceva, să dispară. Reacția este inevitabilă, universală și permanentă; apare încă din Renaștere, se găsește în Evul Mediu, clasicism, iluminism etc. Erudiția este considerată anticreatoare, sterilă, plictisitoare, afectată, apăsătoare.

d) Reacția anticarte (Callimachus: „O carte mare, un mare rău”)

Se scrie și se tipărește prea mult. Literatura este supradimensionată. Idealul rămâne cartea esențială, concentrată, cartea-prototip, redusă la scara esenței.

Denunțarea abuzului cărții este urmată de reacții tipice: ură, negare, distrugere. Cărțile nu ne învață nimic esențial, dimpotrivă, uneori chiar „mint”. Cărții tipărite i se opun „școala vieții”, a „naturii”, „cartea inimii”, „cartea feței” (privirea), „cartea lumii” (societatea, ca formule ale cunoașterii directe, intuitive, experimentale. De aici refuzul de a mai scrie, de a mai face cărți. Complementul său este non-lectura, refuzul de a mai citi. Bibliotecile nu sunt altceva decât „vaste cimitire ale spiritului uman”.

e) Opoziția poeziei contra literaturii

Ori de câte ori literatura (sub toate formele sale culturale) devine excesivă, exorbitantă, exclusivistă, tiranică, se produce saturația, sufocarea. Urmează reacțiunea poeziei, de a-și apăra mai întâi ființa, apoi de a restabili echilibrul. Erudiția blochează imaginația, sensibilitatea, poezia. Cultura estetică reprezintă un alt obstacol. Este respinsă, în primul rând, „literatura frumoasă”, beletristica. Evacuarea criteriului estetic din literatură devine o atitudine antiliterară tipică. Ideea de frumos este prejudecată perimată și substituibilă prin ideea de „urât”.

Poezia nu se naște din reguli, ci regulile decurg din poezie. Eliberarea de orice constrângere este însăși condiția poeziei. Teroarea literaturii o constituie „florile poetice”, clișeele. Contestarea modelelor aparține aceleiași igiene antiliterare. Refuzul vechii culturi, oboseala marilor teme, revolta împotriva educației literare și a normelor sale sunt reacții tipice. Antiliteratura este exigența

literaturii care se vrea poezie pură (purificată de „frumos” și „artistic”) eliberată de retorică, stil, fraze, literatură.

O altă cale antiliterară este a trăi, nu a scrie literatura, a o transforma într-o formă de viață, „a practica poezia”.

f) Desconsiderarea literaturii din perspectiva valorilor neestetice.

Din perspectiva cunoașterii, literatura este privită cu scepticism datorită abuzurilor, incertitudinilor și limitelor sale epistemologice. Față de marile adevăruri metafizice, literatura nu face decât palidă figură, inferioară prin definiție.

Criza ideii de existență atrage după sine în mod inevitabil și pe aceea de literatură. De ce să mai scrii dacă totul este absurd, inutil?

Există și o motivare etică a respingerii literaturii. Antiliteratura reprezintă expresia unei adevărate crize morale: binele și virtutea văd în literatură marele său adversar, adevărul denunță „minciuna” literaturii (lipsă de discernământ între bine și rău, corupere prin rele exemple). Drama literaturii este una kantiană: a voi să fie o finalitate fără scop practic, dar a nu fi considerată niciodată ca atare și a fi pusă permanent sub acuzație că nu se resemnează la rolul de simplu instrument ce i se atribuie periodic. Dilema este să „moralizeze” sau doar să „amuze”; utilitarism sau gratuitate?

Cititorul modern însuși a devenit imun la „istoriile inventate”. În mod invers el se complăce în emoțiile riscului și ale aventurii, revoltei și dezastrului, în tot ceea ce constituie conștiința tragică a existenței.

Prin urmare, din punct de vedere religios, literatura este profană, imorală; sub aspect social, literatura tinde să fie marginalizată dacă nu corespunde exigențelor societății; din punct de vedere economic, literatura este nerentabilă; sub aspect ideologic, politic, literatura trebuie redusă la rolul de simplu instrument, altfel devine „inadmisibilă”.

g) Antiliteratura constituie ultima accepție și achiziție fundamentală a literaturii. Ea se concretizează în anticreație, anti-carte, antilimbaj, anticomunicare, antisemnificație, antitext, antiscriitură, anti-artă literară, anti-frumos, anti-specific literar.

Anticreație înseamnă, în primul rând, anticompoziție și anticonstrucție. Planul și finalitatea sunt abolite. Literatura urmează să fie făcută la întâmplare, în plin hazard, aleatoriu. Decăderea ideii de ficțiune și fabulație este totală. În locul lor, documentul, reportajul, dicteul automat, „literatura faptelor”. Proiectul, căutarea, experimentul, eșecul sunt totul. Ideea de anti-carte constă în refuzul de a mai scrie cărți. Ar putea fi admisă cel mult o mașină de scris integral automatizată și deliteraturizată pe care progresul tehnologic ar face-o posibilă.

Antilimbajul și anticomunicarea proclamă imposibilitatea expresiei comunicării („drama” sau „tragedia limbajului”), izolarea, solitudinea și chiar abolirea locutorului. Metodele acestei aboliri ar fi: deriziunea, absurdul, dezarticularea, ruptura. Suprimarea limbajului articulat este realizată prin gestualizare, infantilizare, transcrierea limbajului paranoic etc.

Antisemnificația se referă la limbajul care nu spune nimic și care nu trebuie să spună nimic. Criza limbajului devine refuzul sensului și al semnificației. Desemnificarea limbajului constituie idealul suprem. Non-sensul și non-literatura devin echivalente. Poemul nu trebuie să semnifice, ci „doar să fie”. Refuzul sensului duce la ideea literaturii deceptivă, asimbolice, asemantice, asemiotice. Limbajul gol, de „gradul zero”, transparent neutru, de maximă puritate, forma goală a anticomunicărilor, neantul total al vorbirii. Consecința și idealul suprem: „Un scriitor fără literatură”.

Antiscriitura și antitextul presupun suprimarea completă a ideii de scriere construită, elaborată, continuată, delimitată, finalizată. Textul alb, scriitura albă, simplă practică textuală, fără organizare, goală de sens; a scrie pentru nimic este obiectivul final.

Anti-artă literară ilustrează devalorizarea ideii de a scrie „bine”, distrugerea oricărei veleități artistice („jos arta”), repudierea și revolta împotriva oricărui procedeu, convenție, tehnică, stil „artistic”.

Anti-frumosul presupune insultarea capodoperei dispariția ideii de „literatură frumoasă”, depoetizarea poeziei, repudierea limbajului poetic, represiunea antilirică (fără metafore, fără imagini, fără stil). Literatura este poetizată, transformată într-o scriitură albă. Variantele anti-frumosului sunt: urâtul, prostul gust, kitsch-ul.

Autodistrugerea și moartea literaturii apar ca inevitabile, explicabile prin logica intrinsecă a ideii de antiliteratură: o literatură care „se șterge” pe măsură ce se scrie. Dar a scrie neîncetat despre moartea literaturii este o formă de a-i menține, chiar în scris, vitalitatea.

Antiliteratura înseamnă și depășirea ideii de literatură, a trece dincolo de această categorie. Noțiunea de gen literar dispăre. Pe de o parte, nimic nu este literatură, pe de alta totul este sau poate fi literatură, care „trebuie scrisă de toți” (Lauréamont). „Faptul” literar este singura realitate. Religia „literaturii” este complet demitologizată, demistificată. Sinonime posibile: ultraliteratură, extraliteratură, aliteratură.

Antiliteratura se confundă cu antiimitația și antiplagiatul. Literatura nu mai vrea să meargă la „școală” (reacție anticulturală). Literatura nu se poate „învăța”. Ea nu ascultă de „maestri”, „reguli”, „manuale”, „lecții”. „Teroarea literelor” se traduce prin literatură din și pentru literatură, literatura pentru literați. Antiliteratura devine, inevitabil, anticritică. Critica este parazită (niciun text n-a fost scris de fapt pentru a fi citit, criticat și interpretat de filologi și critici), excesivă (cantitativ) și abuzivă (calitativ), neproductivă, inutilă (cititorul nu are nevoie de critică, se poate descurca și singur). Concluzia radicală ar fi că literatura fără literatură este imposibilă, literatura cu literatură o adevărată calamitate literară. Pentru avangardă, literatura nu mai vrea să rămână literatură, ci tinde să se înfățișeze ca o literatură subversivă pentru literatură. Poemul are ca unic indice valoric participarea lui la anularea unei formule poetice: explozia formelor și structurilor cunoscute ale comunicării, distrugerea sintaxei, haotizarea dadaistă a limbajului, „automatismul psihic pur” suprarealist, „aparatură Morse” al constructiviștilor, „estetica imperfecțiunii”.

Obsesia pentru geneza operei și primatul trăirii spontane conduc la trecerea în plan secund a rezultatului estetic.

Adrian Marino considera că „antiliteratura este negarea condiției culturale a literaturii, față de care poezia se află în permanent conflict și relație dialectică” („Hermeneutica ideii de literatură”, Cluj-Napoca, Ed. Dacia, 1987, p. 429). Cât de important este acest aspect al opoziției față de literatură se vede și din consecințele sale asupra reevaluării de către avangardă a statutului de poet: refuzând „contribuțiile” la tradiția literară, poetul refuză totodată să se înregimenteze, să se supună „ritualului” și ierarhiilor lumii literare pe care le echivalează, în plan uman, cu „artificialul” convenției.

Disprețul și chiar teama de „oficializare” sunt permanente la avangardiști, cel mai bun exemplu fiind momentul excluderii lui Voronca însuși din gruparea „unu”, după ce poetul vădise aspirații de recunoaștere oficială prin tipărirea unei cărți de poeme la prestigioasa editură „Cultura Națională” și aderarea la Societatea Scriitorilor Români.

Atitudinea antiliterară, de frondă și insubordonare față de convențional este definită de Ion Vinea în revista „Cronica” din 1915: „Literatura mă persecută. Îmi e iremediabil antipatică.”

În ambianța post-dadaistă de la „75 H.P.”, Mihail Cosma lansează definiția ironic-publicitară „Littérature – le meilleur papier hygiénique du siècle”

Gellu Naum mărturisește că se simte „infectat de literatură” și că dorește a se „scutura de poezie făcând poezie” (distinctă de literatură, poezia e propusă atunci ca activitate a spiritului).

Contestarea radicală a cărții aparține avangardei prin refuzul de a scrie, de a face cărți ca și prin suprimarea cărții grafice „arde maculatura bibliotecilor” (Sașa Pană, „unu”, 1928). Textele lui Urmuz au circulat în manuscris aproape zece ani (doar două au fost publicate de Arghezi în revista „Cugetul românesc” în 1922). Geniul lui Urmuz, deși circulase doar pe cale orală, născuse prozești care-l vor recunoaște drept „modelul lor cel mai autoritar”. Urmuz poate fi considerat „tradiția orală” a avangardei.

Activismul modernist al „Contemporanului” va încerca o nouă direcție prin recurgerea la o artă colectivă, impersonală: „Sintetizăm voința vieții din totdeauna, de pretutindeni, și eforturile

tuturor experiențelor moderne. Cufundați în colectivitate, îi creăm stilul după instinctele pe care de-abia și le bănuiește” (Ion Călugăru, revista „Integral”, an I, nr. I, martie 1925). Această întoarcere spre formele artei și culturii populare („Imaginația colectivă a clădit basm, cânt, culturi de-a pururi viabile!” – Ilarie Voronca „Suprarealism și integralism”, revista „Integral”, 1925). devine o notă caracteristică a avangardismului românesc, explicabilă prin dorința de recuperare a izvoarelor originare ale poeziei. Reacție în esență antiliterară, literatura fără paternitate proclamă moartea scrisului și redobândirea stării „genuine” de poezie.

Literatura trebuie să renască în inocența și puritatea sa originală, „în stare sălbatică”. Eliberarea de intelectualitatea de orice categorie este absolut necesară. „Destule rătăcirii printre intelectualismel”, exclamă Ion Călugăru (revista „Integral”, an I, nr. I, martie 1925). El denunță caracterul artificial al literaturii și culturii – OMUL: invenție; pe sineși s-a inventat” și anticipează croirea unui nou drum „peste leșuri de școli și inși”.

Antiveitarismul este o formă de autoexilare din „orânduirea literară”. Noțiunea de „scriitor” este compromisă. Cărțile au „un aer de slugi personale ale autorului”. Geo Bogza respinge „cartea-fotoliu” sau „opera-piedestal” considerând că o astfel de literatură nu ar fi decât „o bălăceală totală în confortabil”. El propune ca sursă a literaturii „exasperarea pură” („unu”, an IV, nr. 33, februarie 1931, „Exasperarea creatoare”).

Oboseala marilor teme ale literaturii poate fi contracarată prin poetica faptului divers

„O SINUCIDERE ORIGINALĂ

O CRIMĂ COMPLICATĂ

O CĂDERE A GUVERNULUI INTELIGENȚEI”

(Paul Sterian, „Poezia agresivă sau despre poemul reportaj”, „unu”, an IV, nr. 35, mai 1931)

sau prin îmbogățirea materialului poeziei cu o sumă de elemente moderne: „invenții tehnice, operații matematice sau bancare” („Cicatrizări. Poezia nouă”, Ilarie Voronca, „Integral”, an I, nr. 4, iunie 1925)

„FRUMOASĂ POEZIE: FLUCTUAȚIA DOLARULUI”

(Aviagrama, Ilarie Voronca, „75 H. P.”, octombrie 1924)

Adrian Maniu declară că face parte dintre „acei oameni saturați de poporanism, romantism sau celelalte (...), plictisiți până-n gât de stupiditatea așa-zisului material poetic, format din comparații întrebuițate de atâtea ori încât nu mai au nicio valoare și niciun sens”.

Eliberarea de „logică” și „gramatică”, cultivarea jocului, „dicteul automatic”, montajul, colajul, tehnica „reportajului”, procedeele asociației libere, spontane, insolite, noile experiențe de „alchimie a verbului” și exploatarea „inițiativei cuvintelor”, vor încerca să contrabalanseze, în sens constructiv, actele demolatoare, „umilirea” poeziei, apocalipsul limbajelor tradiționale.

„Depășirea acestor convenții literare a dus la înlăturarea barierelor dintre genuri: un text de avangardă participă în egală măsură la poezie și proză, dar și la eseul critic și la manifest.” (Ion Pop, „Avangarda în literatura română”).

Bibliografie :

1. Marino, Adrian, “Hermeneutica ideii de literatură”, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1987
2. Mincu, Marin, “Introducere în avangarda literară românească”, studiu introductiv în volumul “Avangarda literară românească”, Editura Minerva, București, 1983
3. Pop, Ion, “Avangarda în literatura română”, Editura Minerva, București, 1990

PASTELUL

Prof. Reli DINCĂ
Școala Gimnazială „Vlaicu Vodă” Satina

Criza actuală a comunicării a creat adevărate blocaje și distorsiuni ale dialogului interuman, având drept consecință *înstrăinarea, alienarea* omului și instituirea unei lumi a *forței* înțeleasă ca violență și dominație. Ca efect al refuzului sintezei dintre rațional (tehnic, economic, material) și rezonabil, datorită imprudenței și lipsei reflecției critice și filosofice, ne întrebăm, ca dascăli, dacă putem influența pozitiv acest fenomen, în rândul tinerei generații. Credem că răspunsul este afirmativ: prin educarea/ formarea unei tehnici a dialogului, a comunicării, a dezbaterii, rolul statului – prin școală și educatori – fiind educarea în spiritul non-violenței și al libertății opiniei publice.

În aceste condiții, literatura pentru copii, atât în ceea ce-i privește pe viitorii dascăli, cât mai ales în ceea ce-i privește pe copii, ultima verigă a lanțului, își propune, printre altele, și educarea *“autocunoașterii – premisă a identității personale”*. Această competență devine o necesitate în realizarea cu succes a numeroaselor acțiuni care ne privesc – autocontrol, autoeducație, autoorientare, autorenunțare, sacrificiu, precum și a trăsăturilor de caracter: generozitate, conlucrare, devotament, corectitudine, toleranță, importante pentru imaginea pe care și-o fac alții despre noi.

Preluat din domeniul artelor plastice, termenul literar de pastel a căpătat identitate prin titlul aplicat de Alecsandri, ciclului său de poezii, publicat în revista *Convorbiri Literare*, între 1868-69.

Pastelul este o specie a liricii peisagiste în care se descrie un aspect din natură și sentimentele poetului în raport cu el. Definește un procedeu de pictură bazat pe efectele de culoare ale unor creioane moi. În pastel domină tehnica picturală.

Ciclul *Pasteluri* înseamnă momentul liric cel mai potrivit adevăratei structuri morale a lui Alecsandri.

Pastelurile transcriu reacțiile poetului la spectacolul schimbător, după anotimpuri. Peisajul lui Alecsandri nu este un simbol al universului, ci un fragment al lui. Este natură, mai degrabă geografică, decât filozofică. Spațiul pastelurilor este mărginit la cât cuprinde privirea, e un univers familiar. Varietate de forme- câmpie, deal, râu explicabilă evident prin modelul real al acestui spațiu este resimțită, ca varietate de forme. Este mai cu seamă o lume de forme ale naturii, nu de forțe ale ei, ceea ce vede poetul sunt aparențele naturii nu mișcările ei interioare. În poeziile lui V. Alecsandri din ciclul *Pasteluri* s-ar putea vorbi mai larg despre sentimentul naturii. Atitudinea poetului față de natură nu este contemplativă, ci practic-hedonică. Natura, în cuprinsului unui an, iar

în chip simbolic în cuprinsul unui vieți omenești, se înfățișează sub două aspecte antitetice: unul stimulator vitalității (primăvara / vara, tinerețea), altul paralizant (iarna, bătrânețea). Poetul nu măsoară cu ochiul, ci cu criteriul practic.

De fapt pastelurile lui Alecsandri sunt un calendar al spațiului rural și al muncilor câmpenești. În poeziile lui, poetul a surprins în imagini aspecte familiare ale vieții câmpenești, privită din perspectiva anotimpurilor.

Bibliografie:

1. Cioculescu, Șerban, Streinu, Vladimir, Vianu, Tudor, *Istoria literaturii romane moderne*, E.D.P., București, 1971.
2. ***, *Dicționar de termeni literari*, Editura Academiei, București, 1976.
3. Costea, Octavia (și colaboratorii), *Literatura pentru copii*, Manual pentru clasa a XIII-a, școli normale, București, E.D.P., 1999.
4. Marino, Adrian, *Dicționar de termeni literari*, Editura Academiei, București, 1976.
5. Negrilă, Iulian, *literatura pentru copii*, Arad, Editura Multimedia, 1996.

„CATEGORIILE ABISALE” ALE AVANGARDEI

prof. Elena RUSU,
Liceul cu Program Sportiv Slatina

Categoriile abisale sunt structuri proprii omului, de care se impregnează toate plăsmuirile culturale. Categoriile abisale sunt chemate deopotrivă să înlesnească omului un salt dincolo de lumea concretă și să-l izoleze în absolut. Totuși, există un reflex structural al categoriilor abisale în toate creațiile artistice ale omului. Creatorul de artă este legat de etnic prin matricea stilistică inconștientă sau, mai precis, prin unele categorii abisale modelatoare care intră constitutiv și în opera sa. Mitul este analog prin structura sa creației artistice. Blaga arăta că mitul este prin sine însuși rezultatul unui act metaforic revelator, modelat de categoriile stilistice pe planul imaginației, iar prin profunzime, structură și viziune este predestinat reflectării în artă. Unitatea unei culturi nu implică existența unui mit central, ci e condiționată, în primul rând de existența unei matrice stilistice inconștiente, de un pronunțat caracter colectiv.

Lucian Blaga considera că omul trăiește sub două orizonturi: cel al vieții imediate, în care sunt solicitate și facultățile conștiinței, dintre care, cu preponderență, cele ale intelectului, oferind cadrul vieții cotidiene, al subzistenței și cel spiritual al revelației și al creației. În cadrul strâmt al vieții cotidiene, omul este incomplet, „abia prin străduite, îndreptate spre înțelegere, adică spre revelarea misterului prin creația de mituri, religii, opere de artă, concepții metafizice și morale sau teorii științifice el se va realiza ca ființă omenească deplină”. De aici și o dublă orientare a activității istoriografice. Datele ce creionează o epocă alcătuiesc un tablou în care se consemnează socialul ca dat, dar și o compoziție în care trebuie să transpară stilul, faptul în sine cultural, „fenomenele propriu-zis istorice, adică acele activități ale oamenilor care poartă amprenta stilistică”.

Imaginarul poetic al avangardei accesează, reactivează și exacerbează o serie de mituri, fapt care situează acest moment „de ruptură”, această reacție anticulturală, într-un continuum cultural.

a) „Adamismul poetic” și „înclinația neroniană” (Mircea Scarlat)

Strigătul din „Manifestul” lui Sașa Pană (1982): „uraaaa, uraaaaaa/arde maculatura bibliotecilor” este strigătul lui Nero admirând flăcările care mistuiau Roma, strigăt simptomatic pentru întreaga mișcare interbelică de avangarda, la care se observă o pronunțată înclinație neroniană.

În „Manifestul futurismului” (1909) era glorificat „gestul distrugător al anarhiștilor”, promovându-se, o doborâtoare și incendiară violență” împotriva gustului academizat, din convingerea că nicio operă fără caracter agresiv nu poate fi considerată capodoperă. În 1918, Tristan Tzara expunea, în numele dadaștilor, motivele atitudinilor „iconoclaste”.

„E de împlinit o mare lucrare negativă, distructivă. Să mătură să faci din nou curățenie” („Manifestul Dada”, 1918).

Nu doar atitudinea, ci și imaginația este neroniană:

„Noi sfâșiem ca un vânt rufăria norilor și a rugăciunilor și pregătim marele spectacol al dezastrului, incendiul, descompunerea”.

Acțiunea de contestare avea rolul de a justifica ambiția adamismului artistic care-l face pe Tristan Tzara să afirme: „a-ți afirma propriul ABC e un lucru foarte natural” („Manifestul Dada” 1918)

Reprezentanții avangardei istorice cred într-un destin adamic ce le-a fost rezervat:

„Preistoria nu interesează decât pe arheologi. Istoria ne poate ocupa și pe noi. Și pe noi. Dar perioada istorică începe de la noi; din copilăria noastră, mai precis: de la Marinetti.” (Mihail Cosma, „De la futurism la integralism”, 1925)

b) Mitul escatologic asociat cu mitul genezei (poezia seismică, cataclismul, deluviul)

Acțiunea distructivă era justificată de speranța redobândirii unei virginități creatoare.

“Universul nu e un cataclism liniștit , ci unul pe care omul încearcă să-l vadă , în loc de a deveni el însuși cataclism” (Gellu Naum, “Cerneala surdă”).

“Lucrăm în pământ virgin , în pământ dur” (Mihail Cosma, “De la futurism la integralism”).

“Un torent care dărâmă . Un torent care clădește” (Sașa Pană, “Strigăt”)

“Inima noastră e plasmuită din pământul de veșnice cutremure ale Japoniei .Un gând e un cataclism, un gând ce trece prin noi ca o mistuire a oricărei posibilități de așezare.” (Geo Bogza, “Exasperarea creatoare”).

c) Mitul genezei asociat cu mitul erosului

“ Noi proclamăm iubirea , eliberată de constrângerile ei sociale și individuale , psihologice și teoretice , religioase sau sentimentale, ca principala noastră metodă de cunoaștere și de acțiune.”

“Să captăm iubirea sub aspectele ei cele mai distructive și cele mai imposibile”

“Puterea distrugătoare a iubirii față de orice ordine stabilă continuă și depășește nevoile revoluționare ale epocii noastre.”

(Gherasim Luca și Trost, “Dialectica dialecticii”, traducere de Stefania Mincu)

“Urechile feciorești mai sângerează încă de desvirginarea făcută de fraza impetuoasă și virilă”.

De acum cuvântul devine spermatozoid fecund”

(Geo Bogza, “Urmuz”)

Brutalitatea programatică și teribilismul lexical caracterizează textele “iconoclaștilor ”; fronda permanentă , dese referiri la sex și la alte tabuuri fiind manifestări predilecte.

Pentru a dăinui , arta pretinde totuși un efort de organizare. Ca și logosul, erosul este un principiu ordonator, cosmicizant (“anarhismul poetic”- haosul precosmogonic). Nemiloasele demolări au ca scop redobândirea (iluzorie) a “virgității “ terenului . “Dialectica dialecticii” este o hierogamie violentă a contrariilor . Termenul “constructivism “ evidențiază vocația întemeietoare.

c) Mitul revoltei titanice

“ Trăim vremuri de titani.” (Mihail Cosma “De la futurism la integralism”)

Titanii simbolizează forțele brute ale pământului răzvrătite împotriva spiritului (Zeus) . Ei reprezintă răsturnările cosmice de la începutul lumii, manifestările stihțiilor, puterile sălbatice și neîmblânzite ale naturii care tocmai se naște. Întruchipează prima etapă a gestației evolutive – cataclismele prin care pământul se pregătește să devină locul prielnic unde va înflori viața oamenilor.

Fii ai Cerului (Uranos) și Gliei (Gaia), Titanii au încercat să ia puterea supremă după mutilarea lui Cronos. Ambițioși, răzvrățiți și brutali, adversari ai spiritului conștient, ei simbolizează forțele sălbatice ale naturii și forțele neîmblânzite ale spiritului.

d) Mitul lui Sisif

Avangarda exclude orice “posibilitate de așezare”, de “oficializare”, presupunând “o perpetuă răzvrătire împotriva oricărei așezări în confortabil” (Geo Bogza, “Exasperarea creatoare”). Este un efort înnoitor , continuu , mereu reluat , halucinant.

e) Mitul lui Moise

“Orice artist trebuie să fie aducătorul unor alte principii , scoborând în concertul de fulgere de pe muntele Sinai cu tablele logice noi în mâini” (Ilarie Voronca, “Gramatică”)

f) Mesianismul

“Cuvântul lui Crist, cuvântul unic a răzbit singur de-a pururi. Și cuvântul lui era cel mai absurd și cel mai pur ” (Ilarie Voronca, “Suprarealism și intergralism”).

“Exasperarea ca un imn , ca o cunună de spini” (Geo Bogza, “Exasperarea creatoare”).

g) Mitul focului

Focul simbolizează pasiunile (dragostea, mânia), spiritul (focul spiritului), cunoașterea intuitivă, purificarea și regenerarea; purificarea prin comprehensiune, iluminare. Focul are și o conotație diabolică, negativă, datorită aspectului său distructiv. Flăcările iadului ard fără să consume și exclud pentru totdeauna regenerarea.

“O apariție cu sângele în flăcări, cu buzele crăpate de o sete fără elixir.(...) Viața noastră e arsă de conflicte (...) Lumea din afară de noi e un incendiu . Lumea dinăuntrul nostru e alt incendiu. Și alergăm între ele pe o culme, care e luciditatea noastră delirantă (...). Masa deasupra căreia scrim e un rug.”(Geo Bogza, “Exasperarea creatoare”).

h) Mitul libertății absolute

“Poetul trebuie să fie pentru om oglinda libertății lui. El trebuie să dea omului posibilitatea să îndrăznească măcar libertatea de multă vreme pierdută , să nu confunde această oglindă a libertății depline , a dorinței dezlănțuite, cu un clișeu reprezentând o etapă , veșnic aceeași , a unui moment imediat depășit și prin asta inactual, al luptei din totdeauna pentru libertate.” (Gellu Naum, “Cerneala surdă”).

i) Mitul scriiturii

Pentru Geo Bogza , scrisul este o “necesitate organică”, “o secreție a unei glande ”(exasperarea creatoare), “o acțiune în panică”.

Pentru Ilarie Voronca, scrisul este “notația sângerândă, crudă , zvârcolindu-se șoparlă în tăiere ”(“Cicatizări. Poezia nouă”).

j) Mitul poeziei

“Înamorați de poemul pur, poetul ne interesează numai cu misterul său euforic, pe un metal a cărui rezonanță trebuie s-o iște dintr-o vioară ascunsă în el de mâna bună și rară a lui Dumnezeu. Voiajul din lună până la corali e poemul cel mai pur. (...) E poemul pur care crește numai în piscul inimii ca edelvaisul (floare de colț).”(Gheorghe Dinu, “Lampa lui Aladin”)

Bibliografie :

1.”Antologia literaturii române de avangardă.”, Pană, Sașa, Editura pentru Literatură, București, 1969

2.”Literatura românească de avangardă.”, Antologie, prefață, postfață, tabel cronologic, note, comentarii și bibliografie de Gabriela Duda, Editura Humanitas, București, 1997

3.”Avangarda literară românească”, Antologie, studiu introductiv, note bibliografice de Marin Mincu, Editura Pontica, 2006

4. Călinescu, Matei, “Cinci fețe ale modernității. Modrnism, avangardă, decadență, kitsch, postmodernism”, Editura Univers, București, 1995

5. Marino, Adrian, “Biografia ideii de literatură”, vol. VI, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2000

6. Pop, Ion, “Avangarda în literatura română”, Editura Minerva, București, 1990

ABORDAREA METODICĂ A TEXTELOR LIRICE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

Prof. Emilia Iulia Mihaela FILIP

Școala Gimnazială "Vlaicu Vodă" Slatina

*Motto: „Limba română este patria mea”
(Nichita Stănescu)*

Limba română – ”întâiul mare poem al unui popor”, așa cum o definește Lucian Blaga, trebuie să fie mai mult decât o disciplină școlară.

Acest mijloc de comunicare specific umană trebuie însușit și practicat cu mare finețe și corectitudine, apoi ridicat la rangul de artă.

”Cred sincer că limba română, în care m-am născut și pe care o slujesc cu toată dragostea, e pâinea, vinul, aerul fără de care viața noastră nu s-ar lega de pământ.

A vorbi frumos românește înseamnă a fi colindat de dor; a scrie frumos românește înseamnă a fi găsit cărarea dorului spre dor.

Pentru mine, limba română este distanța dintre inimă și umbra ei, care se numește suflet.”

Aceste cuvinte aparțin unui campion al metaforei române contemporane – Fănuș Neagu. Ele exprimă complet și concret frumusețea profundă și irepetabilă a limbii și literaturii române.

Tocmai de aceea, ca dascăli, avem o datorie de profesie și de onoare să cultivăm în mintea și sufletul elevilor noștri interesul și respectul pentru această ”comoară în adâncuri înfundată” (George Sion).

Tocmai de aceea, procesul repetării mesajului scris nu este unul simplu, ci unul complex, ce îndeamnă la căutare, la găsirea unei lumi fascinante, care să nu mai ascundă niciun secret.

Ar fi pretențios să vorbim în ciclul primar de analiză literară, din moment ce această cale de cunoaștere a valorilor estetice ale unei opere literare îi este cunoscută unei persoane inițiate în studiul literaturii.

Și, totuși, acest lucru este pe deplin posibil dacă avem în vedere citirea explicativă – metodă folosită la lecțiile de citire – dar și pregătirea și tactul unui cadru didactic.

Elevii din ciclul primar pot fi conduși spre înțelegerea mesajului unui text literar prin modalități ce depind de conținutul tematic al titlului respectiv, cât și de genul și specia literară în care se încadrează.

Tocmai de aceea, în abordarea unui text de citire este necesară cunoașterea raportului dintre autor și realitatea pe care o exprimă, a modalităților prin care acesta înfățișează realitatea.

Copiii pot fi deprinși cu o anumită metodologie în analiza și comentarea unui text literar. Indiferent de specificul textului, trebuie să descopere, mai întâi, conținutul de idei, sentimente și apoi modalitățile prin care autorul exprimă acest conținut.

Cunoașterea și aprofundarea unei opere literare se realizează prin analiza textului pe unități, prin descompunerea ei în elementele constitutive și prin studiul rolului și locului fiecăruia în structura operei.

Nu trebuie ignorat faptul că interpretarea unui text este determinată în mare măsură de particularitățile individuale ale celui ce îl analizează.

Textele care generează dificultăți mai mari în înțelegerea lor sunt cele care aparțin genului liric. Au o pondere mai mică, dar valoarea lor este incontestabilă și aduc satisfacții deosebite.

Nu poate fi înțeleasă o poezie lirică dacă, în analiza ei, nu se pornește de la ceea ce are specific această creație: autorul exprimă gândurile, sentimentele, emoțiile în mod direct, prin intermediul imaginilor artistice. Trebuie parcurs drumul invers pe care l-a parcurs autorul: de la imaginile artistice spre gândurile și sentimentele care le-au generat.

Pentru ca textul liric să-și îndeplinească rolul de ecou în conștiința cititorului, trebuie deschise porțile de pătrundere în semnificațiile cuvintelor, căci vorbirea poetului e un cod structurat pe câțiva factori de susținere, de fapt, pe niște cuvinte care spun altceva decât arată. (Constantin Parfene).

De aceea, abordarea metodică a textelor lirice trebuie să pornească tocmai de la dezvăluirea modului deosebit de exprimare a sentimentelor, de la explicarea sensului figurat al limbajului folosit de autor, accentul căzând, așadar, pe realizarea, prin înțelegerea semnificației imaginilor artistice, a unor trăiri emoționale, precum și pe utilizarea ei, apoi, în contextul nou a figurilor de stil întâlnite în creația respectivă.

La analiza poeziei lirice trebuie să se parcurgă traseul în sens invers pe care l-a parcurs poetul în creația sa. Pentru înțelegerea deplină a acestor opere, trebuie știut că simpla emoție produsă de lectura textului creează o stare afectivă ce deschide porțile spre conștientizarea conținutului.

TIPURI DE EDUCAȚIE

prof. Felicia ALEXANDRU
Colegiul Național „Radu Greceanu,,
Slatina, jud. Olt

Educația formală este educația intenționată, sistematică și evaluată, încredințată specialiștilor din domeniul acceptat instituțional, juridic, statal și social, al educației (profesori, învățători, educatori, lectori, etc). Acest tip de educație cuprinde totalitatea influențelor și acțiunilor organizate sistematic, gradate cronologic și elaborate în cadrul unor instituții specializate, în vederea formării personalității umane.

Din punct de vedere etimologic, termenul „*formală*” își are originea în latinescul “*formalis*” care înseamnă “organizat”, “oficial”. În acest sens, educația formală reprezintă educația oficială. O definiție a *educației formale* a fost dată de către Philip Coombs, conform căreia educația formală este “sistemul educațional structurat ierarhic și gradat cronologic, pornind de la școala primară și până la universitate, care include, în plus față de studiile academice, o varietate de programe de specializare și instituții de pregătire profesională. Educația formală, ca formă oficială, este întotdeauna evaluată social. Evaluarea realizată în cadrul educației formale trebuie să urmărească dezvoltarea capacităților de autoevaluare ale elevilor și studenților. Educația formală este importantă prin faptul că facilitează accesul la valorile culturii, științei, artei, literaturii și tehnicii, la experiența social-umană, având un rol decisiv în formarea personalității, conform nevoilor individuale și sociale.

Trăsături caracteristice:

- este instituționalizată și se desfășoară în cadrul unui sistem oficial de învățământ;
- este proiectată riguros, derulată și evaluată sub forma documentelor școlare cu caracter oficial;
- este prioritară din perspectiva politicilor naționale privind dezvoltarea resurselor umane, fiind principala țintă a politicilor educaționale;
- este evaluată social, potrivit unor criterii socio-pedagogice riguroase și vizează cunoașterea atât a rezultatelor activității instructiv-educative, cât și a procesului educațional;
- este organizată sub formă de activități instructiv-educative concrete în cadrul sistemului de învățământ;
- este coordonată de un corp profesional specializat, specialiști pe domenii de studiu și persoane investite special cu facilitarea învățării;
- se desfășoară într-un cadru pedagogic determinat, cu metode și mijloace de predare, învățare și evaluare cu funcții pedagogice precise;
- este generalizată, permițând accesul tuturor indivizilor.

Limitări ale educației formale:

- centrarea pe performanțele înscrise în programe lasă mai puțin timp imprevizibilului și studierii aspectelor cotidiene, cu care se confruntă elevii;- există tendința de transmitere-asimilare a cunoștințelor în defavoarea dezvoltării-exersării capacităților intelectuale și a abilităților practice;- orientarea predominantă spre informare și evaluare.

Educația nonformală cuprinde totalitatea acțiunilor organizate în mod sistematic, dar în afara sistemului formal al educației. Această formă de educație este considerată complementară cu educația formală sub raportul finalităților conținutului și a modalităților concrete de realizare.

Din punct de vedere etimologic, termenul de “nonformal” își are originea în latinescul “*nonformalis*”, preluat cu sensul “în afara unor forme special/oficial organizate pentru un anumit gen de activitate”. Nonformal desemnează o realitate educațională mai puțin formalizată dar întotdeauna cu efecte normativ-educative. Educația nonformală a fost definită de către J. Kleis drept “orice activitate educațională intenționată și sistematică desfășurată de obicei în afara școlii

tradiționale, al cărei conținut este adaptat nevoilor individului și situațiilor speciale, în scopul maximalizării învățării și cunoașterii și al minimalizării problemelor cu care se confruntă acesta în sistemul formal (stresul notării în catalog, disciplina impusă, efectuarea temelor).

Trăsături caracteristice: este variată și flexibilă, opțională și facultativă; diferențiază conținutul, metodele și instrumentele de lucru în funcție de interesele și capacitățile participanților; valorifică întreaga experiență de învățare a participanților.

Aceste tipuri de activități se realizează în mediul socio-cultural ca mijloace de divertisment, petrecere a timpului în mod constructiv sau de odihnă active. Sunt destinate tuturor categoriilor de vârstă: atât copiilor (pedagogie), cât și adulților (andragogie).

Avantajele utilizării educației nonformale

- este centrată pe procesul de învățare nu pe cel de predare, solicitând în mod diferențiat participanții; dispune de un curriculum la alegere, flexibil și variat propunându-le participanților activități diverse și atractive, în funcție de interesele acestora, de aptitudinile speciale și de aspirațiile lor; contribuie la lărgirea și îmbogățirea culturii generale și de specialitate a participanților, oferind activități de completare a studiilor; asigură o rapidă actualizare a informațiilor din diferite domenii fiind interesată să mențină interesul publicului larg, oferind alternative flexibile tuturor categoriilor de vârstă și pregătirii profesionale, punând accentul pe aplicabilitatea imediată a cunoștințelor și nu memorarea lor; antrenează noile tehnologii comunicaționale, ținând cont de progresul societății; răspunde cerințelor și necesităților educației permanente.

Educația informală este considerată ca fiind educație incidentală și include totalitatea influențelor neintenționate, eterogene și difuze, prin care fiecare persoană dobândește cunoștințe, abilități și aptitudini din experiențele sale zilnice.

Din punct de vedere etimologic, denumirea termenului de educație informală provine din limba latină, "informis/informalis" fiind preluat în sensul de "spontan", "neașteptat". Ca urmare, prin educație informală înțelegem educația realizată spontan.

Trăsături caracteristice:

- spontaneitatea contextului în care se realizează, generând un efect discontinuu și nesistematic; atractivitatea și diversitatea stimulilor care fac impactul relevant și semnificativ pentru subiect; absența restricțiilor sau standardelor, care stimulează nevoia de cunoaștere autonomă; varietatea; caracterul dominant al valorilor promovate.

Cele trei forme ale educației contribuie la dezvoltarea personalității tinerilor și pot contribui la dezvoltarea durabilă a societății prin intercondiționare. Astfel, educația formală are de câștigat dacă reușește să integreze creator multe din influențele specifice educației nonformale și informale. Pe de altă parte, acumulările educației formale pot contribui la dezvoltarea și eficacitatea celorlalte două modalități: nonformală și informală. Concluzionând, între cele trei tipuri de educație trebuie să existe relații continue și permanente de interdependență.

Bibliografie: Kleis Russel J., The non-formal education, 1973 ; EtlIn, 1993

NECESITATEA EDUCAȚIEI NONFORMALE ÎN ȘCOALĂ

Prof. Raluca URZICEANU
Școala Gimnazială „Nicolae Iorga”
SLATINA

Activitatea educativă școlară și extrașcolară permite transferul și aplicabilitatea cunoștințelor, abilităților, competențelor dobândite în sistemul de învățământ., dezvoltă gândirea critică și stimulează implicarea tinerei generații în actul decizional, în contextul respectării drepturilor omului și al asumării responsabilităților sociale.

Misiunile manageriale ale inspectorului pentru consiliere/activități educative formale și nonformale, sau școlare și extrașcolare (extracurriculare) s-au stabilit pe baza unei riguroase diagnoze asupra problematicii școlii, pe baza unei analize punctuale a situațiilor nefavorabile, pe identificarea unor nevoi și priorități ale subsistemului, încât acestea să constituie pachetul destinat inițierii de acțiuni și obținerii de finalități care să răspundă prompt necesităților de reglare și atingere a performanței educative.

În acest context, ora de consiliere și orientare (dirigenție) și-a demonstrat în timp necesitatea, astăzi existând puține voci care îi contestă importanța sau nu-i recunosc virtuțile educative. Limitată la o singură întâlnire pe săptămână și drămuțată cu grijă, pentru a face loc tuturor obiectivelor și priorităților educaționale, întâlnirea curentă a profesorului diriginte cu elevii clasei, este, ea însăși, o valoare. Repertoriul temelor prin care pot fi abordate elementele de cultură și civilizație este extrem de generos și este la alegerea fiecărui diriginte, în funcție de specificul clasei, de nevoile elevilor și ale comunității locale, iar demersul didactic vizează obținerea următoarelor achiziții:

- reflectarea calității lecțiilor de consiliere și orientare (dirigenție) în achiziții comportamentale atinse de elevi, în capacități de valorizare a realităților;
- aplicarea creativă, personalizată, a noilor programe de consiliere și orientare pentru toate ciclurile de învățământ;
- realizarea formării continue a profesorilor diriginți pentru îmbunătățirea managementului educațional al clasei, cunoașterea personalității elevilor, nevoilor individuale și de grup ale acestora;
- modernizarea și îmbunătățirea ofertei în domeniul muncii educative în fiecare unitate școlară ;
- ridicarea standardelor de performanță în alegerea și aplicarea strategiilor didactice compatibile cu conținuturile și exigențele unei activități de consiliere;
- sprijinirea elevilor din cercurile existente în Palatul Copiilor și cluburile copiilor, în obținerea performanței și participarea cu succes la concursurile naționale și internaționale;
- eficientizarea ”lecției” de consiliere și orientare prin determinarea profesorului-diriginte la formarea unor comportamente de viață responsabile în rândul elevilor;
- implicarea coordonatorului de proiecte și programe educative în soluționarea unor probleme educaționale apărute în fiecare unitate de învățământ.

Palatul Copiilor și Cluburile Copiilor au ca obiective principale petrecerea plăcută și utilă a timpului liber al elevilor și continuarea cu mijloace proprii, specifice, a activităților educative ale

școlii. Pentru reușita proiectelor de educație nonformală din aceste instituții școlare, se pot urmări următoarele obiective:

- aprofundarea și amplificarea cunoștințelor obținute în procesul educațional din școală, prin activități complementare;
- formarea și dezvoltarea capacităților intelectuale;
- stimularea spiritului și dorinței de cunoaștere și a creativității;
- extinderea și diversificarea conținutului activităților pe perioada vacanțelor;
- pregătirea elevilor în colaborare cu școala și familia pentru formarea și afirmarea personalității individuale;
- stimularea spiritului creator și de investigație;
- formarea deprinderilor pentru participarea la activități de performanță;
- educarea elevilor în spiritul democrației participative.

ȚINTE/OBIECTIVE STRATEGICE

- recunoașterea activității educative școlare și extrașcolare ca dimensiune fundamentală a managementului educațional;
- permanenta actualizare a conținuturilor învățării și accentuarea dimensiunii educative a acestora;
- întărirea statutului activității educative școlare și extrașcolare ca sistem de dezvoltare personală;
- recunoașterea educației nonformale ca spațiu aplicativ pentru educația formală;
- profesionalizarea activității educative școlare și extrașcolare prin dezvoltarea acestora pe tipuri de educație complementară;
- dezvoltarea dimensiunii europene a activității educative școlare, extrașcolare și extracurriculare prin multiplicarea programelor și proiectelor educative de cooperare internațională;
- creșterea vizibilității eficienței activității educative școlare și extrașcolare (prin prevenirea și reducerea fenomenelor antisociale, de abandon școlar, absentism și analfabetism);
- formarea resursei umane în domeniul activității educative școlare și extrașcolare;
- asigurarea eficienței activității educative școlare și extrașcolare prin monitorizarea și evaluarea impactului acestora în comunitate;
- întărirea parteneriatului educațional dintre unitățile guvernamentale școlare și organizațiile nonguvernamentale, în vederea responsabilizării tuturor factorilor sociali implicați în susținerea procesului de învățământ.

REZULTATE AȘTEPTATE

Ca efecte majore pe care strategia își propune să le producă, se pot menționa:

- creșterea calității actului educațional și a rezultatelor învățării;
 - introducerea obligatorie al elementului educativ în proiectarea și desfășurarea activității didactice la fiecare disciplină de studiu.
- proiectarea activităților educative extracurriculare ca aplicații concrete ale cunoștințelor acumulate (abilităților și competențelor formate în cadrul disciplinelor de studiu);

- stimularea interesului elevilor și personalului didactic de a se implica în proiecte și programe educative curriculare, extracurriculare și extrașcolare la nivelul fiecărei unități de învățământ;
- stimularea și multiplicarea inițiativelor tinerilor în dezvoltarea vieții comunităților școlare, comunităților locale și comunității sociale în general;
- reducerea procentului fenomenelor antisociale, absenteismului și abandonului școlar, delincvenței juvenile;
- creșterea ratei promovabilității școlare;
- asigurarea egalității șanselor în dezvoltarea personală;
- ridicarea calității resursei umane din sistemul educațional;
- formarea resursei umane necesare dezvoltării societății cunoașterii;
- asigurarea proiectelor educative prin conștientizarea comunității cu privire la potențialul pe care programele educaționale le au în formarea tinerei generații, ce urmează a se integra în structurile sociale europene;
- transformarea educației în sursă de dezvoltare comunitară.

Bibliografie:

*** www.isibn.ro

*** Education & Training 2010: The success of the Lisbon Strategy hinges on urgent reforms (Draft joint interim report on the implementation of the detailed work programme on the follow-up of the objectives of education and training systems in Europe). European Commission, [...]

*** A Memorandum on Lifelong Learning. Brussels: European Commission, 2000.

*** Cadrul european al calificărilor în perspectiva învățării pe parcursul întregii vieți. Document de lucru al Comisiei Europene, Bruxelles, 8.7.2005, SEC (2005) 957, EQF, validat de Parlamentul European, 2008.

*** CD-Rom, Tools. Cum valorizăm competențele dobândite în activitatea curentă. Grundvig-Socrates, 2005

*** Dezvoltarea competențelor de comunicare în învățământul obligatoriu, ISE, vol I și II, (coord. M. Cerkez și L. Căpiță), 2004.

CORELAȚIA NATURĂ-INDUSTRIE ÎN SLATINA

prof. Elena Aurica MIHAI
Colegiul Economic „P.S. Aurelian” Slatina

Municipiul Slatina, este poziționat în sudul țării, în partea central-nordică a județului Olt și în vestul regiunii istorice Muntenia. De asemenea, poziția urbei poate fi caracterizată ca fiind pe valea râului Olt, pe un culoar larg, bine conturat și delimitat, într-o zonă de contact a două mari unități de relief - Piemontul Getic și Câmpia Olteniei. Orașul se află la aproximativ 50 km de municipiul Craiova, 70 km de municipiul Pitești și 190 km de capitala București.

Din punctul de vedere al dimensiunii teritoriale, Slatina este un oraș reședință de județ de mărime mică în România (80.282 locuitori în 2005, în creștere), fiind comparabil cu Reșița (83.985 locuitori), Bistrița (81.467 locuitori) sau Târgoviște (89.429 locuitori) dar la o diferență mare de Craiova (302.622 locuitori), Ploiești (232.452 locuitori) sau Pitești (168.756 locuitori), localități aflate în proximitate și cu care Slatina aspiră să concureze.

Slatina se situează pe locul 31 din 267 de orașe din România, pe locul 5 din regiunea sud-vest Oltenia (după Craiova, Râmnicu-Vâlcea, Drobeta Turnu - Severin și Târgu Jiu) și pe locul întâi în județul Olt. Din punctul de vedere al poziției geografice, Slatina se află, ca și Craiova, pe una dintre liniile de forță ale dezvoltării rețelei de localități, respectiv pe Axa Sud, beneficiind de o conectivitate bună cu restul localităților.

Sub aspect morfologic, poziția geografică a municipiului Slatina este limitată la sectorul de vale a râului Olt, cu dezvoltarea pe stânga a acestuia și se delimitează la nord cu prelungirile sudice ale Podișului Getic și anume, prin subdiviziunile acestuia de est prin Dealurile Oltetului, la nord Platforma Cotmeana, la est parte din Câmpia Boianului. În partea de sud sectorul de vale este delimitat de subdiviziunea Câmpiei Romanașului cu contact pe malul stâng al râului Olt cu Câmpia Boianului. De asemenea se poate aprecia că Slatina este poziționată pe ultimele coline ale Platformei Cotmeana (subdiviziune a Podișului Getic), la contactul acesteia cu Câmpia Slatinei. Orașul se circumscrie ca unitate fizico-geografică la extremitatea sud-vestică a Platformei Cotmeana.

Râul Olt este principalul curs de apă de pe teritoriul orașului, traversându-l prin partea sa vestică. Este unul din cele mai importante râuri din țară, având o lungime de 615 km, un debit mediu de 190 m³/s și un bazin hidrografic ce se întinde pe 24.050 km². Pe Olt există aproape 30 de lacuri de acumulare, barajul de la Slatina fiind unul dintre cele mai importante baraje amenajate pe râu. Pusă în funcțiune în anul 1981, acumularea hidro-energetică Slatina, prezintă următoarele caracteristici: H baraj = 23 m, S acumulat = 497 ha, V total acumulat = 31 milioane m³.

Apărută din timpuri străvechi, așezarea de pe Valea Sopotului, datorită sporului natural al populației și oportunităților create de întreținerea unor importante drumuri comerciale la Slatina („drumul cerii”, „oilor” sau al „buților”), se extinde pe dealurile vecine și spre Valea Oltului. Descoperirile de monede bizantine, venețiene, sârbești din secolele XI – XIII justifică importanța comercială a așezării, chiar înaintea primei sale mențiuni documentare.

Prima referire la numele Slatina se găsește la 20 ianuarie 1368 în privilegiul comercial acordat de Vladislav I Vlaicu negustorilor de la Brașov, ca loc de vamă internă la primul vad din câmpie al Oltului, punct obligatoriu de trecere a carelor cu mărfuri peste Olt.

La începutul secolului XX, Slatina era un mic târg de provincie așezat în imediata apropiere a râului Olt, între Dealul Grădiște și ceea ce este cunoscut astăzi ca orașul nou.

Se păstrează încă numeroase clădiri din acea perioadă: Grand Hotel Regal, Școala de Fete, Catedrala Ionașcu, Cofetăria Minerva și alte 50 de clădiri istorice incluse în patrimoniul național. Acestea au intrat într-un proces de recondiționare și refacere începând cu 2010.

După instalarea regimului comunist în România, fața orașului a fost schimbată în totalitate fiind construite noi cartiere muncitorești precum Steaua Roșie, Progresul I, II, III, Crișan, Tunari, etc. Tot atunci au fost construite cele 55 de blocuri turn, dar și fabrici precum Uzina de Aluminiu (actuala [Alro](#)), Întreprinderea de Prelucrare a Aluminiului (fosta Alprom), Întreprinderea de Țevi (actuala [Artrom](#)), [Electrocarbon](#), Rulmenți și Utalim.

După punerea în funcțiune a fabricii de producere a aluminiului, această unitate industrială a devenit emblematică pentru municipiu, care era descris frecvent drept "orașul aurului alb".

Odată cu deschiderea șantierului pentru construcția fabricii de aluminiu, Slatina a început să atragă forță de muncă din localitățile apropiate, dar și din țară, deoarece era nevoie de personal calificat, de care orașul, și chiar zona, ducea lipsă, fiind o zonă agrară. Venind să lucreze aici oameni din alte zone ale țării, a început să se dezvolte sectorul de construcții, pentru că era nevoie de spații de cazare. Numai la fabrica de producere a aluminiului lucrau aproximativ 2.000 de vâlceni. S-a dezvoltat astfel și rețeaua de transporturi, fiecare traseu de navetă lucrând cu autobuze pe patru schimburi. Au apărut apoi alte fabrici, conexe, precum cea de producere a electrozilor necesari în procesul de fabricație a aluminiului, actuala Electrocarbon, în 1970 — fabrica de prelucrare a aluminiului, acum divizia de aluminiu prelucrat a Alro. A apărut și o fabrică de confecții textile pentru ca soțiile angajaților din fabrici să aibă un loc de muncă, acolo lucrau aproximativ 3.000 de persoane.

Din 1960 și până în 1989 populația a crescut permanent ajungând la peste 70.000 de persoane, iar numărul apartamentelor în blocuri a crescut în ritm și mai rapid, de la câteva zeci la peste 20.000.

Alro este în prezent o întreprindere cu capital majoritar privat, subsidiară a Vimetco N.V. — grup de întreprinderi industriale și de investiții care își desfășoară activitatea în industria aluminiului, integrat pe verticală, listat la Bursa de la Londra. Cu o producție anuală de peste 280.000 tone metrice aluminiu turnat, Alro este cea mai mare companie din industria aluminiului din Europa Centrală și de Est (exceptând Rusia) și printre cele mai mari întreprinderi din România.

Începând cu anul 2000 a fost demarat procesul de privatizare care a fost finalizat în anul 2002, iar în anul 2005 a fost finalizat procesul de integrare pe verticală a industriei de aluminiu din România, prin formarea grupului constituit din Alro Slatina, Alprom Slatina, Alum Tulcea și Conef București.

Alro exportă peste 80% din produsele sale finite și este cotate la Bursa de Metale Neferoase de la Londra și la Bursa de Valori București.

În ultimii 10 ani Alro a investit peste 500 de milioane dolari în rețehnologizare, modernizare și dezvoltare prin achiziția și punerea în funcțiune de capacități noi, investiții care au condus la creșterea producției, creșterea ponderii produselor cu valoare adăugată, mare parte destinate industriei aeronautice și auto, îmbunătățirea calității, reducerea consumurilor energetice, protecția mediului etc. La Alro Slatina lucrează în prezent 2.500 de salariați.

O pondere importantă în economia și industria municipiului Slatina au și companiile Pirelli Tyres, Prysmian, TMK-Artrom, care sunt situate în partea estică a orașului, pe strada Drăgănești.

TMK—Artrom Slatina — este deja o unitate de producție de țevi de oțel cu tradiție pe platforma industrială a Slatinei. Fabrica de țevi de oțel de la Slatina a fost înființată în 1982 ca întreprindere de stat și a început producția în 1988. Capacitatea uzinei este de 200.000 tone anual, datorită unor programe de investiții și modernizări începute în 2002. Grupul TMK deține o uzină și la Reșița, aceasta fiind un furnizor de materie primă pentru fabrica din Slatina, ambele fabrici având circa 2.000 de salariați, dintre care la Slatina lucrează 1.200 de angajați.

Compania Pirelli este prezentă în Slatina din anul 2006, cu o unitate de producție de anvelope din gama de vârf la care lucrează în prezent 3.000 de angajați. Unitatea de producție de anvelope de la Slatina va deveni cea mai mare fabrică Pirelli din întreaga lume, până la sfârșitul anului 2017, după extinderea capacității de producție în urma unei investiții de 105 milioane euro, începută în anul 2012. Capacitatea de producție a fabricii de anvelope de la Slatina ar urma să

ajungă la 13 milioane de anvelope pe an, potrivit unor informații anunțate în 2012 de reprezentanții companiei.

Fabrica de la Slatina produce anvelope Premium pentru mărci auto de prestigiu precum BMW, Mercedes, Audi, Porsche, Alfa Romeo și Jaguar.

Cea mai nouă investiție de anvergură de pe platforma industrială Slatina este cea a Grupului Prysmian, care a inaugurat în anul 2013, la Slatina, prima secție de cabluri de fibră optică din țară. Investițiile la această fabrică de fibră optică au ajuns la aproape 15 milioane de euro și fac parte dintr-un plan mai amplu de investiții, de peste 50 de milioane euro, pe care Grupul Prysmian intenționează să-l pună în aplicare. La fabrica din Slatina se pot produce anual circa 1,5 milioane kilometri de fibră optică și lucrează aproximativ 400 de angajați.

Pentru atragerea de noi investiții și pentru a facilita extinderea celor existente, Primăria Slatina a amenajat un parc industrial, în imediata apropiere a celor trei unități de producție menționate anterior.

Parcul industrial este administrat de o societate al cărei acționar majoritar este Consiliul Local Slatina. Terenul existent în Parcul Industrial din Slatina a fost scos la licitație în vederea cumpărării de către investitori în anul 2014. În prezent în această locație a fost deja construită o nouă fabrică a grupului Prysmian, care va crea încă aproximativ 700 noi locuri de muncă. Reprezentanții Primăriei Slatina au anunțat că în următorii 2-3 ani ar putea fi creat un al doilea parc industrial, la ieșirea din Slatina spre comuna Brebeni, pe un teren al unei foste unități militare.

Prezența în Slatina a acestor companii mari, a condus la modificarea peisajului urban într-un mod radical. Dacă în perioada comunistă schimbările au fost foarte mari ducând la apariția unor cartiere întregi de blocuri, în ultimii ani, modificările au fost la o scară mai mică, schimbându-se practic doar zona în care aceste fabrici au fost ridicate ca veritabile „green field”. În urma traficului rutier foarte intens pe strada Drăgănești, Primăria Slatina a luat decizia supralărgirii acesteia la 4 benzi de circulație.

Dezvoltarea industrială a orașului a fost posibilă datorită condițiilor oferite de natură, râul Olt fiind furnizorul de apă necesară proceselor tehnologice, dar și a cantității enorme de energie electrică necesară în special la Alro Slatina. Această poziționare avantajoasă a orașului a dus la sosirea și celorlalți producători, care acum asigură un nivel de trai rezonabil locuitorilor urbei. Totuși industrializarea a dus și la probleme de mediu. În urma măsurătorilor efectuate, au rezultat depășiri ale normelor admise la pulberile din atmosferă, iar pârâul Urlătoarea care subtraversează platforma industrială și se varsă apoi în râul Olt, este o veritabilă bombă ecologică, preluând reziduurile proceselor tehnologice.

Și totuși, o analiză făcută în anul 2014 la nivelul țării, releva faptul că în 24 de județe cea mai mare „industrie” este comerțul, în timp ce doar trei județe din România se pot lăuda cu o pondere a industriei prelucrătoare de peste 50% - Olt, Argeș și Alba.

În județul Olt, Alro Slatina, Pirelli, Prysmian sau TMK-Artrom țin în viață economia unui județ în care doar 40.000 de oameni lucrează în companii, potrivit datelor de la Registrul Comerțului. Mare parte din investiții se leagă însă de un singur oraș, Slatina.

Bibliografie:

- <https://ro.wikipedia.org/wiki/Slatina>, Romania
- Dana Ciriperu, (2014) „In 24 de județe cea mai mare „industrie” este comerțul. Doar trei județe se pot lăuda cu o pondere a industriei de peste 50%”. Articol publicat în ediția tipărită a Ziarului Financiar din data de 08.12.2014
- *Strategia de dezvoltare Durabilă Municipiul Slatina 2009-2015.*

„APLICAȚIA HOT POTATOES ÎN PREDAREA-INVĂȚAREA BIOLOGIEI”

prof. Sofia Simona CAPISIZU
Liceul cu Program Sportiv
Slatina, Olt

Tinerii de astăzi trăiesc într-o era a vitezei. Ei prefer să învețe prin descoperire, folosind computerul, tableta, telefonul inteligent, fiind permanent prezenți în mediul virtual, online, care oferă feed-back imediat sau foarte rapid.

Având în vedere acestea, apar întrebări: ce provocări va aduce viitorul pentru copiii noștri? Dar pentru profesorii care-I educă? Ce noi tehnologii? Și mai ales, cum vor putea părinții și profesorii de astăzi să pregătească copiii pentru a se adapta într-o lume în continua schimbare, conectată în aproape toate aspectele esențiale la tehnologia modern și internet.

Pregătirea continuă a cadrelor didactice în ceea ce privește utilizarea computerelor îi ajută să reducă decalajul digital dintre generații și să-I pregătească pe elevi pentru viitor. Din acest punct de vedere, acest articol a fost elaborat de către autor în urma participării la stagiul de pregătire “Technology Enhanced Learning” la Executive Training Institute Malta, în cadrul proiectului Erasmus+ KA1 al Liceului cu Program Sportiv Slatina “*MANAGE EU LPS*” precum și din dorința de a menține pasul cu tehnologia și pentru a optimiza activitatea la clasă.

A proiecta o activitate curriculară, a concepe strategii didactice, teste, proiecte, itemi relevanți, a complete și armoniza domeniul formal de cunoaștere și învățare cu cel nonformal de modelare a personalității, a cunoaște și a înțelege natura umană, vârste, dificultăți de relaționare, de comunicare sunt doar câteva ipostaze parcurse de orice cadru didactic.

Hot Potatoes este un produs al firmei Half-Baked Software constând dintr-un set de șase instrumente de editare a testelor de diverse tipuri, create de echipa de cercetare și dezvoltare a Humanities Computing and Media Centre din cadrul Universității Victoria din Canada.

Testele interactive Hot Potatoes pot fi integrate în Moodle, ca sistem de gestiune a învățării sub formă de teste interactive, exerciții aplicative, etc. Suita de aplicații permite personalizarea materialului și oferirea de indicii, feedback sub formă de text explicativ introdus de autorul pachetului și sub formă de punctaj prezentat sub formă de procent, precizarea duratei exercițiului. Permite previzualizarea și realizarea de modificări ori de câte ori e nevoie.

Este un program ce include 6 aplicații care dau posibilitatea creării de exerciții interactive: cu alegere simplă/multiplă, întrebări cu răspuns scurt, rebusuri, exerciții cu spații lacunare, exerciții cu asocieri de termeni.

Hot Potatoes este un program disponibil în mod gratuit (cu condiția de a nu utiliza software-ul în scopuri comerciale) și poate fi utilizat pentru realizarea de itemi pentru orice disciplină, la orice nivel.

Primul pas în utilizare este descărcarea acestuia în computer, folosind pagina <https://hotpot.uvic.ca/>. Se urmează pașii indicați pe pagina de descărcare iar programul instalat va fi disponibil pentru utilizare. Programul nu este disponibil în limba română, astfel încât, pentru utilizare este nevoie de cunoștințe minime de limba engleză. Este un program software ușor de utilizat, atât pentru profesori, cât și pentru elevi și oferă posibilități multiple de creare de aplicații/exerciții. Făcând click pe fiecare cartof apare numele unui tip de exercițiu: JCloze, JMatch, JMix, JCross, JQuiz.

JCross. Cuprinde rebusuri (exerciții cu cuvinte încrucișate).

Aceasta este forma sub care elevul va vizualiza rebusul, iar pentru rezolvarea acestuia, elevul trebuie să completeze, folosind tastatura computerului, cuvintele care se potrivesc conținutului științific.

JQuiz. Poate fi folosit pentru crearea de chestionare cu alegeri multiple, de tip întrebări – răspunsuri. În acest tip de exercițiu, vor trebui gândite cât mai multe variante de răspuns corecte posibile; dacă nu sunt create, se poate întâmpla ca programul să nu le recunoască și să spună elevului că un răspuns corect dar neprevăzut de profesor este greșit. Imediat va avea un feed-back din partea computerului în ceea ce privește corectitudinea răspunsului, precum și un punctaj pe itemi și general al testului.

JCloze. Creează exerciții de tipul *fill in the blank* sau *exercices à trous*, texte lacunare-exerciții de completare a spațiilor goale.

JMatch. Generează exerciții de punere în corespondență: potrivire de cuvinte, propoziții sau imagini. Acesta este util și poate fi folosit la toate ramurile biologiei. JMatch cere elevului să tragă cuvintele în dreptul imaginilor corespunzătoare. Se pot prezenta cinci itemi, iar elevii trebuie apoi să mute termenii care se potrivesc în pozițiile corecte. Elevul va asocia termenii prin metoda „drag and drop” (trage și așază).

Programul Hot Potatoes cuprinde în toate tipurile de exerciții și alte opțiuni: schimbarea culorilor, limita de timp pentru rezolvarea exercițiilor, mesaje create de către profesor pentru elev atunci când oferă un răspuns corect sau unul incorect etc., care pot fi descoperite prin accesarea fiecăruia în parte. Sunt exerciții ușor de realizat în clasă, de către cadre didactice cu cunoștințe minime de operare a computerului. În afara utilizării computerului în clasă, profesorii ar trebui să încurajeze elevii să utilizeze site-uri pentru învățarea biologiei prin jocuri, prin descoperire în natură, prin competiții. Poate computerul totuși să înlocuiască profesorul? Având în vedere necesitatea motivării și a socializării în învățare, asigurarea tutoratului și îndrumării individuale, este clar că nu poate face acest lucru în totalitate. Însă computerul poate face lecția de biologie mai amuzantă și mai interesantă, iar din învățarea acestei discipline și a oricărei alteia, un exercițiu de dezvoltare personală.

BIBLIOGRAFIE

1. Pălășan T., Crocna D. O., Huțanu E. - Interdisciplinaritatea și integrare – o nouă abordare a științelor în învățământul preuniversitar, în revista: ”Formarea continuă a C.N.F.P. din învățământul preuniversitar”, București, 2003
2. Technology Enhanced Learning Course – Executive Training Institute Malta, 2015.

ROLUL METODELOR INTERACTIVE ÎN EFICIENTIZAREA ÎNVĂȚĂRII

Prof. înv.primar Ionela Amalia BUJOREANU

Liceul „Ștefan Diaconescu” Potcoava, Olt

Învățământul românesc parcurge o etapă dinamică a schimbărilor care obligă cadrul didactic să se adapteze, să găsească noi metode și modalități pentru a realizeze obiectivele propuse la obiectul de învățământ la care predă. Ca și în alte domenii și în învățământ au loc transformări rapide pornind de la crearea mediului de învățare care poate eficientiza tehnicile de învățare și de muncă intelectuală. Reforma din sistemul de învățământ are ca obiective schimbarea mentalității și formarea unor dascăli reflexivi în abordarea a metodelor utilizate în predarea la clasă.

Sursele de informare pentru copii sunt multiple, de aceea profesorul trebuie să găsească noi căi, ”metode”, prin care aceștia să fie atrași în actul educațional ca participanți activi și interesați. Profesorul trebuie să se preocupe mereu de perfecționarea metodelor și procedurilor de predare – învățare, a stilului de muncă. El trebuie să fie preocupat de tot ce este nou, deosebit și interesant, atât în specialitatea sa cât și în inovările apărute în domeniul pedagogiei.

Prin folosirea metodelor interactive de grup li se dezvoltă copiilor gândirea critică, democratică. Copilul înțelege că atunci când participă la activitatea de învățare are o responsabilitate și că participarea lui este importantă atât pentru el cât și pentru grupul din care face parte.

Aceste metode interactive implică mult tact din partea profesorului deoarece trebuie să-și adapteze stilul didactic în funcție de nivelul clasei la care se predă, ținând seama de particularitățile individuale ale fiecăruia.

Prin folosirea metodelor interactive se va îmbunătăți calitatea procesului instructiv - educațional, contribuind la o reală valoare activ – formativă asupra personalității elevului.

Obiectivele metodelor interactive sunt multiple. Dintre acestea vom numi doar câteva:

- Însușirea unor cunoștințe și deprinderi prin activități de cooperare;
- Promovarea unor activități didactice moderne, centrate atât pe grup cât și pe elevi;
- Dobândirea de elemente ale muncii intelectuale prin participarea activă;
- Implicarea activă și creativă în vederea stimulării gândirii;
- Formarea de deprinderi de a lucra în echipă și de a conștientiza rolul important pe care îl are;
- A ști să identifice anumite probleme și să facă conexiuni cu anumite cunoștințe acumulate la diferite obiecte de studiu;

Prin metodele interactive se promovează autonomia fiecărui copil, dar și munca prin cooperare.

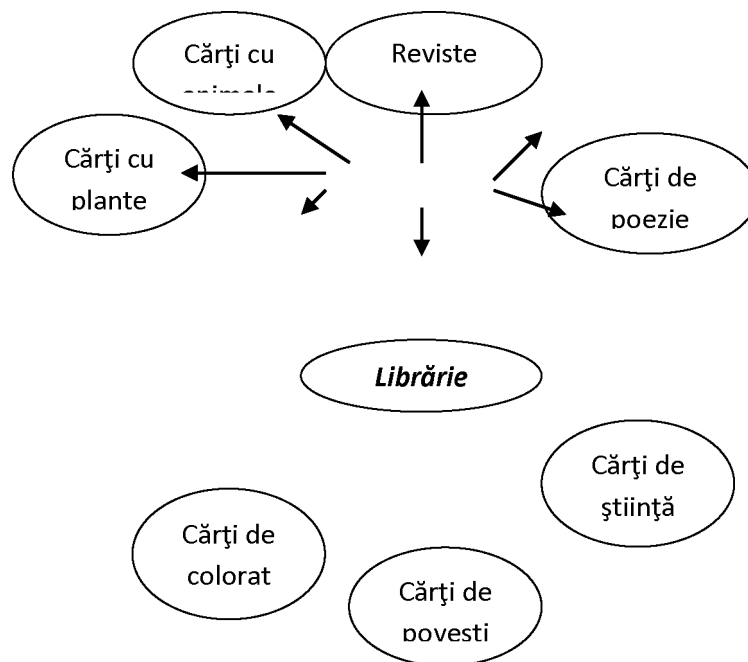
Prin atingerea acestor obiective, copilul de azi va fi adultul de mâine care va putea să se adapteze situațiilor noi în care va fi pus, va căpăta încrederea de a merge mai departe, va deveni

responsabil, va învăța să învețe, să găsească soluții la probleme, să fie creativ, tolerant, cooperant, să se exprime liber, să evalueze alternative și să ia decizii.

Metodele interactive de grup pot fi folosite în toate momentele lecției. Ele pot fi metode de predare – învățare, de fixare, consolidare, evaluare, creație, de cercetare, etc. Dintre cele mai utilizate sunt: predarea reciprocă, lotus, cubul, ciorchinele, brainstormingul.

Predarea reciprocă – este metoda prin care copilul este pus în situația de a prezenta în fața clasei anumite pasaje din lecție, de a răspunde întrebărilor celorlalți sau de a pune întrebări. Prin punerea elevului în postura de profesor care predă sau expune altora, se diminuează distanța elev – profesor, creând un climat favorabil învățării.

Tehnica Lotus (Floarea de nufăr) – este o metodă interactivă de lucru care dă posibilitatea de a stabili relații între noțiuni pe baza unei teme principale din care pot deriva alte teme. Este o metodă care stimulează inteligențele multiple.

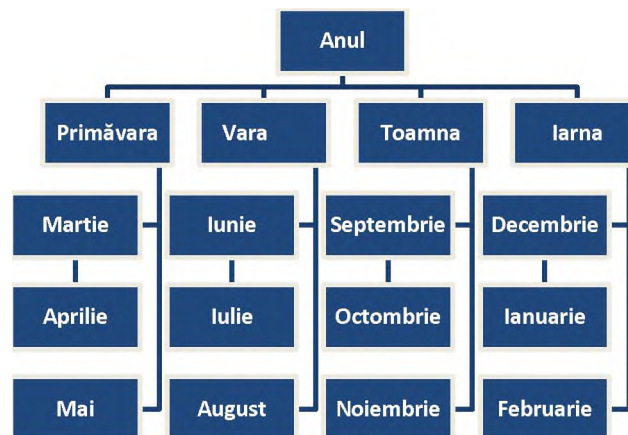
Etapele tehnicii:

- construirea diagramei;
- scrierea temei central în central diagramei;
- completarea în petalele lotusului a ideilor care derivă din tema centrală, în sensul acelor de ceasornic;
- folosirea ideilor deduse ca noi teme central pentru următoarele petale;

- trecerea în diagramă;
- etapa evaluării ideilor.

Cubul - este o metodă interactivă prin care se vizează descrierea, analiza, comparația, asocierea și argumentarea. Cubul are pe toate cele 6 fețe câte o sarcină de lucru pe care copiii trebuie să o îndeplinească.

Ciorchinele - este o metodă care exersează gândirea liberă a copiilor și facilitează realizarea unor conexiuni între idei, actualizând cunoștințele anterioare. „Ciorchinele” este o metodă prin care creativitatea elevului poate fi dirijată, când profesorul stabilește criteriile pe baza cărora elevii vor completa „ciorchinele” sau poate fi semidirijată când elevul își stabilește singur rețeaua.

Braistormingul - sau „asalt de idei”, „furtună în creier” – este o metodă de stimulare a creativității prin care se emană cât mai multe idei pentru soluționarea unei probleme.

Principiile pe care se bazează braistormingul sunt: „amânarea judecății” și „amânarea – crește cantitatea”. Metoda urmărește mai multe etape dintre care cea mai importantă este etapa emiterii de idei.

Metodele activ – participative prezintă următoarele **avantaje**:

- Dezvoltă gândirea critică și motivația pentru învățare;
- Elevul devine coparticipant la propria formare afirmându-se individual și în echipă;
- Dezvoltă motivația pentru învățare;
- Antrenează elevii în activități de creație și cercetare.

Prin folosirea acestor metode interactive se conferă activității o individualizare, o specificitate care devine o adevărată aventură a cunoașterii în care copilul este participant activ. Aplicarea acestor metode solicită timp, diversitate de idei, angajare în acțiune, responsabilitate didactică și încrederea în capacitatea personală de a le aplica eficient în procesul de învățământ.

ABORDAREA INTERDISCIPLINARĂ A TEXTELOR LITERARE

Prof. Nicoleta ANGELESCU

Liceul cu Program Sportiv Slatina, Olt

Abordarea interdisciplinară a textelor literare în versuri sau proză suscită inspirația profesorului de limba română a cărui finalitate este să realizeze din lecția de literatură o oră atractivă în care beneficiarul educației, elevul, să-și însușească și să aplice noțiunile nou dobândite în mod plăcut, interacționând reciproc.

Descrierea în proză apare prima oară în clasa a V-a ca mod de expunere predominant în „Ardealul” de Nicolae Bălcescu. Aici, cunoașterea textului presupune înțelegerea semnificațiilor tuturor cuvintelor, gruparea lor în câmpuri semantice, fapt ce conduce implicit la abordarea fragmentului din perspectiva altor discipline istorie, geografie, biologie, chimie.

Legătura dintre literatură și istorie o face profesorul în incipitul lecției în momentul captării atenției, atunci când semnalează elevilor faptul că Nicolae Bălcescu a fost de formație istoric, revoluționar român și, nu în ultimul rând, scriitor, iar fragmentul din manual a avut ca sursă de inspirație „Românii supt Mihai-Voievod Viteazul: Unitatea națională. Cartea IV: Unitatea națională (aprilie 1599 -iulie 1600).

Prin conversația euristică elevii vor fi îndrumați să rezolve următoarele cerințe din fragmentul suport:

-extrage o secvență ce surprinde dimensiunea spațială (De exemplu: “din Europa”, „ca la porțile Romei”) Se recomandă urmărirea pe harta României a regiunilor cuprinse în Ardeal.

-să selecteze cuvintele din:

câmpul semantic al formelor de relief	câmpul semantic al istoriei	câmpul semantic al termenilor geografici	câmpul semantic al florei	câmpul semantic al faunei	câmpul semantic al zăcămintelor minerale
te uri” pi „văi” „lunci”	„cetate” ” „ziduri” i” „călări” ” „țară” „pedestale” taluri” ” „Romani”	” „miazănoapte” ” „miazăzi” „Europa” „Carpați” „Ardealul” ”	” „stejarii” ” „brazii” „fagii” „porumb” b” „grâu”	” „ursul” ” „bivolul” l” „cal”	” „sare, fierul, argintul, arama, plumbul, mercurul, zincul, antimoniu, arsenic, cobaltul, tuteaua, telurul... aurul”

Se recomandă abordarea acestei teme și în clasa aVII-a când se pot face trimiteri către domeniul chimiei, de exemplu

-să unească fiecare element din prima coloană cu simbolul corespunzător folosindu-se și de cunoștințele din tabelul periodic al lui Mendeleev

Aur	Au
Argint	Cu
Aramă	Ag
Fier	Pb
Cobalt	Te
Plumb	Fe
Teluriu	Co

Pornind de la definiția de dicționar a mercurului „MERCÚR s. n. Element chimic, metal de culoare albă-argintie, cu luciu puternic, lichid la temperatura obișnuită, foarte dens și mobil, întrebuințat în tehnică și în medicină; hidrargir, argint-viu. – Din fr. mercure, germ. Merkur.”, iar mercurul intră în alcătuirea cuvintelor compuse, se solicită în continuare

-să creeze propoziții cu cele două sensuri ale cuvântului compus:

(pop.) argint-viu = a) mercur;

b) fig. om plin de energie, iute, vioi.

-să realizeze câmpul semantic al culorilor specifice metalelor din text.

-să indice sinonime și antonime pentru miazănoapte (de exemplu, (livr.) septentrion, (inv. și reg.) crivăț, (prin vestul Transilv.) scăpătăt, (inv.) séver, nord, ciormoiag, condroniu, sor-cu-frate, antonime pentru miazănoapte ≠ sud, miazăzi)

-să extragă din text neologismele precizând originea lor

(De exemplu: pedestal din fr. piédestal,

arhitectura din fr. architecture

diademă din fr. diadème

capdopera din it. capo d'opera.)

Se poate recurge la prezentarea în paralel a unui text nonliterar.

Se poate cere ca temă pentru acasă să se realizeze un desen care să surprindă țara Ardealului prin culoare sau realizarea unei hărți care să surprindă Ardealul.

Bineînțeles că se va insista asupra caracterului educativ al lecției, al fiorului patriotic descris și transmis prin descrierea țării Ardealului ca spațiu unic, în care armonizează natura, istoria și omul responsabil să păstreze idealul de libertate și unitate națională și socială așa cum Mihai Viteazul a reușit pentru prima dată.

Bibliografie:

1. <https://dexonline.ro/definitie/mercur>

2. Limba romana manual clasa a V - a, Editura: Petrion, autor: Marin Iancu, Vasile

Molan

Bibliografie:

1. Cucuș, C. - 1996 – ”Pedagogie”, Editura Polirom Iași;

2. Dragomir, M. - 2002 – ”Managementul activităților didactice – eficiență și calitate”, Editura Eurodidact, Cluj Napoca;

3. Ionescu, M. - 1995 – ”Didactică modernă”, Editura Dacia, Cluj Napoca.

SĂ RĂSPÂNDIM RESPECTUL!

prof. Simona CIOROIANU

G.P. N.Nr.4, Caracal

...a fi cadru didactic in zilele noastre ...ale acestui secol plin de zburciuni...de rapiditate și oboseală, este o mare provocare. Atragerea prestigiului școlii sau grădiniței unde lucrezi nu ține doar de imaginea publică a unei școli dată de numele respectivei instituții, ci mai ales de profesionalismul cadrelor didactice. Pentru a atrage părinții de partea ta, într-o lume în care noi, ca și cadre didactice existăm datorită numărului de copii, trebuie să adaugi tactului pedagogic puțin mai multă transparență și apropiere spre nevoile părinților.

Un cadru didactic bun format=o imagine pozitivă a școlii, respectiv a grădiniței.

Meseria de dansă este suma dintre dăruire, profesionalism și sensibilitate.

Eu exist ca și educatoare datorită copiilor care mă iubesc pentru că îi respect ca și ființe umane, îi iubesc, le simt nevoile și mă adaptez cerințelor individuale ale acestora. Întrunind toate acestea, nu numai că mă promovez pe mine, dar și imaginea instituției va fi ridicată. Atât timp cât ne îndeplinim cu responsabilitate sarcinile vor veni și reușitele, satisfacțiile. Implicându-ne în proiecte educaționale, naționale și internaționale, deschidem noi orizonturi de stimulare a imaginației și creativității copiilor, creăm noi prietenii și devenim și ..interesanti ..în ochii părinților. Prin activități extracurriculare, dezvoltăm empatia și simpatia copiilor, ...gustul..pentru lectură, pentru practicarea unor sporturi, dar și pentru relaxare, ieșirea din tiparele activităților obișnuite, de zi cu zi. Deschiderea spre nou, spre folosirea unor noi metode moderne, de actualitate, folosind materiale variate, colorate atrag ca un magnet copiii. Dacă vom pune accent pe individualitate, pe schimbul de informații, făcând schimb de idei, acceptând propriile idei venite dinspre copii, le insuflă acestora încredere, le dă forța în propria persoană. Folosind opționale canalizate pe limbile străine, dansuri moderne, opționale care le captează acestora atenția voi fi un real succes. Cadrele didactice implicate vor putea fi atât educatoare, cât și profesori de dans, limbă engleză, datorită implicării permanente în finalizarea diferitelor cursuri care le conferă acest statut.

Cel mai important aspect, pe care se pune mare accent este, implicare și integrarea copiilor cu CES în grădiniță. Ca și cadru didactic voi încuraja întotdeauna acest aspect. Cea mai mare satisfacție o poți simți integrând copiii cu probleme în învățământul de masă, realizând un progres vizibil cu aceștia.

Deci...cadru didactic implicat = unitate cu prestigiu = societate modernă în progres.

FORMULARELE GOOGLE

prof. Claudia PETRE,
Liceul cu Program Sportiv Slatina

Formularele Google sunt un mod simplu de a colecta informații, de aplicare a chestionarelor, și de a efectua evaluări rapide. Formularele pot fi partajate ca un link, prin e-mail, sau încorporate într-un site web. Răspunsurile pot fi vizualizate imediat cu posibilitatea de a le salva într-o foaie de calcul.

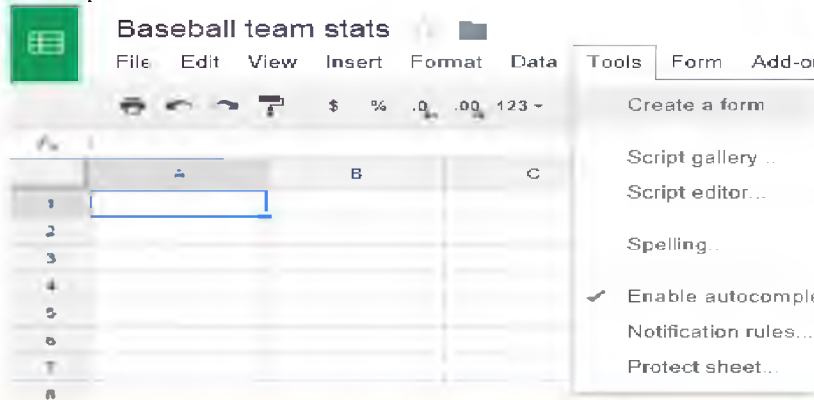
1. Crearea unui formular

Pentru a crea un formular în Google Drive:

Faceți clic pe **NEW**, apoi selectați **Google Forms** (Formulare Google).

Pentru a crea un formular de la o foaie de calcul nouă sau existentă:

1. Faceți clic pe **Instrumente** din meniul vertical și selectați **Crearea unui formular**.

2. Un mesaj va afișa în partea de sus a paginii care vă anunță că o nouă formă a fost creată.

New form created. [Add questions here.](#) [Dismiss](#)

3. Faceți clic pe **Adăugarea de întrebări** pentru a începe editarea formularului, sau **Renunțați** pentru a scăpa de acest mesaj și a continua editarea foii de calcul. (Notă: Dacă respingeți acest mesaj, puteți modifica formularul la orice moment prin selectarea meniului Form și făcând clic pe Editare formular.)

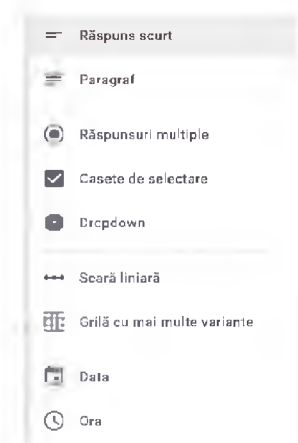
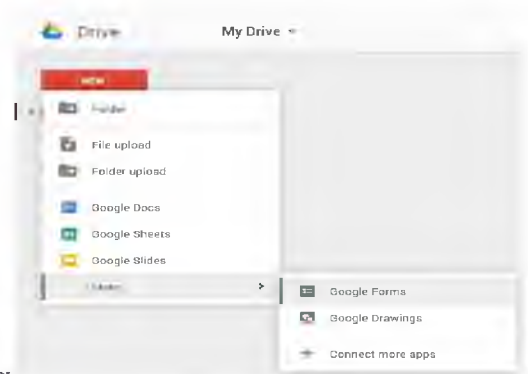
4. După crearea unui formular dintr-o foaie de calcul Google, veți observa o etichetă pentru răspunsuri. Faceți clic pentru a vizualiza răspunsurile la formular.

2. Tipuri și forme pentru întrebări

Când creați un formular, implicit are cel puțin o întrebare. Selectați un tip din șapte tipuri diferite de întrebări pentru a construi formularul.

Întrebare cu:

➤ răspuns scurt

- paragraf
- răspunsuri multiple
- casete de selectare
- dropdown
- scară liniară
- grilă cu mai multe variante
- data
- ora

1. **Text:** Respondenții oferă răspunsuri scurte de tip text.
2. **Textul Paragraf:** Respondenții oferă răspunsuri mai lungi.
3. **Alegere multiplă:** Respondenții selectează o opțiune din mai multe disponibile.
4. **Casete de selectare:** Respondenții selectează cât mai multe opțiuni bune.
5. **Alegeți dintr-o listă:** Respondenții selectează o opțiune dintr-un meniu.
6. **Scala:** Respondenții aleg de-a lungul unei scale de numere (de exemplu, de la 1 la 5).
7. **Grid:** Respondenții selectează un punct dintr-o grilă bidimensională.
8. **Data:** Respondenții selectează o dată calendaristică dintr-un meniu
9. **Ora:** Respondenții selectează o perioadă de zi (ore, Mins, AM / PM) sau o durată de timp (ore, Mins, Sec) dintr-un meniu.

Răspunsurile la întrebări sunt păstrate într-un fișier de tip foaie de calcul. Fiecare răspuns are un marcaj de timp, care indică data și ora la care a fost completat formularul. În google Drive se va păstra un fișier cu același nume ca cel al formularului, dar care are specificația Nume_formular(răspunsuri).

BIBLIOGRAFIE:

https://support.google.com/docs/answer/87809?hl=en&ref_topic=6063584

PARTICULARITĂȚI METODICE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL SERAL

Prof. Elena ZANFIRESCU

Colegiul Tehnic "Alexe Marin", Slatina

Despre activitatea de instruire și educație în învățământul seral există mai puțină literatură de specialitate, materiale sau exemple de bune practici care să furnizeze informații cu privire la strategia didactică sau mijloacele de învățământ folosite. Se aplică același demers didactic, ca și când elevii ar fi niște adolescenți în plin proces de devenire și nu în majoritate adulți, cu obligații profesionale, familiale și sociale.

Ca atare, profesorii de limbă și literatură română - și nu numai ei – se descurcă cum le spune experiența și tactul pedagogic. Uneori se află în fața clasei un cadru didactic neexperimentat, abia ieșit după băncile facultății și fără studiul problematicii învățământului seral și atunci e posibil să existe disconfort în predare și categoric în asimilarea cunoștințelor de către elevi.

Creșterea eficienței procesului de predare- învățare în învățământul seral este condiționată de aplicarea metodologiei didactice folosite la cursurile de zi, dar și de întrebuintarea unor metode și procedee specifice educației adulților. A nu ține seama de condițiile specifice muncii cu seraliștii este sinonim cu a refuza confruntarea cu realitatea, creând premisele unei activități formale.

În jurul întrebării: Care sunt metodele și procedeele care-și dovedesc o mai mare eficacitate în învățământul seral? pot apărea discuții, unele chiar controversate. Este **prelegerea** o metodă didactică de mare randament formativ la clasele de seral? Dacă este privită ca mijloc de transmitere într-un mod banal a unor cunoștințe oarecare, atunci pe bună dreptate, poate fi considerată o metodă ineficientă. Prelegerea școlară, totuși, la clasele finale rămâne chiar și pentru cursurile de zi un act de cultură, deci nu mai vorbim de seral. Cu condiția ca profesorul să n-o supraliciteze.

De pildă, predarea lecției "Dezvoltarea literaturii române în perioada interbelică". Activitatea presupune o expunere echivalentă unei demonstrații de gândire, concepută de o suită de întrebări- problemă și de răspunsuri succesive:

- Care sunt condițiile de ordin social-istoric în care se dezvoltă poezia, proza și dramaturgia?
- Se poate vorbi de o continuare, în aceste împrejurări, a orientărilor literare principale din etapele anterioare?
- Ce vi se pare nou în tematica și mijloacele de expresie ale literaturii interbelice?
- Care credeți că sunt semnele unei creații valoroase?

Scurtele digresiuni interdisciplinare înviorează interesul auditoriului pentru expunerea la care participă. Procesul de intercondiționare profesor- elev apare bine conturat cu expunerea. Reacția celor prezenți este un etalon de control pentru debitul și gradul de accesibilitate a informațiilor,

pentru interesul față de problemă. Prin **problematizarea** prelegerii la care se adaugă alcătuirea pe tablă a unor schițe grafice, folosirea unui material didactic variat, se crează posibilitatea unei asimilări mai temeinice și, totodată, active și critice, pe măsura maturității de gândire a unui seralist. Răspunsurile primite de dascăl orientează mai bine desfășurarea în continuare a problemelor în discuție. Psihologic, această modalitate de lucru face să crească interesul și curiozitatea elevilor și formează o dispoziție de audiere a expunerii. Mai ales dacă ținem seama de bugetul de timp al seraliștilor, de oboseala cu care ei deja vin la cursuri și de multitudinea de preocupări profesionale și familiale care necesită energie și timp.

Se poate înțelege, ținând cont de aceste aspecte , obiectiv, de ce în predare ne putem sprijini mai puțin pe cunoștințe asimilate *acasă* și mai mult pe cele ce în realitate pot și trebuie să le învețe *în clasă*.

Bibliografie:

Alecu, Viorel, *Studierea literaturii române în liceu*, București, E.D.P., 1977.

INDICAȚII ȘI CONTRAINDICAȚII PENTRU PRACTICAREA SPORTULUI ÎN COPILĂRIE ȘI ADOLESCENȚĂ

Prof. Mirela VANEA

Clubul Sportiv Scolar Caracal-atletism

Doua probleme ale auxologiei sportive sunt reprezentate de copilul hipocinetic și de cel talentat supus unui proces de antrenament. Activitatea fizică și sportul sunt stimuli fundamentali pentru creșterea și ameliorarea capacităților psihofizice. Cu toate acestea, solicitarea excesivă a organismului aflat în creștere se poate dovedi periculoasă. După examinarea unor probleme puse de obezitate, hipertensiune, asm bronic, dureri de spate și cifoza dureroasă, se argumentează faptul că în activitatea sportivă la copii nu trebuie să se depășească limitele fiziologice impuse de către natura, sarcina principală a medicului fiind aceea de a prezenta sănătatea copilului. De aceea trebuie să fim foarte atenți la pericolele hipoactivității, dar și a antrenamentului intensiv în cazul unui copil aflat în perioada de creștere. Atunci când un copil, sanatos de altfel, vede cum activitatea sa fizică este afectată din pricina hiperprotecției părinților sau a lipsei de pregătire a profesorilor, el este prejudiciat la nivelul dezvoltării sistemului sau psihomotric. Este bine cunoscut faptul că toate mecanismele cognitive depind de mișcare. Dacă copilul este privat de joc și de sport, viitorul său raport cu aceste activități poate fi afectat, punând cauza izolarea socială a acestuia. Insuficiența sarcinilor fizice poate reduce semnificativ cantitatea de stimuli necesari dezvoltării normale a organelor și a aparatelor. Există o serie de alți factori care influențează creșterea copilului, cum sunt proasta nutriție și bolile. Alți factori extrinseci, ca igiena, clima și activitatea fizică, sunt cel puțin tot atât de importanți. Obezitatea ar trebui considerată un element important al sindromului hipocinetic la copii.

La copiii hipocinetici poate fi demonstrată o anumită slăbiciune (instabilitate) musculară. Pentru evaluarea activității fizice obișnuite sunt disponibile diferite metode, care au fost utilizate într-o serie de studii (Seliger, 1974, Kucera, 1982). Este greu de stabilit care este nivelul optim de activitate fizică necesară pentru dezvoltarea fiziologică a respectivului copil. Se poate însă presupune că un copil este capabil să-și autoregleze intensitatea propriei activități fizice obișnuite, alternând sarcinile scurte intensive cu pauze scurte de refacere, folosind forme intermitente de exercițiu (Llmarinen 1980). Potrivit studiilor noastre (Kucera, 1982), acest tip de activitate este esențial pentru copilul mic, deoarece intensitatea activității efectuate spontan este mai mare decât cea impusă de părinți sau de profesorii. Valoarea frecvenței cardiace în timpul acestei activități spontane se încadrează între 140-160 bătăi/minut.

Totuși, mulți copii care locuiesc la oraș au posibilitatea de a desfășura o activitate spontană, în timp ce, pe de altă parte, cei care trăiesc în mediul rural sunt lipsiți de posibilitatea desfășurării unui antrenament sportiv propriu-zis.

Antrenamentul intensiv precoce poate fi daunător, participarea la o vârstă tot mai mică la competițiile internaționale, intensitatea crescândă a antrenamentelor (uneori până la 20 de ore pe săptămână) creează multe probleme medicilor pediatri și medicilor sportivi, probleme care nu au fost rezolvate. Cu toate acestea uneori este dificil să se decida dacă un copil este apt să fie supus

unui antrenament intensiv de acest tip, timp de mai multi ani (10 ani sau mai multi). Chiar si in cazul unui copil sanatos, care nu prezinta probleme atata timp cat se incadreaza intr-un regim de activitate normală, după câțiva ani pot să apară tulburări care ar fi putut sa fie evitate dacă nu ar fi fost supus unor antrenamente intensive.

Situațiile frecvente de stres, neregularitățile regimului de viață zilnică, competițiile internaționale și întregul cadru al sportului de mare performanță pot accelera dezvoltarea hipertensiunii. În schimb, antrenamentul de rezistență și competițiile de nivel interscolar pot avea efect pozitiv asupra stari de sanatate a acestor atleti.

O problema cu care se confruntă copiii care practică sportul de mare performanță este cea generată de durerile de spate, a căror cauză poate fi investigată cu ajutorul testului lui Janda, care permite să se evalueze slăbiciunea mușchilor fazici si scurtarea celor tonici .

Prevenirea acestor deficiențe este relativ simplă, dacă, la fiecare antrenament se introduc sistematic exerciții compensatorii (stretching). Dispariția acestor probleme se observă după câteva săptămâni de exerciții, dacă se practică cu regularitate stretchingul mușchilor scurți și potențarea celor scurți. Omiterea acestor măsuri simple duce la o intensificare a durerilor de spate.

În concluzie, se poate afirma că atât hipoactivitatea, cât și antrenamentele intensive comportă o serie de riscuri în ceea ce privește dezvoltarea normală a copilului.

În primul caz, capacitatea de performanță fizică poate rezulta prejudiciată, în celalalt, intensitatea excesiva a antrenamentului poate genera o serie de probleme. Numai unii indivizi cu o rezistență fizică și psihica deosebite și cu un talent motric exceptional pot tolera timp de mai mulți ani un antrenament de acest tip. Riscul va fi mai scazut, dacă sistemele de antrenament vor fi adaptate principiilor fiziologice ale dezvoltarii copilului și dacă vor fi evitate repetițiile monotone și asimetrice, precum și sarcinile statice.

Bibliografie

- 1.Cheek O.B, Human Growth,Philadelphia, Febinger,1968
- 2.Bjure I,Eegometry and physical training in pediatrics with special reference to pulmonary function, Acta Pediatr.1971,56-59,Suppl.217
- 3.Bozdech Z, Back pain in sportsmen, Medecine and Sport,4,1979,23-28
- 4.Bar-Or O, Pediatric Sports medicine , New York, Springer , 1983
- 7.Eriksonn B.O.,Freychuss V ,Lundin A, Thoren C, Effects of physical training in former female top athletes in swimming , in Berg K.Eriksson B Children and exicerces IX,Baltimore, University Park Press , 1980, 116-127

NECESITATEA EDUCAȚIEI PENTRU SĂNĂTATE ÎN ȘCOALĂ

Prof. Alina-Maria EFTEMIE
Școala Gimnazială Poganu, jud. Olt

În accepțiunea Organizației Mondiale a Sănătății, sănătatea reprezintă integritatea sau buna stare fizică, psihică și socială a individului și a comunităților sociale. Din această definiție, rezultă că sănătatea nu este sinonimă cu lipsa de boală sau cu infirmitatea. La o analiză mai profundă, privită în viziune interdisciplinară la confluența dintre medicină, științele educației și psihologie, sănătatea prezintă câteva dimensiuni esențiale: fizică, psihică și socială. Acestea, la rândul lor, prin interacțiune și întrepătrundere, subsumează alte trei dimensiuni: emoțională, ocupațională și spirituală.

La nivelul politicilor sociale, vorbim de promovarea sănătății, care constituie de fapt strategia de mediere între indivizi și mediul în care trăiesc. Această strategie sintetizează alegerea personală și responsabilitatea societății față de sănătate. Pe ansamblu, promovarea sănătății la nivelul comunității sociale presupune respectarea unor principii fundamentale, cum ar fi:

- a) implicarea populației ca întreg, ceea ce impune ca populația să fie informată;
- b) orientarea asupra determinantilor sănătății, adică factorilor care influențează sănătatea (biologici, ambientali, mod de viață și servicii de sănătate);
- c) folosirea unor metode și abordări complementare, întrucât sectorul sanitar nu poate singur să promoveze sănătatea;
- d) asigurarea participării publice, deoarece promovarea sănătății este posibilă numai în condițiile în care indivizii își formează comportamente corespunzătoare;
- e) implicarea cadrelor medico-sanitare în promovarea sănătății, îndeosebi la nivelul serviciilor primare (medicina școlară pentru elevi, medicina familiei pentru întreaga populație).

Spre deosebire de promovarea sănătății, educația pentru sănătate reprezintă o activitate organizată și sistematică în cadrul căreia sunt incluse: conștiința stării de sănătate, procesul de predare-învățare și participarea directă a indivizilor sau grupurilor sociale. De regulă, ea se desfășoară la trei nivele: informal, nonformal și formal. La nivel informal, educația pentru sănătate vizează acele comportamente din conduita indivizilor, care se formează prin experiența personală și imitație (socializarea primară a individului). În acest caz, educația pentru sănătate nu presupune un efort sistematic de transmitere a cunoștințelor și de formare a comportamentelor corespunzătoare. Este vorba de acțiuni și influențe spontane care se exercită asupra indivizilor în familie și alte compartimente ale mediului social.

La nivel nonformal, educația pentru sănătate constă într-un ansamblu de acțiuni și influențe social-medice organizate într-un mediu instituționalizat, dar în afara sistemului de învățământ general sau propriu-zis medical. Un proces planificat de transmitere de cunoștințe și experiențe care vizează toată populația (socializarea secundară a individului, cu efort de predare-învățare, de familiarizare cu anumite deprinderi practice și formare de comportamente adecvate). În aceste condiții, educația pentru sănătate se desfășoară în diferite instituții cultural-educative, sub egida Institutelor de Sănătate Publică, Centrul Național de Promovare a Sănătății și educației pentru sănătate, a organizațiilor din cadrul Crucii Roșii Române și a unor specialiști din învățământul universitar medical. La nivel formal, educația pentru sănătate cuprinde ansamblul de acțiuni organizate și sistematice care se desfășoară în cadrul învățământului medical de specialitate. Tot la

acest nivel se poate include și educația pentru sănătate structurată ca o componentă intrinsecă a educației școlare.

Omul modern conștientizează din ce în ce mai mult toate laturile care concură la definirea calității vieții sale, atât ca individ, ca membru în societatea umană, cât și ca entitate universală.

Calitatea vieții are o latură materială și una spirituală. Latura materială este reprezentată de necesitățile fiziologice ale organismului uman (hrană, aer, căldură, sănătate), iar cea spirituală de dorința de frumos și de bine, reprezentate de tot ceea ce este artă. Calitatea vieții este un concept și în același timp una din preocupările de bază ale tuturor sistemelor de management ale societății moderne. Ea poate fi privită din punct de vedere al individului, al unei comunități umane sau ale societății umane per ansamblul ei. Pentru îmbunătățirea calității vieții orice societate civilizată a creat o infrastructură din ce în ce mai complexă prin care se urmăresc toate laturile multidimensionale ale vieții.

Sănătate înseamnă energie, iar această stare de sănătate poate fi dobândită prin consumul de fructe, legume, nuci și semințe în stare crudă, coapte și proaspete, ipoteză lansată de Thomas Edison, ca reprezentând hrană vie, integrală.

Abordând nutriția ca fenomen practic, sub raportul unei minuțioase analize a alimentelor ce constituie hrana cotidiană în contextul calității vieții omului modern, trebuie specificat faptul că organismul, pe lângă nevoile calorice, mai are și nevoi plastice. Dintre factorii nutritivi proteinele, glucidele, lipidele reprezintă și furnizori energetici, iar vitaminele, sărurile minerale și apa constituie elemente biocatalitice.

În cadrul adultului normal, proteinele trebuie să reprezinte cca 11-13% din valoarea energetică. Eficiența proteinelor administrate se află în strânsă legătură cu aportul caloric global, în timp ce nevoia de lipide trebuie să reprezinte 25-30% din valoarea calorică globală.

Raportat la perioada adolescenței, ca parte integrantă a vieții omului modern sub aspectul calității alimentației trebuie precizat că alimentația implică un triplu rol în perioada adolescenței și anume: să furnizeze rația de întreținere, rația necesară efortului fizic și intelectual și rația necesară creșterii și dezvoltării.

Necesitatea educației pentru sănătate în rândul elevilor este impusă, înainte de toate, de finalitățile acesteia. Este vorba atât de obiectivele generale cât și de cele specifice urmărite de educația pentru sănătate în școală. Printre obiectivele generale ale educației pentru sănătate în rândul elevilor se numără: ridicarea nivelului de cunoștințe medicale al populației școlare, îndeosebi în domeniul sanogenezei (promovarea unui trai sănătos), protecției mediului ambiant și prevenției bolilor; formarea și dezvoltarea unor comportamente corecte care să promoveze sănătatea; formarea unei atitudini pozitive și crearea unei poziții active față de sănătatea individuală și față de problemele sănătății publice, în sensul atragerii populației școlare la participarea activă, în procesul de menținere și consolidare a sănătății comunitare.

Ca obiective specifice ale educației pentru sănătate în școală pot fi menționate următoarele: apărarea și întărirea sănătății personale și colective; însușirea de către copii și tineri a cunoștințelor cu privire la igiena individuală și de grup; însușirea de cunoștințe și formarea de deprinderi de alimentație rațională; însușirea de cunoștințe și formarea de deprinderi elementare cu privire la prevenirea îmbolnăvirilor, la evitarea abuzului de medicamente și la cunoașterea principalelor semne de boală; formarea deprinderilor igienico-sanitare.

La populația de vârstă școlară, conținuturile educației pentru sănătate s-au structurat în strânsă legătură cu educația fizică, cu diverse discipline care se predau în învățământul

preuniversitar (anatomie, și fiziologie, igiena școlară, cunoștințe despre natură, ora de dirigiență), cu activitățile tehnico-practice și cu unele activități extrașcolare, care presupun antrenarea elevilor în acțiuni și concursuri sanitare, precum și în respectarea unor reguli de igienă personală sau colectivă. Pentru menținerea unei bune stări de sănătate la populația școlară, sunt necesare și unele activități specifice de educație pentru sănătate prin care să se transmită cunoștințele din domeniul igienei, simptomatologiei generale a bolilor frecvente, modalităților de prevenire a unor boli grave (SIDA, T.B.C.etc.), modalităților elementare de acordare a măsurilor de prim-ajutor, precum și a unor cunoștințe din domeniul cunoașterii efectelor nefaste asupra sănătății a alcoolului, tutunului și drogurilor.

Rolul cel mai important în realizarea obiectivelor educației pentru sănătate la nivelul școlii îl au, pe lângă personalul medical școlar, profesorii de diferite specialități, care pot integra și conținuturi specifice educației pentru sănătate.

În general, metodele axate pe munca în grup se pretează cel mai bine pentru realizarea obiectivelor educației pentru sănătate în școală. Ele activează elevii în procesul instruirii, dezvoltă o relație educațională între profesor și elev de tip permisiv și democratic. Acest lucru stimulează interesul în ceea ce privește problemele educației pentru sănătate și le dezvoltă o motivație intrinsecă activității de învățare.

Bibliografie:

1. Brigitha Vlaicu, *Sănătatea mediului ambiant*, Editura Brumar, Timișoara, 1996.
2. Gheorghe Eugeniu Bucur, Octavian Popescu, *Educația pentru sănătate în școală*, Ediția a-II-a, Editura Fiat Lux, București, 1999.
3. Ileana Dumitru, Emilia Păunescu, *Educație pentru sănătate, clasele III-IV*, Editura Carminis Pitești, 2007.
4. Octavian Popescu, *Copilul sănătos și bolnav*, Editura Fiat Lux, București, 1998.
5. Susan Shapiro, Flaherty- Zonis C., *Manual de educație pentru sănătate*, Fundația Soros, Cluj- Napoca, 1995.

MANAGEMENTUL EDUCAȚIONAL ÎNTRE ARTĂ ȘI ȘTIINȚĂ

Mariana Camelia NEACȘU
Profesor limba și literatura română
Colegiul Național Agricol „Carol I”, Slatina

Managementul pedagogic este un sistem de concepte, metode, instrumente de orientare și conducere, coordonare, utilizat în realizarea obiectivelor educației, la nivelul performanțelor așteptate.

Managementul pedagogic este știința și arta trecerii de la empirismul conducerii, dirijării la raționalitatea și creativitatea ei. Aceasta poate fi dezvoltată, teoretic și practic, pe dimensiunile: conceptuală, procesuală, situațional-operatională, funcțională, metodologică, psihosociologică, formativ-educativă propriu-zisă, creativă. Există de multe ori o confuzie între termenii de administrație și management, cu consecințe importante în practică. Astfel, administrarea se caracterizează prin: formularea în termeni generali a obiectivelor, obținerea succesului prin prevenirea erorilor, plasarea resurselor în plan secundar, adoptarea de decizii puține și pentru multe persoane, ierarhii și domenii de responsabilitate ample, precizarea rolului de arbitru al administratorului, accentuarea rolului procedurilor, conformismului, pasivității, prudenței, raportărilor periodice. Pe când managementul se remarcă prin: formularea de obiective strategice și operaționale, căutarea condițiilor de obținere a performanței măsurabile, abordarea prioritară a resurselor, adoptarea deciziilor de diferite tipuri și grade de complexitate, practicarea delegării de autoritate, considerarea managerului ca protagonist al organizației, prin atitudini activizante, creative, punerea accentului pe rezultate și pe analiza lor complexă. O condiție care caracterizează știința consolidată a managementului este dată de existența unei legități, a unor principii specifice.

Relația între pedagogie și știința conducerii este determinată de următoarele fapte:

- pedagogia îmbogățește știința conducerii: conducerea se referă nu numai la sistemul instituțional, ci și la activitatea, procesul instructiv-educativ concret;
- conducerea învățământului nu se poate lipsi de concepții pedagogice, pentru că „ar fi vidă”;
- pedagogia și managementul au numeroase dimensiuni sociale, sunt factori ai culturii publice, educația interesând întreaga societate, ca și activitatea umană;
- mesajul educațional, valorile pedagogice se realizează cel mai concret în practica conducerii învățământului, iar activitatea educațională este conducerea unui proces de formare--dezvoltare a comportamentelor așteptate;

Se apreciază că „arta managementului” nu este opusă „științei managementului”, ci, din contră, ea reflectă cota cea mai înaltă de afirmare a „științei conducerii” în educație. Știința și arta conducerii în învățământ sunt două aspecte complementare.

Managementul pedagogic poate fi definit ca știința și arta de a pregăti resursele umane, de a forma personalități, potrivit unor finalități acceptate de individ și de societate, un ansamblu de principii și funcții, de norme și metode de conducere care asigură realizarea obiectivelor sistemului educativ (în ansamblu sau la nivelul elementelor componente), la standarde de calitate și eficiență cât mai înalte.

Conceptul de calitate este asociat cu un anumit nivel sau grad de excelență, valoare sau merit, deci cu valorile explicite și implicite ale culturii unei comunități sau unei națiuni.

Construirea sistemului de asigurare a calității educației pornește de la o serie de principii directe care fundamentează criteriile, standardele, indicatorii și procedurile specifice.

Calitatea educației este ansamblul de caracteristici ale unui program de studiu și ale furnizorului acestuia, prin care sunt îndeplinite așteptările beneficiarilor, precum și standardele de calitate

Asigurarea calității educației este realizată printr-un ansamblu de acțiuni de dezvoltare a capacității instituționale de elaborare, planificare și implementare de programe de studiu, prin care se formează încrederea beneficiarilor că organizația furnizoare de educație îndeplinește standardele de calitate.

Totalitatea metodelor și instrumentelor, grupate într-un sistem coerent, utilizate pentru menținerea și ridicarea calității educației oferite de către școală constituie sistemul de management al calității.

BIBLIOGRAFIE

1. Alexandru Puiu – „Management – analize și studii comparative”, Ed. Independența economică, Pitești, 2007
2. Samuel C. Certo - „Managementul modern”, Ed. Teora, București, 2002
3. E. Joița – „Managementul educațional”, Ed. Polirom, București, 2000
4. „Asigurarea calității – Ghid pentru unitățile școlare” – Institutul de Științe ale Educației, București, 2005

PEDAGOGIA WALDORF

Prof Margareta Ana TUDOR
Liceul cu Program Sportiv, Slatina

„**Pedagogia Waldorf** rezultă din antropozofie în general și în particular, din ceea ce are de spus cu privire la dezvoltarea copilului. Antropozofia care este înțeleasă, nu ca o religie, ci ca o viziune asupra Universului și Omului, nu este predată în școlile Waldorf, se respectă libertatea, de aceea nu se utilizează catalogul, nu se dau note, examene sau teme pentru acasă”

(R. Lanz)

Pedagogia Waldorf își propune educarea omului în ansamblul său prin mijloace accesibile. Elevului trebuie să îi placă ceea ce face, să nu fie constrâns, să nu facă teme acasă și să nu fie amenințat cu existența catalogului. Pedagogia Waldorf a fost creată la începutul secolului XX de către Rudolf Steiner, la inițiativa directorului fabricii de țigarete Waldorf Astoria, Emil Molt. Ea se bazează pe antropologia dezvoltată de Rudolf Steiner. Conținutul disciplinelor nu urmărește însușirea acestora, ci să stimuleze interesul copilului pentru cunoaștere. Dascălii care predau într-o astfel de școală se confruntă, nu atât cu modalități diferite de predare sau forme de organizare a învățământului. Metodele folosite pentru educarea gândirii, voinței și simțirii copilului se concretizează prin exercițiul artistic. Învățătorul-diriginte nu poate fi decât un om cu spectru foarte larg. Totul se bazează pe interes de învățare, nu pe presiune exterioară. Majoritatea elevilor întrebă când nu au înțeles și ies cu curaj la tablă. La sfârșitul fiecărui an școlar, elevul primește un certificat în care fiecare profesor descrie activitatea sa din toate punctele de vedere. Aici profesorii spun ce predau, cum predau, dacă au avut succes cu o temă sau eșec cu alta. O parte din materiile și activitățile specifice școlii Waldorf sunt: scrisul și cititul, limba română, limbile străine, drumul de la basm la istorie, aritmetica, desenul formelor, desenul geometric cu mâna liberă, matematica, zoologia, botanica, geografia, fizica și chimia, euritmia, muzica, abilitățile practice și educația tehnologică, practica, arta dramatică. De la fondarea sa în 1919, modelul școlii Steiner s-a implantat în Germania, apoi în Marea Britanie, în Canada, în Africa de sud și în Australia; el a câștigat apoi metropolele din Sud și Japonia. În prezent este în curs de a dobândi teren în țările Europei de Est. Federația Waldorf din țara noastră cuprinde 23 asociații, care reprezintă interesele grădinițelor, școlilor, liceelor și centrelor de pedagogie curativă din România. Rezultatele la examenele naționale de capacitate și de bacalaureat confirmă performanțele acestui învățământ alternativ și îi conferă o poziție egală în sistemul național de învățământ.

Scoala Waldorf nu își propune cu tot dinadinsul „performanțe intelectuale”, ci educarea unor tineri sănătoși fizic și intelectual, cu conștiințe temeinice, cu fantezie și creativitate, apropiați de natură și de viața socială”.

BIBLIOGRAFIE

Miron Ionescu, Ioan Radu, *Didactica modernă*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001

www.alternativeeducationale

DIMENSIUNEA TEMPORALITĂȚII ÎN OPERA LUI CONSTANTIN NOICA - TIMP FILOSOFIC, TIMP RELIGIOS -

Prof. Anișoara BUJGOI
Colegiul Tehnic "ALEXE MARIN", Slatina

Opera lui Constantin Noica oferă o imagine inedită asupra culturii și filosofiei românești, impunându-se ca un reper fundamental în perioada interbelică și nu numai. Pentru contemporaneitate, Constantin Noica este unul dintre filosofi care nu doar că a supraviețuit condițiilor vitrege impuse de comunism, dar a și lăsat în urma sa un sistem filosofic unitar și complet.

O privire de ansamblu asupra operei lui Noica ne ajută să observăm că nu a rămas niciun domeniu consacrat filosofiei tradiționale pe care el să nu-l fi abordat, de la filosofia antică și până la reflecțiile prilejuite de noile descoperiri în fizică, totul a fost prins de gândirea activă a filosofului.

Preocupările filosofice ale lui Constantin Noica au cuprins întregul câmp al filosofiei, de la gnoseologie, filosofia culturii, axiologie și antropologie filosofică la ontologie și logică, de la istoria filosofiei la filosofia sistematică, de la filosofia antică la cea contemporană, de la editări, traduceri sau interpretări la critică și creație.

Lucrarea de față își propune să trateze un aspect frecvent întâlnit în opera noiciană, anume dimensiunea temporalității, așa cum travează ea gândirea filosofului. Așa cum am precizat în rândurile anterioare, anume că nu există domeniu alocat filosofiei tradiționale pe care filosoful să nu-l fi abordat, timpul reprezintă pentru Noica o reflecție profund filosofică pentru gândirea sa. Noica a avut curajul să gândească filosofic, a încercat să dea o formă gândirii sale oferind, prin opera sa, o perspectivă filosofică asupra timpului. Așadar, trebuie avuți în vedere doi vectori principali: timpul filosofic al spiritualității românești și timpul religios, creștin, vectori cu care se confruntă ființa umană. Citind studiile noiciene de referință în această direcție, observăm că timpul reprezintă o curiozitate caracteristică a filosofului Noica, în adevăratul sens al cuvântului.

Reflecția lui Noica asupra timpului se concentrează în jurul poporului român și afinității sale către o trăire de tip staționar ce îi conferă eternitate, aspect tratat în lucrarea *Pagini despre sufletul românesc*. În acest sens, Noica apreciază că „neamul românesc e și el, într-un fel, solidar cu acel plan neschimbător. I se întâmplă și lui multe, se frământă ceva în marginea lui, în inima lui, peste trupul lui chiar – dar el rămâne neschimbat. «Trece și asta» e una din cele mai curente vorbe românești. Neamul nostru rămâne pentru că și el participă, în felul lui, la eternitatea ființei.”

Lucrarea *Pagini despre sufletul românesc* integrează în structura ei șapte capitole care constituie șapte gânduri, reflecții filosofice cu privire la cultura românească: *Ce e etern și ce e istoric în cultura română, Suflet agrar și suflet pastoral, Bisericuțele noastre, Pentru o altă istorie a gândirii românești, Cum gândește poporul roman, Sufletul românesc și muzica și Ardealul în spiritualitatea românească*. Gândirea românească a acestor capitole este, fără doar și poate, nucleul cărții, ea fiind percepută ca o conștiință orientată spre spirit, spre absolut. Filosoful indică o anumită tehnică de viață spirituală: „Că, mai întâi de toate este tăcerea, iar tăcerea face oprire, oprirea face umilintă și plângere, iar plângerea face frică, și frica face smerenie, smerenia face socoteala de cele ce vor să fie, iar acea socoteală face dragoste, iar dragostea face sufletele să vorbească cu îngerii. Atuncea va pricepe omul că nu este departe de Dumnezeu”.

Aruncând, apoi, o privire asupra unor proverbe exemplificate de Noica în lucrarea *Cuvânt împreună despre rostirea românească*, observăm că sunt evidențiate trăsăturile mentalității noastre neschimbate încă de la începuturi, cum ar fi: „Ceasul bate, lovește și vremea stă, vremeiește”; „Ceasul umblă și lovește, iar vremea se odihnește” sau „Vremea vremeiește și omul îmbătrânește” autorul ne dezvăluie substanța lor ce constă într-o atitudine calmă, cugetată, desemnată în fața devenirii. Noica remarcă opoziția dintre omnic și vreme, apreciind că „bătătorul de ore ar fi cel care înaintează, pe când vremea ar sta pe loc”. Atunci ne punem întrebarea dacă timpul este efemer sau noi suntem efemeri? În

accepțiunea filosofului, timpul este doar un gând care pune în „joc” un sens profund despre „*partea de curgere nemișcată a lumii*”, prin urmare, nu timpul trece, ci noi trecem prin el.

În studiul său, Noica subliniază faptul că perspectiva veșniciei în care este înscrisă istoria și gândirea românească este o perspectivă rezistentă la trecerea anilor. În esență, ideea lui Noica este că „*filozofia este disciplina cea mai reprezentativă pentru spiritualitatea românească, pentru că în ea iese prima dată la iveală tensiunea, latentă până acum, a sufletului românesc, conflictul între cele două dimensiuni, să le numim: păgână și creștină, ale sufletului românesc*”. Pornind de la filosofia lui Blaga și de la reacția profesorului Dumitru Stăniloae, Noica ajunge la următoarea concluzie: „*Noi [ca popor] nu avem vocația filozofiei. Dar teologicul ne-o poate da. Nu creștinismul ortodox neapărat, dar teologicul. (...) Căci ne dă sentimentul rupturii, al dezastrului. Iar de-aici poate începe filozofia.*”

În această lucrare este evidentă latura creștină a filosofului Constantin Noica, fiind cel care vede, simte ortodox și care a surprins cum nu se poate mai bine, una dintre constantele sufletului românesc, confirmând de ce trecerea de la păgânism la creștinism a fost atât de armonioasă și curgătoare pentru poporul nostru, în acest sens el afirmă: „*...Românii au fost, într-un fel, totdeauna creștini, creștinismul venind peste ei ca o împlinire, și nu ca purtătorul de mesaj al unei crize de tip nou...*”

În celebrul studiu intitulat **Sufletul românesc și muzica**, Constantin Noica dă o frumoasă definiție a timpului, anume: „*timpul nostru tocmai aceasta aduce: o înțelegere muzicală a lucrurilor; un tulburător triumf al muzicii. Există, de pildă, suflete și națiuni care știu să «orchestreze», în timp ce altele nu știu. De ce câștigă bătălii câte o națiune? Pentru că, poate, n-a avut nici un mare muzician – ne-a venit în minte, într-o bună zi. Nu orchestrează; nu gândește simfonic; nu cântă cu adevărat. Iar timpul nostru, ca orice timp în care «elementele» tind să se individualizeze, are nevoie de contopire și muzică*”. Deși vremurile s-au schimbat, muzica rămâne un punct de reper la care ne putem raporta cu toții. Ce trebuie să observăm? Că vremurile se schimbă, timpul trece, oamenii mai și mor, iar spiritul și cultura românească, sunt într-o continuă căutare sine, așadar înțelegem de aici că muzica rămâne liant între noi și viitor.

Am văzut, așadar, ce reprezintă timpul pentru filosoful Noica. Însă ne punem întrebarea ce reprezintă timpul pentru noi oamenii? Timpul pentru noi este foarte important. Însă cum îl percepem noi oamenii? Așa cum am arătat în rândurile anterioare, timpul este cel nemișcat și noi, oamenii, ne mișcăm prin el. Cert este că noi trecem prin el spre a pătrunde în cel nepătruns, nemișcat, etern, căci condiția noastră în această lume este efemeră, limitată, mărginită și finită. Dacă ne raportăm la timpul religios, veșnic atunci putem spune că la Dumnezeu nu există timp, pentru că El este Veșnic, Etern, Infinitul care cuprinde finitul, El este mai presus de timp și în afara timpului, și totuși Cel Etern, Veșnic s-a făcut om, căci a luat trup uman, devenind astfel Dumnezeu-Omul. Dumnezeu este Cel care l-a înzestrat pe om cu înțelepciune, cu inteligență pentru a putea calcula mișcările astrelor, luându-le ca puncte de reper în măsurarea timpului, astfel perioada de timp a putut fi împărțită în ani, luni, săptămâni, zile, ore, minute și secunde. Măsurarea timpului ne ajută pe noi oamenii în această lume finită să ne pregătim mântuirea spre a putea fi cuprinși de infinit, de Dumnezeu. Înțelegem că timpul este un gând – așa cum arată Noica - care ne ajută să obținem timpul veșnic, pe care îl găsim doar la

Dumnezeu. Sigur că pentru a obține veșnicia și a trece dincolo de timp, trebuie să ne luptăm cu efemeritatea, să ieșim învingători pentru a ne putea hrăni cu infinitul, în esență, cu mântuirea.

Revenind la profunzimea reflecțiilor filosofice, Noica ajunge la concluzia ca nu poți spune ce este timpul la Dumnezeu, pentru că Acesta este deasupra timpului, deasupra Binelui și Răului. Totuși ieșirea lui Noica în dincoace, în transcendental, nu are amprenta mistică a experienței, ci doar speculația pur teoretică prin care vrea să-și facă înțeleasă propria filosofie. Pentru Noica filosofia presupune un Damasc, o revelație care îți schimbă numele din Saul în Pavel, din Chefa în Petru. Îi place să trăiască în spirit, adică în sinele lărgit, eul trebuie să se desprindă discret de sine însuși. Continuând pe această linie putem spune că omul trebuie să-și caute limitele temporalității în acest univers pentru ca spiritual să plaseze în atemporalitate, în acronie.

În consecință, citindu-l pe Noica, nu poți decât să te hrănești cu gândurile sale și să meditezi, căci în toate lucrările noiciene îndemnul reflectă gândului prin formularea unei idei. Se află neconținut pe drumul spre o idee, care poate fi întărită prin „cultura întrebării”. Iar dacă avem un eșec, trebuie să ne gândim, că el e locul de unde te ridici pentru a merge mai departe. Problema nu este de ați gândi gândul, ci de a-ți trăi gândul. Există bineînțeles și limite, până si moartea se pare ca a avut o limită

în Tinerețe fără bătrânețe, care îl aștepta pe Făt-Frumos și riscă să moară ea, deoarece întârzia să moară el. Moartea trebuie să fie plinirea unui om, desăvârșirea lui în bine cât a viețuit, astfel omul poate să dobândească veșnicia, care se găsește doar la Dumnezeu, căci El se află în afara timpului.

Lustruind limita, ne dăm seama că ea cuprinde infinitul și finitul, ea este un început, dar și un sfârșit de

drum. Pentru Constantin Noica istoria unui popor este istoria culturii sale, propoziție pe care el a transpus-o în viața sa, de aici armonia din aspectele demnității sale interioare care au îngemănat pe cele măsurabil-exterioare. În prezentul amăgitor al vieții noastre, spiritul lui C. Noica nu s-a stins, el este veșnic prin opera sa, stigmat al culturii noastre românești.

Bibliografie:

Constantin Noica, *Cuvânt împreună despre rostirea românească*, Editura Eminescu, București, 1987.

Constantin Noica, *Devenirea întru ființă*, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1981.

Constantin Noica, *Pagini despre sufletul românesc*, Editura Humanitas, București, 1990.

ORGANIZAREA MODULARĂ A CONȚINUTURILOR ÎNVĂȚĂMÂNTULUI AGRICOL

prof. ing. dr. Petra ANTON
C.N.A „CAROL I” SLATINA

Diversele modalități de abordare a conținuturilor învățământului agricol nu duc în mod necesar la organizarea modulară a conținuturilor. Aceasta poate fi independentă de perspectivele de abordare a conținuturilor.

Noțiunea de „modul didactic/pedagogic” este/trebuie să fie „o parte autonomă, îndeplinind o funcție proprie, care se poate integra/retrage dintr-un complex format din unități similare”. El poate „face parte dintr-o disciplină de învățământ sau nu” (d’Hainaut, 1981, p. 245), după cum este conceput (intradisciplinar, interdisciplinar, pluridisciplinar sau transdisciplinar). Un modul nu trebuie centrat pe conținut în primul rând, ci pe activități de învățare, structurate de situații de învățare, rezultate din analiza conținuturilor și corelarea lor cu strategiile didactice. Obiectivele se cer centrate pe elev, deci vor viza comportamente, activități și atitudini ale elevului, relevante pentru nivelul lui de pregătire. În sistemul modularizat al pregătirii agronomice, fiecare modul trebuie să se înscrie în itinerare logice ale meseriei/specializării, aducându-și contribuția proprie la „edificiul” proiectat. Capacitatea modulului de a se integra în itinerare logice ale învățării dezvăluie coerența organizării modulare, raportul acesteia cu cerințele pieței muncii, pentru o meserie sau alta destinate agriculturii. În consecință, un modul trebuie gândit încă din start nu ca un element al unei structuri unice și definitiv alcătuite, ci în perspectiva multiplelor conexiuni, a eventualelor itinerare de formare, caracteristice unui câmp de „exploatare” cât mai larg posibil. Fiecare modul didactic trebuie să cuprindă probe care să permită elevului, eventual profesorului, să aprecieze în ce măsură cel care studiază posedă cunoștințele/deprinderile prelabile, necesare pentru parcurgerea modulului, se conformează ritmului progresului realizat în procesul de învățare și dacă la sfârșitul modulului a atins obiectivele proiectate la început. Fiecare modul se cere însoțit de probe (teste): de intrare, de ieșire și intermediare.

Schema generală de elaborare a unui modul poartă numele de *specificație modulară*. O specificație modulară trebuie să cuprindă următoarele componente: titlul modulului; codul modulului; creditul; scopul modulului; condițiile de acces în modul; corpul modulului; condiții de ieșire din modul; metode, tehnici și instrumente de evaluare didactică.

a) *Titlul modulului* trebuie să fie scurt și relevant. În practica organizării modulare, adesea titlul modulului coincide cu denumirea unei discipline/capitol, temă etc. Dar pedagogii previn asupra unor consecințe: „În educație este ușor să faci să se creadă (în mod eronat) că a decupa în felii un învățământ tradițional sau conceput într-o structură rigidă înseamnă a-i da un caracter modular” (d’Hainaut, 1981, p. 245).

b) *Codul modulului* este o componentă obligatorie atunci când modularizarea conținuturilor a devenit un sistem. Codul permite o sistematizare a modulelor: module generale (MG), module alternative (MA); dintre acestea din urmă, unele pot fi de aprofundare, altele de sporire a mobilității

ocupationale etc. Codul cuprinde și numărul ordinal dintr-un tablou al modulelor proiectate, precum și anul când a fost conceput.

c) *Creditul/rata modulului* reprezintă mărimea transferabilă și capitalizabilă, care exprimă nivelul de formare profesională a unui elev.

d) *Scopul modulului* se cere formulat cu mare grijă. El trebuie să reprezinte centru de focalizare a tuturor situațiilor de învățare și, în același timp, să canalizeze eforturile în raport cu cerințele de integrare pe itinerare de formare în meserie/specializare.

e) *Condițiile de acces* în modul formează, în limbaj cibernetic, „sistemul de intrare al modulului”. De regulă, condițiile de acces privesc rezultate ale pregătirii anterioare care se raportează la cunoștințele/deprinderile/atitudinile ce se cer formate ulterior.

Sistemul de intrare în modul trebuie să precizeze:

- obiectivele generale și specifice pe care candidatul le-a urmărit în formarea lui prealabilă și care servesc/trebuie să servească drept premisă a noului program de instruire/pregătire;
- testele de ieșire și rezultatele obținute în parcurgerea modulului anterior;
- testele de intrare în noul modul, menite să controleze dacă cal care aspiră satisface cerințele prealabile, adică dacă este capabil să facă față noilor conținuturi.

Pe baza analizei condițiilor de acces în modul, rezultatele pot diferenția trei situații:

- candidatul satisface toate criteriile de acces în modul; în acest caz, candidatul are dreptul să abordeze studiul modulului dat;
- candidatul nu satisface criteriile de acces în modul (nu a acumulat numărul optim de credite transferabile, nu are nivelul necesar de pregătire, nu a parcurs un modul care intră în structura cerințelor prealabile etc.); în acest caz, candidatul poate fi orientat către un alt modul, în raport cu care situația lui este compatibilă, sau i se recomandă parcurgerea din nou a modulului eșuat, asigurându-i-se asistența corespunzătoare, care să-i favorizeze promovarea;
- candidatul satisface condițiile de acces doar parțial, dovedind o serie de goluri în pregătire; în acest caz, candidatul este îndrumat către un modul de recuperare pe care urmează să-l parcurgă în paralel sau cu ceva timp în devans față de modulul în care a intrat.

f) *Corpul modulului* conține situații de învățare. El este sistematizat în unități de curs/unități modulare/unități didactice.

Uneori, structura conținutului modulului urmează anumite competențe, care constituie un obiectiv determinat, și vizează o serie de criterii de performanță, definiții pentru nivelul de afirmare a competențelor. Alteori, structurarea conținutului are în vedere obiective direct formulate, iar performanțele vizează listele de sarcini de lucru, probleme, întrebări, subiecte de analiză, aplicații, teme de reflecție etc. După unii pedagogi (d’Hainaut, 1981, p. 245), condițiile pe care trebuie să le respecte conținutul unui modul pot fi rezumate astfel:

- să propună probe în vederea orientării celui ce studiază și/sau a celui care predă și să le ofere posibilitatea permanentă pentru un feedback;

- să se poată integra în itinerarele logicilor și contextelor variate ale învățării.

Cu alte cuvinte, situațiile de învățare precizează, pe lângă conținutul structurat după criteriile descrise, sinteze, scheme, rezumate, tabele variate/structuranți posteriori etc. care, toate la un loc, trebuie să faciliteze procesul de învățare. În sfârșit, corpul modulului trebuie să cuprindă mai multe teste intermediare, care să-i permită elevului să conștientizeze în ce măsură a realizat obiectivele stabilite; în fine, trebuie precizat și un test final sau de încheiere, care trebuie însoțit fie de un barem de evaluare, fie de un standard de evaluare.

g) *Condițiile de ieșire din modul* în termeni cibernetici constituie „sistemul de ieșire al modulului”. Este componenta modulului care trebuie să verifice dacă parcurgerea conținutului structurat a asigurat un nivel satisfăcător, dacă obiectivele formulate la început (competențele proiectate) au fost atinse. De regulă, sunt prezentate sinteze generale axate pe obiectivele propuse, aplicații la situații de învățare mai complexe etc., menite să faciliteze pregătirea elevilor pentru modulul următor. De asemenea, sistemul de ieșire cuprinde și o probă finală, uneori numită *post-test*, care se raportează la ansamblul obiectivelor modulului. Post-testul trebuie însoțit de un barem de corectare sau de un standard de evaluare.

Condițiile de ieșire cuprind și recomandări al căror conținut variază în funcție de rezultatele evaluărilor: indicații privind alegerea modulului următor, îndrumări către alte module etc.

h) *Evaluarea* este acțiunea care trebuie să însoțească permanent drumul modulului, de la accesul în modul la parcurgerea modulului și până la încheiere lui. Se cer promovate metode de evaluare obiectivă, fără a fi neglijate și alte tehnici – a itemilor semiobiectivi, a itemilor cu răspuns deschis etc.

La nivelul specificației modulare sunt prezentate doar enunțuri. Elaborarea probelor de verificare, a conținuturilor lor, urmează să fie făcută de formator sau de coordonatorul activității de formare odată cu materialul de studiu/lucru (proiectul didactic).

BIBLIOGRAFIE

1. Nicolae I. Cerchez - Didactica specialităților agricole, Editura Polirom, 2005
2. www.edu.ro- Standarde de pregătire profesională, profil „Resurse naturale și protecția mediului, Calificarea „Tehnician agronom“, clasa a XI-a.

THE POWER OF STORIES IN TEACHING ENGLISH

Prof. Nicoleta-Mădălina BĂLTĂREȚU
Colegiul Tehnic- Balș, Olt

“Children always have loved stories”. All of us have our own story to tell. Stories and examples are the most productive way of communication with our children. Stories are also a great resource for teachers to learn a foreign language at the primary classes because they go hand in hand with games. No matter if they are old stories or new ones, readapted stories, they have traced a way in our life, they have made us to think and act further than we have ever thought, they gave us moral value.

The well known story “The Jungle Book” by Rudyard Kipling and the contemporary stories: “Luka and the Fire of Life”, “Haroun and the Sea of Stories” by Salman Rushdie can be a proper resource for the English teachers in order to practice: vocabulary, grammar, reading, writing and listening.

Here are some examples of activities:

Activity no. 1: Reading comprehension

1. Read the text and try to answer to the following questions:

“There was once, in the city of Kahani, in the land of Alifbay, a boy named Luka who had two pets, a bear named Dog and a dog named Bear, which meant that whenever he called out “Dog” the bear waddled up amiably on his hind legs and when he shouted “Bear” the bear bounded towards him wagging his tail... Bear the dog was a chocolate Labrador, and a gentle, friendly dog....Bear the dog and Dog the bear quickly became much more than Luka’s pets....so fierce in his defence that never would ever have dreamed of bullying him.

This is how Luka came to have such unusual companions. One fine day when he was twelve years old the circus came to town- and not just any circus, but the GROF- OR Great Rings of Fire , The most celebrating circus in all Alifbay-The Famous Incredible Fire Illusion. Luka was disappointed when his father, the storyteller Rashid Khalifa told him that they don’t go to the show. “Unkind with animals” , Rashid explained. The Lioness had tooth decay, the Tigress was blind and the Elephants are hungry. ... The Ringmaster of the Great Rings was the terrifying and enormous Captan Aag. The animals were so scared of the crack of his whip that the Lioness with her toothache and the blind Tigress continued to jump for fear.....”.

“Luka and the Fire of Life” -by Salman Rushdie

1. Where does the action take place?
2. Who has got two pets?

- 3. What animals are Luka’s friends?
 - 4. How old is Luka?
 - 5. What’s Luka’s father name?
 - 6. What is Luka’s father job?
 - 7. What does GROF means?
 - 8. Why does not Luka’s father want to go to the circus show?
 - 9. Who was the headmaster of the circus?
- How does Captan Aag treats his animals?

Activity no. 2: Laws of Jungle –Setting Rules

1. Transform the following rules of the jungle from “The Jungle Book” using MUST or MUSTN’T:

2. A mother protects her cubs.
.....

3. A mother or father cannot speak for their cub.
.....

2. Write your own rules when going to a circus.

3. Read the text again and try to write five rules with MUST/ MUSTN’T to help the animals to have a better life.

eg :You **mustn’t** keep animals in cages.

Activity no.3: Degrees of Comparison

Compare the following animals as in the example:

Lion- wolf (strong)

A lion is **stronger** than a wolf.

Rabbit- tortoise (fast)

Giraffe-monkey (tall)

Whale- seal (heavy).....

Mouse- cat (small).....

Elephant- dog (big).....

Snake- lizard (long).....

AVANTAJE ȘI DEZAVANTAJE ALE PĂSTRĂRII DATELOR ÎN EXCEL

Prof. Sanda PROFEANU
Colegiul Tehnic Metalurgic Slatina

Microsoft Excel este un excelent soft destinat managementului informației și calculului tabelar, fiind folosit în aproape toate companiile, mai mici sau mai mari. Manipularea informației este o activitate care trebuie desfășurată de persoane care stăpânesc foarte bine funcționalitățile aplicației și poate fi externalizată sau poate fi desfășurată de un angajat din cadrul companiei. Așa că trebuie să te asiguri încă de la început că aceia care vor lucra cu Excel-ul în scopul manipulării informației și a obținerii de rapoarte pentru companie cunosc foarte bine aplicația și nu vor ajunge să facă greșeli care mai târziu vor influența negativ întreaga echipă. Un avantaj important al Excel-ului este acela că folosirea aplicației nu necesită instalarea unor softuri adiționale. Altfel spus, computerul tău este încă din start echipat cu tot ce îi trebuie pentru a putea rula Microsoft Excel. De asemenea Excel-ul este foarte ușor de folosit, având o interfață accesibilă chiar și pentru cei care nu au prea mult exercițiu anterior. Așa că nu este nevoie de prezența permanentă a unui consultant Excel în companie, deoarece multe modificări asupra unui fișier pot fi făcute de orice angajat, fără să existe riscul deteriorării rapoartelor sau calculelor. Cum aplicația are foarte multe funcții financiare, consultantul Excel nu este nevoit să creeze de la 0 rapoarte financiare și nici să scrie el formulele de calcul care duc la obținerea rezultatelor financiare. În același timp fișierele Excel sunt foarte ușor de transmise către alte birouri sau departamente folosind e-mail-ul. Iar pentru a evita situațiile în care din greșeală un fișier Excel este trimis altcuiva decât trebuia, se poate aplica o parolă de deschidere asupra acestuia. Astfel te asiguri că persoane neautorizate nu vor avea acces la informația trimisă de tine pe mail. Însă pe lângă numeroasele avantaje, manipularea informației prin Excel prezintă și unele dezavantaje. Totuși acestea nu sunt atât de mari încât să nu poți trece peste ele sau să nu le poți minimiza. De exemplu, în cazul în care volumul de informație este prea mare, viteza de lucru a aplicației începe să scadă. Tocmai de asta cei care cunosc bine softul obișnuiesc să folosească mai multe fișiere pentru a stoca informația. Dar în felul acesta cresc șansele pierderii unei părți din informația gestionată. Așa că o soluție și mai bună este stocarea informației folosind aplicația Microsoft Access atunci când aceasta depășește un anumit volum. Trebuie spus că Access-ul fiind o aplicație care de asemenea face parte din suita Office, utilizarea ei împreună cu Excel-ul este foarte accesibilă. Externalizarea activității de gestiune a datelor prin Excel poate însemna costuri reduse, dar în cazul în care compania are în cadrul ei un expert Excel, poate primi suport constant din partea acestuia pentru operațiunile de rutină, rămânând ca pentru problemele mai importante să apeleze la suport din afara ei.

Bibliografie:

1. Mariana Panțiru – Tehnologia informației și a comunicațiilor TIC 3 manual pentru clasa a -XI- a, Editura BIC ALL, București 2006
2. Mioara Gheorghe(coordonator), Ciprian Constantinescu, Manuela Florea și Monica Tătărâm -Tehnologia informației și a comunicațiilor manual pentru clasa a-X-a, Editura Corint, București, 2008

MANAGEMENT ȘI COMUNICARE

Prof. Florina Simona MATESCU

Liceul cu Program Sportiv Slatina

Conceptul de management și manager

Arta și știința de a conduce este tot atât de veche ca și viața bătrânei planete. Ființele vii, fie ele păsări, animale sau oameni, au avut întotdeauna nevoie de un „ȘEF”, de o minte luminată, de un braț mai puternic sau de înțelepciunea unuia din semenii lor pentru a-i ghida, pentru a-i îndrepta spre drumul - bun sau rău - spre care le era hărăzit să ajungă.

Există o multitudine de referiri asupra managementului, cuprinzătoare și științifice. Așa cum arată R. Iucu (2000, p. 31), la origine, cuvântul derivă din latinescul „manus” și înseamnă strunirea cailor cu ajutorul hăturilor iar verbul englez „to manage” are următoarele sensuri: a ține un cal în frâu, a administra, a trata cu indulgență, a duce la bun sfârșit. Managementul este o știință relativ prezentă la început mai ales în domeniul industrial (după cel de al doilea război mondial) dar care s-a extins în toate domeniile de activitate.

Cercetările în domeniul manageriatului evidențiază o serie de aspecte ale acestuia concretizat în definiții ca:

1. „Asumarea răspunderii pentru decidera, planificarea și reglementarea activității unor oameni, care lucrează pentru un scop comun, astfel încât, rezultatul corect să fie eficient și economic”(Brecht, conform R. Iucu, 2000, p. 31);
2. „Lucrul cu indivizi sau grupuri, pentru îndeplinirea unor obiective organizaționale”;
3. „Dirijarea aspectelor tehnologice, comerciale și umane ale unei situații în scopul obținerii unui progres; organizarea sistematică a resurselor”.

Ioan Țoca (2002, p. 19) amintește cele două școli consacrate de management, respectiv: școala nord-americană, de tip pragmatic (cea mai răspândită) și școala japoneză, orientată spre supereficiență, (prin valorificarea la maximum a tuturor resurselor). Școala managerială de tip european se dezvoltă după anii 1970 și este reprezentată prin școlile: franceză, suedeză, engleză și în special de cea germană (care a îmbinat cele două tipuri de direcții anterior amintite, cu spiritul german și a determinat transformarea Germaniei dintr-o țară distrusă economic, politic și social să ajungă printre cele mai dezvoltate țări din lume). Autorul prezintă alte tipuri de accepțiuni ale actului managerial:

- Activitatea și arta de a conduce;
- Ansamblul activităților de organizare, de conducere și gestiunea întreprinderilor;
- arta de conduce sau abilitatea de a conduce;
- asumarea răspunderii pentru decidera, planificarea și reglementarea activităților specifice oricărei instituții;
- persoana sau persoanele care conduc și dirijază afacerile unei instituții, firme etc.;

Citind cu atenție formulările de mai sus, surprindem referiri atât la caracteristicile actului managerial cât și la persoana investită cu « puterea » de a-i îndruma, de a-i dirija și organiza, de a exploata cunoștințele individuale, talentul, creativitatea, competențele profesionale ale subordonaților.

Dacă primii conducători erau selectați după criterii de frumusețe și forță fizică, demnitate și curaj iar „funcția” era transmisă din generație în generație pe filiera „sânge albastru”, odată cu modificările structural-economice, cu evoluția științelor, actul conducerii capătă alte conotații.

Teoria elitelor susține că numai anumite persoane, înzestrate nativ cu o serie de calități, vor putea obține succes în munca de conducere spre deosebire de cele lipsite de aceste calități care vor obține eșec. Este acest lucru adevărat ?

„Omul potrivit la locul potrivit”, sintagmă transmisă de la Platon, valorificată masiv de istorie - până la apogeul ei comunist, ne conduce, nu spre extremista teorie a elitelor ci spre evidențiere a unor trăsături ce trebuie să alcătuiască „portretul robot” al conducătorului. Studiile de specialitate grupează aceste calități în trei mari componente axiologice:

1. *Calități care vizează personalitatea managerului:*

- aptitudini pentru meseria de bază și aptitudini pentru exercitarea profesiei de manager;
- temperamentul ca sursă energetică – cei înzestrați cu forță și energie psihică pot depăși mai ușor dificultățile muncii de conducere (asta nu înseamnă că toți sangvinicii și flegmaticii vor fi mari conducători!) – tot așa cum și cei echilibrați emoțional și comportamental, asigură calitatea relațiilor interpersonale;
- caracterul nu este nimic altceva decât „cartea de vizită” a personalității; multă vreme s-a insistat pe rolul esențial al caracterului în eficientizarea relațiilor interpersonale, neglijându-se aspectul formativ al trăsăturilor de personalitate, unii autori insista asupra acestuia, a rolului factorilor externi - familia, școala, societatea- în structurarea trăsăturilor caracteriale.

În această viziune, selecția, pregătirea și promovarea managerilor ar trebui să se axeze pe latura formativă, modelarea sau, la maturi, ameliorarea unor trăsături caracterologice.

2. *Calitățile intelectuale* sunt reliefate ca primordiale în ansamblul personalității managerului, în mod deosebit inteligența, alături de celelalte procese de cunoaștere-gândire, memorie, imaginație, creativitate.

3. *Aptitudinile* de comunicare, capacitatea de relaționare, calitatea relațiilor interpersonale reprezintă esența profesiei de manager.

Conceptul de orientare spre excelență a fost formulat de Thomas Peters în prima sa lucrare „O pasiune pentru excelență”, scrisă împreună cu Nancy Austin și s-a dezvoltat într-o altă „Prețul excelenței”, elaborată împreună cu R. Waterman, pe baza studiilor întreprinse în 43 din cele mai competitive firme din lume.

În esență, caracteristicile orientării spre *excelență* în activitate managerială sunt următoarele:

- a fi total dedicate satisfacerii nevoilor clienților; a asculta clienții, ultimii utilizatori, furnizorii și comercianții;
- străduința de a fi unic și de a dezvolta o strategie inovatoare, ignorând răspunsul „nu s-a inventat încă”;
- asuprainvesti în oameni, apune în prim plan salariile, serviciile și distribuția;
- a face din „spiritul inovativ” o „rațiune a existenței” pentru fiecare dintre salariați;
- a măsura progresul realizat ca urmare a oricărei perfecționări
- a face din cei mai inventivi salariați, adevărați eroi, campioni în activitate;
- a investi timp în recrutarea resurselor umane și asigurarea cu personal competent al tuturor posturilor;
- a stimula lucrul în echipă;
- „debarasarea” cât mai rapidă de cei incompetenți ori rezistenți la schimbare;
- a reconcepe rolul managerilor mijlocii pentru transformarea lor din „gardieni” în „meditatori”;
- a simplifica procedurile birocratice, a reduce „hârțiile” și a distruge „aparatură”;
- orientarea cu precizie asupra a ceea ce trebuie schimbat și a urgenței acestei schimbări;
- a conduce prin exemplul personal, folosind un management „vizibil” și utilizând metode cât mai simple pentru a stimula înțelegerea și participarea celorlalți.

Bibliografie:

Ghergu A. – „Managementul general și strategic în educație”, Ed.Polirom 2007

Joița Elena – „Management educațional”, Ed.Polirom 2000

Ioan Toca – „Management educațional”, Ed.Didactică și Pedagogică 2008

Roxana Tudorică – „Management educațional în contextul european”, Ed.Meronia 2007

OPTIMIZAREA COMUNICĂRII DINTRE CADRUL DIDACTIC ȘI ELEVUL CU CES

Prof.înv.primar Emilia DIACONESCU

Școala Gimnazială *Eugen Ionescu*, Slatina, jud.Olt

Comunicarea didactică este o comunicare instrumentală, direct implicată în susținerea unui proces sistematic de învățare, este o formă de interacțiune profesor – elev, prin care profesorul transmite mesajul său didactic, folosind procesul de predare – învățare – evaluare, în scopul realizării competențelor generale și a celor specifice prevăzute în programele școlare. (Stoica M.)

Elementele comunicării didactice sunt: *emiterea mesajului didactic de către profesor sau de către o altă sursă de informație, de la o anumită distanță; canalul prin care se transmite mesajul; receptarea mesajului de către elevi; stocarea și prelucrarea lui în scopul luării deciziilor (formularea răspunsurilor de către elev, a corectărilor sau a completărilor de către profesor).*

Expresivitatea comunicării didactice este influențată de ținuta fizică, expresivitatea feței, gesturi, strălucirea privirii, contactul vizual. Elementele limbajului nonverbal prelungește semnificația cuvintelor. De exemplu, un profesor care intră în clasă și se așază la catedră sau se lipește de tablă și rămâne acolo toată ora își diminuează mult din forța discursului. Limbajul nonverbal are semnificații la fel de profunde ca și cel verbal.

Regulile comunicării didactice eficiente sunt: *să ascuți*, adică să ții cont de părerea și interesele celorlalți; *să observi*, adică să te intereseze ceea ce se întâmplă în cadrul situației de comunicare și să înțelegi starea receptorilor; *să analizezi* și să cunoști situația receptorilor; *să te exprimi*, adică să-ți expui punctele de vedere și sentimentele vizavi de obiectul comunicării; *să controlezi*, adică să urmărești calitatea și eficiența comunicării. Cei mai apreciați profesori sunt cei care permit libertatea de exprimare a elevilor, care nu-i fac nici să se simtă judecați, nici manipulați, nici sfătuiți, ci cei care le oferă sentimentul de siguranță și libertatea comunicării.

Orice copil are o serie de particularități, caracteristici care se referă la modul, stilul, ritmul și specificul învățării sale. În același timp o serie de copii au particularități ce îndreptățesc un sprijin suplimentar, activități specifice pentru realizarea sarcinilor de învățare; este vorba de *cerințe speciale*, diferite de ale majorității copiilor și care determină măsuri specifice. Cerințe speciale poate avea orice om/copil în anumite perioade, pentru că cerințele speciale acoperă o realitate extrem de variată, complexă și dinamică - de la probleme simple, determinate de dezvoltarea tipică a individualității și persoanei, până la problemele unice, care nu se pot rezolva decât cu o intervenție specială și specifică.

Să nu uităm că și "copiii care au anumite dizabilități/handicapuri au trebuințe de bază în creștere și dezvoltare ca toți copiii. Identificăm: nevoia de afecțiune și securitate, de apreciere și întărire pozitivă, de încredere în sine, de responsabilitate și independență". (E. Vrăsmaș, 1998).

Este important să menționăm că dizabilitatea fizică nu afectează capacitatea intelectuală sau abilitatea procesului de informare. Dificultățile de vorbire și limitările fizice sunt în mod obișnuit un rezultat al pierderii controlului motor – prin procese care nu afectează.

Unele dizabilități fizice și deficiențele mintale pot afecta comunicarea. Spre exemplu, unui individ îi poate lua ceva timp să termine o frază sau o propoziție și trebuie să-i fie permis lucrul acesta. El/ea nu se poate simți confortabil la prezentările orale din cauza dizabilității. Ca în toate situațiile, cel mai bine este să se discute modalitatea în care elevul se poate concentra asupra lucrului și cum se poate comunica mai bine.

După o zi de cursuri, e posibil elevul cu dizabilități să aibă nevoie de mai mult timp, deoarece energia pentru activitățile zilnice este mai scăzută decât a altor elevi. Căile de acces pentru scaunele cu roțile sunt folosite pentru alte circuite decât pentru persoanele cu dizabilități, fiind posibil ca

elevilor aflați în această situație să le ia mult timp să se miște între clase sau să piardă pauzele deplasându-se dintr-un loc în altul. Ca un rezultat, elevii cu dizabilități se pot simți mai obosiți.

Strategii de lucru:

- acordarea de timp sufficient pentru a discuta nevoile elevului și pentru a-i permite acestuia să se deplaseze dintr-un loc în altul;
- verificarea accesibilității mobilierului din sala de clasă, a echipamentelor suplimentare care pot fi necesare;
- acordarea unui timp suplimentar pentru rezolvarea cerințelor;
- numirea unei persoane care să-l ajute pe elev la scrierea lucrării.

Cei mai mulți dintre elevi folosesc vederea ca sursă primară pentru obținerea informațiilor, nu numai pentru citire și scriere, ci și pentru interacțiuni sociale și activități practice de zi cu zi. Ascultarea are un rol important în procesul de învățare în cazul elevilor cu deficiențe de vedere. Este important de reținut faptul că ei nu sunt capabili să citească limbajul corpului sau expresiile faciale, interpretarea atitudinilor lor se face ținând cont de tonul și de volumul vocii. În această situație, trebuie să ne asigurăm că lumina este bună, ajustările minore putând face o diferență imensă. Profesorul trebuie să stea în fața elevilor, nu cu spatele la fereastră, deoarece fața lui va fi în umbră.

Examinările, lucrul de bază și testele necesită aranjamente speciale. Elevii pot avea nevoie de scris mare, cititor sau echipament special cum ar fi scanner, PC sau cameră separată. De asemenea, trebuie acceptate și alternative orale de examinare, dacă scrisul nu este necesar.

Bibliografie:

Vrăsmaș, Ecaterina, *Dificultățile de învățare în școală*, ed. *V&I Integral*, București, 2007

dppd.ulbsibiu.ro

www.didactic.ro

SPECIFICUL EVALUĂRII CADRELOR DIDACTICE**prof. Ionica Odetă VĂLCEA****Liceul cu Program Sportiv Slatina**

Evaluarea personalului didactic la nivel de unitate școlară se face anual, conform fișei de evaluare elaborate de Ministerul Educației. Fișa de evaluare corelată cu fișa individuală a postului, se notează prin punctaj de la 1 la 100, iar procedura de evaluare se declanșează prin autoevaluare, consemnată în fișa individuală a postului.

Pentru personalul didactic de predare, fișa de evaluare, vizată de către șeful de catedră sau de către responsabilul comisiei metodice și de către directorul unității școlare, este analizată în Consiliul de Administrație, care, în prezenta persoanei în cauză, decide asupra punctajului final.

În fișa de evaluare se punctează și activitățile realizate în afara fișei individuale a postului în domeniul învățământului, precum și alte activități solicitate de conducerea unității sau de organele ierarhic superioare. Fișa de evaluare constituie un document de bază pentru stabilirea drepturilor salariale, pentru promovare și accesul la programele de perfecționare.

Evaluarea cadrelor didactice are la bază Legea învățământului nr. 84/1995, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și Hotărârea Guvernului nr. 51/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației. Începând cu anul școlar 2009-2010, evaluarea cadrelor didactice din învățământului preuniversitar se face pe baza criteriilor de performanță aprobate prin ordinul 4595/2009. Specificul de bază al acestei evaluări este faptul că fișele de post, fișele de evaluare și documentele care atestă activitatea din afara fișei postului, autoevaluarea, dar și interviul evaluatului în fața Consiliului de Administrație stau la baza calculului punctajului/scorului de evaluare. Criteriile de evaluare vizează creșterea calității educației prin stabilirea clară a responsabilității cadrului didactic, atât din perspectiva calității, cât și din cea a iminentei descentralizării a sistemului de învățământ. Evaluarea cadrului didactic, inclusiv a performanței profesionale, se realizează conform prevederilor legale în vigoare, cele mai importante fiind cuprinse în acte normative clare. Procedura de evaluare a cadrelor didactice, în conformitate cu prevederile legislației cuprinde: autoevaluarea; evaluarea colegială (în catedră/comisie metodică); evaluarea de către Consiliul de Administrație.

Evaluarea cadrului didactic se realizează anual, după încheierea anului școlar, în două etape:

1. **completarea fișei de evaluare** de către cadrul didactic respectiv (autoevaluare), de către șeful direct (evaluarea colegială, după caz, a responsabilului de comisie metodică, șefului de catedră, directorului adjunct etc.) și de către conducătorul unității;

2. **interviul de evaluare** - în fața Consiliului de Administrație al unității, în care se va completa fișa finală de evaluare, prin medierea diferențelor existente între cele 3 aprecieri; pe baza dovezilor prezentate se va stabili calificativul final. Pentru fiecare etapă vor fi luate în considerare și rezultatele evaluărilor externe din perioada analizată (prin inspecție școlară, evaluare instituțională etc.), dacă acestea există și se referă la cadrul evaluat, sau la echipa/compartimentul din care face parte. Instrumentul (fișa) de evaluare stabilește domeniile de evaluare, criteriile de performanță și punctajul aferent fiecărui domeniu. În baza principiilor descentralizării, consiliul de administrație al unității stabilește: indicatorii de performanță aferenți fiecărui criteriu; punctajul alocat fiecărui criteriu.

Bibliografie:

• *Monitorul Oficial, Ordinul 4595/2009 MECI cu privire la aprobarea criteriilor de performanță pentru evaluarea cadrelor didactice din învățământul preuniversitar – În temeiul HG nr. 51/2009 privind funcționarea MECI – București, Partea I nr. 554 din 10 august 2009.*

VIRUȘII INFORMATICI ȘI CUM NE PROTEJĂM ÎMPOTRIVA LOR

Inf. Ionel VĂLCEA
Liceul cu Program Sportiv Slatina

În contextul actual, când folosim internetul pe PC, laptop, tabletă, telefon sau chiar TV pentru a instala aplicații, jocuri, a viziona filme documentare, a trimite și primi e-mail-uri, a efectua plăți on-line, a face cumpărături on-line, se impune tot mai mult să ne protejăm dispozitivele împotriva programelor rău-intenționate - virușii informatici (V.I.R.U.S. - Vital Information Resources Under Siege – resursele informatice importante sub asediu).

Virușii informatici sunt programe care se instalează fără acordul nostru și afectează fie componenta hardware a sistemului (părțile electronice) fie componenta software (sistemul de operare și/sau restul aplicațiilor instalate pe acel dispozitiv). Ei pot fi de mai multe tipuri, clasificați după pagubele pe care le produc:

- **Viruși paraziți** - rezidenți în memorie (care pot controla întregul sistem și îl pot afecta oricând) sau ne-rezidenți în memorie (care sunt activați numai la pornirea aplicației gazdă);
- **Viruși de boot** – afectează fișierele executabile, virusul este activat când fișierul executabil este pornit;
- **Virușii de Master boot** – sunt rezidenți în memorie ca și virușii de boot, dar sunt localizați în sectorul de Master boot;
- **Virușii de Macro-uri** – sunt plasați într-unul sau mai multe macro-uri dintr-un document Microsoft Office și utilizează funcționalitățile Visual Basic for Applications care automatizează anumite activități;
- **Virușii de link-uri** – afectează structura de directoare redirectionând calea directorului unui fișier către zona în care este localizat virusul;
- **Virușii criptați** – folosesc o tehnică de modificare a codului viral astfel încât programele anti-virus să nu îi poată detecta;
- **Virușii specifici** – *virusul de ActiveX* este creat pentru a infecta produsele Microsoft, *virusul de VB script* folosește VisualBasic pentru a aduce codul de pe serverele de web, *virușii de Java* pot efectua operații riscante din punct de vedere al securității;
- **Backdoor** (deschide o poartă prin care hacker-ul preia controlul asupra dispozitivului nostru), **Buffer Overflow** (tehnică de atac a unui server ce are ca scop blocarea acestuia), **Sniffing** (interceptarea datelor care circulă în rețea și decodificarea acestora cu scopul de a obține informații confidențiale: parole, numere de cărți de credit), **DoS** (atac asupra serverelor cu scopul de a le bloca), **Exploit** (atacatorul folosește erorile de programare ale sistemului de operare

sau ale unui program pentru a prelua controlul asupra unui dispozitiv), **Keylogger** (program capabil de a înregistra și transmite la distanță tot ceea ce tastăm sau chiar de a efectua prinscreen-uri pentru a afla numele de utilizator și parolele de la diferite site-uri, cărți de credit), **Trojan Horse** (programe periculoase care se instalează o dată cu alte programe pentru a trece neobservate și permite celui ce le-a creat să preia controlul asupra dispozitivului nostru).

Cum ne protejăm împotriva virușilor informatici?

În primul rând sistemul de operare utilizat trebuie obligatoriu să fie autentic și licențiat pentru a putea să primim update-uri ale componentelor sistemului de operare pe măsură ce sunt identificate probleme ale acestuia, utilizarea de asemenea a pachetului Microsoft Office licențiat pentru a putea primi update-uri, utilizarea unui program antivirus licențiat pentru a putea primi actualizări ale bazei de semnături cu virușii informatici cunoscuți la data respectivă.

În al doilea rând trebuie să evităm folosirea de sisteme de operare și programe piratate care pentru a funcționa și a nu expira după o anumită utilizare conțin modificări ale componentelor de bază și de multe ori viruși informatici (nimeni nu ne oferă gratuit ceva fără a ne cere altceva în schimb – ni se oferă un sistem de operare ”chipurile” gratis care nu necesită licențiere, dar de fapt, conține viruși care ne fură parolele, numerele cărților de credit sau care este mult mai vulnerabil).

Folosirea de programe antivirus piratate va face inutilă existența aceluși program antivirus pe dispozitivul nostru pentru că va îngreuna actualizarea programului antivirus (de câte ori suntem ”prinși” că programul antivirus nu este licențiat este stopată actualizarea lui) – oricum întâi ”apare” virusul, se răspândește, dezvoltatorii de programe antivirus află de existența lui și este ”anunțat” prin update-uri programul antivirus instalat pe dispozitive și abia din acel moment programul nostru antivirus este capabil să se apere de acel virus; însă de multe ori timpul de la momentul răspândirii unui nou virus și până când programul nostru antivirus ”știe” să îl blocheze poate fi destul de mare depinzând de existența unei conexiuni la internet a dispozitivului nostru (pentru a putea primi actualizarea care conține semnătura noului virus) iar noi, virusul îl putem contacta cu ajutorul unui stick de memorie deja infectat.

Trebuie să evităm a deschide mailuri ce conțin atașamente dubioase care fac promisiuni atrăgătoare; care par a veni de la instituții oficiale; să nu instalăm diferite aplicații fără a le cunoaște proveniența; să nu accesăm site-uri cu conținut piratat (filme, muzică).

Resurse folosite:

- <http://pctroubleshooting.ro/topic/9224-tipuri-de-virusi-explicatii-si-exemple>
- https://ro.wikipedia.org/wiki/Virus_informatic

PROCEDEE MODERNE**înv. Alina-Ofelia CONSTANTIN****Școala Gimnazială „Eugen Ionescu” Slatina, Olt**

Idealul educațional și finalitățile sistemului educațional reprezintă un set de aserțiuni care consemnează profilul de personalitate dezirabil a fi dobândit de către absolvenții ciclului primar în perspectiva evoluției ulterioare. Finalitățile descriu specificul fiecărui nivel de școlaritate din perspectiva politicii educaționale, necesare pentru elaborarea programelor școlare, cât și pentru orientarea demersului didactic la clasă.

Metodele didactice tradiționale dețin rolul de transmitere și asimilare a cunoștințelor în maniera următoare: cadrul didactic – emițătorul, respectiv elevul – cel care depozitează informațiile transmise. Acestea dețin un rol important în cadrul procesului instructiv – educativ deoarece este nevoie și de conversație (care ia forma dialogului învățătoare-elevi, respectiv elevi-elevi), de exercițiu (în vederea formării unor deprinderi), de povestire (prin care elevii conștientizează greșelile de pronunție și limbaj), precum și de observare (în vederea formării unei păreri legate de tema luată în discuție, respectiv exprimarea acesteia oral sau în scris).

A gândi critic înseamnă a fi curios, a adresa întrebări, a căuta răspunsuri, a te implica în activitatea solicitată, a analiza logic, a căuta argumente pro și contra. Încă din ciclul primar, elevii trebuie formați să gândească, nu doar să asimileze mecanic cunoștințele. Trebuie eliminată monotonia din sistemul de învățământ tradițional, prin care elevul stă în bancă și doar notează informațiile în vederea asimilării ulterioare a acestora.

Metodele activ-participative, moderne constituie un proces activ, de lungă durată și complex, care îl face pe elev să treacă cunoștințele prin filtrul gândirii proprii pentru a dobândi o cunoaștere autentică.

CIORCHINELE reprezintă o metodă de predare – învățare care-i încurajează pe elevi să gândească liber și deschis. Prin această metodă se stimulează evidențierea conexiunilor între ideile unei teme luate în discuție. De asemenea, ciorchinele este și o tehnică de căutare a căilor de acces spre propriile cunoștințe, evidențiind modul propriu de a înțelege o anumită temă, un anumit conținut. Ajută cadrul didactic să înțeleagă maniera în care fiecare elev înțelege noțiunile și îi oferă posibilitatea de a interveni diferențiat.

Pașii de urmat sunt următorii:

1. Se scrie un cuvânt sau o propoziție nucleu în mijlocul tablei sau al unei foi de bloc mare de desen.
2. Se scriu cât mai multe cuvinte, propoziții legate de tema propusă.
3. Se trasează o linie între cuvintele scrise anterior în vederea evidențierii unor conexiuni dintre aceste idei.
4. Nu se limitează numărul ideilor, dar trebuie oferit un timp de lucru pentru această activitate.

Ciorchinele este o tehnică care se poate realiza atât individual, cât și ca activitate în grup. Atunci când se aplică individual, tema propusă trebuie să fie familiară elevilor pentru că aceștia nu

pot culege informații de la colegii de grup. Se poate utiliza ca metodă de evaluare după un capitol sau un șir de lecții.

Folosită în grup, tehnica ciorchinului dă posibilitatea fiecărui elev să ia cunoștință de ideile colegilor, de legăturile și asociațiile pe care fiecare participant le face la un moment dat.

Clasa a II-a

Obiectul: Cunoașterea mediului

Tema: Animalele(recapitulare)

- *Elevii sunt împărțiți în grupe de câte 6 elevi.*
- *Fiecare echipă primește câte o fișă, care are scris în centrul ei, într-un oval, animale domestice/animale sălbatice din țara noastră/animale sălbatice din alte zone ale lumii.*
- *Elevii trasează pe fișă săgeți din acel oval, scriind animalele care fac parte din acea categorie.*
- *După ce au finalizat fișa elevii, cei care au fost desemnați experți, vin la tabla și prezintă întregii clase, animalele din acea categorie, pe care a reușit să le găsească.*

CUBUL este o tehnică prin care se evidențiază activitățile și operațiile de gândire implicate în învățarea unui conținut.

TURUL GALERIEI presupune evaluarea interactivă și formativă a produselor realizate de grupul de elevi.

METODA MOZAIC este o metodă prin care se realizează învățarea prin cooperare între elevi.

METODA CADRANELOR este o modalitate de sintetizare a unui conținut informațional solicitând participarea elevilor în înțelegerea lui adecvată. Această metodă de lucru presupune trasarea a două axe principale una pe cealaltă, în urma căreia rezultă patru cadrane.

JOCUL DIDACTIC poate fi utilizat în toate etapele procesului instructiv-educativ, deoarece corespunde unei inclinații firești a copilului de vârstă școlară mică.

Metodologia didactică pune tot mai mult accentul pe aceste metode moderne, utilizate în procesul de predare – învățare – evaluare. Atât metodele tradiționale, cât și cele moderne trebuie să servească scopului instruirii. Învățarea prin cooperare maximizează capacitățile intelectuale ale elevilor (de a gândi, de a înțelege, de a comunica eficient, de a lua decizia corectă, de stimulare a creativității).

Accentul cade pe modalitatea prin care elevii învață. Utilizând metode didactice moderne, elevii au posibilitatea să-și exerseze operațiile gândirii, să-și cultive creativitatea, să-și îmbogățească vocabularul, să capete mai multă încredere în sine, să-și formeze deprinderea de a vorbi corect.

ELEVUL DE SUCCES

prof. Lavinia Roxana MICU
Colegiul Național "Ion Minulescu" – Slatina

Societatea modernă se bazează pe principii noi, care vizează comunicarea eficientă între școală și familie în vederea înregistrării atât a unui progres școlar cât și a dezvoltării psihice armonioase a elevului aflat într-un proces de formare, de multe ori presărat cu dificultăți.

De-a lungul experienței mele de predare de 20 de ani am întâlnit diverse tipologii de elevi: elevi ambițioși și dornici să învețe, să cunoască, să performeze dar și elevi refractari, dezinteresați, unii plictisiți și lipsiți de motivație intrinsecă și uneori chiar și de cea extrinsecă, alții pierduți în universul intangibil al unor taine pe care nu le-au descifrat niciodată în cărțile și caietele pline de noțiuni teoretice ambigue, reci, neinteresante, neprietenoase.

Vârsta adolescenței e foarte frumoasă dar nu lipsită de pericole, acum ei pot cădea pradă multor tentații: consumului de alcool, tutun, droguri, rețelelor de prostituție. Tinerii de obicei vor să se maturizeze înainte de vreme și vor să facă lucruri pe care adultul le poate face în mod deliberat, neîngrădit de nimeni. Ei se vor victimiza și vor reproșa adulților atât profesorilor cât și membrilor familiei lor, că nu sunt înțeleși, iubiți; se vor lamenta, vor amenința încercând să domine și să câștige prin șantaj sentimental. Ar fi extraordinar dacă nu s-ar ajunge la situații mai grave, dacă părinții pe de-o parte ar fi mai deschiși și mai cooperanți cu cadrele didactice iar profesorii ar sta mai mult de vorbă cu ei, îndreptându-le atenția spre activități extrașcolare care să le umple viața, să le formeze caracterul și să le distragă atenția de la factori perturbatori.

Elevii au nevoie de un program de viață riguros: au nevoie de ore de studiu, de odihnă, de timp liber, de socializare face-to-face, nu doar pe internet. Ei trebuie implicați în activități educative în școală și în afara ei iar acasă în treburile gospodărești ale familiei. Supravegherea permanentă și vigilentă din partea părinților și a școlii, precum și o foarte bună comunicare între părinți și școală ar putea reduce riscurile factorilor ce țin de absenteism, abandon școlar, eșec școlar.

Ocupându-mă de ani buni de activitățile de voluntariat în cadrul școlii am realizat că în ultimii 6 ani tot mai mulți elevi își doresc să participe la activitățile extrașcolare și vor să își ajute semenii, organizează spectacole caritabile pentru cei abandonați sau uitați de familie, donează produse alimentare, legume, fructe, îmbrăcăminte, jucării, dulciuri sau pur și simplu merg să-i viziteze, stau de vorbă cu ei și le înveslesc viața. Mă bucură enorm că și la noi în țară activitățile de voluntariat capătă amploare și sunt din ce în ce mai bine mediatizate. Elevii devin mai sensibili, empatizează, realizează cât sunt de norocoși că îi au pe cei dragi alături, că în fiecare zi primesc și oferă o îmbrățișare, un gând frumos, o vorbă bună.

Îi sfătuiesc atât pe părinți cât și pe dascăli să îi îndrepte pe copii către cluburile sportive, către cercurile de teatru și literatură, către muzică, pictură, șah, dans, către orice activitate care îi face plăcere copilului, îi dezvoltă armonios fizicul și psihicul, cultivă frumosul și îi înobilează spiritul, dezvoltându-i atâtea aptitudini și competențe pe care apoi și le va fixa și vor deveni principii și norme morale de viață.

Școala românească formează nu numai specialiști pentru un domeniu sau altul ci și oameni cu educație, cu valori și atitudini morale, cu concepte clare despre lumea în care trăiesc.

Dragi colegi, dragi dascăli ai acestor timpuri, călăuziți noua generație așa cum știți voi mai bine! Puneți suflet în tot ceea ce faceți și veți fi răsplătiți! Veți primi un zâmbet, o floare a recunoștinței eforturilor voastre, o strângere de mână sau un simplu "mulțumesc" care de foarte multe ori valorează mai mult decât orice altceva pe lumea aceasta.

Dragi părinți, veniți și deschideți-vă sufletul în fața dascălilor copiilor voștri. Aici veți găsi cele mai bune soluții pentru rezolvarea problemelor copiilor voștri dar și alinare pentru suflet. Toți ne dorim să trăim într-o lume mai bună, să avem un viitor cu tineri frumoși, sănătoși, empatici, deștepți, dornici de acțiune, cu inițiativă, cu spirit dinamic și pragmatic.

Copiii noștri sunt oglinda noastră, a părinților. Elevii noștri sunt oglinda noastră, a dascălilor.

Ei sunt produsul nostru, mândria noastră, viitorul nostru al părinților și al mentorilor care i-au crescut, format și educat. Școala fără familie nu poate exista, nu poate crea oameni de succes, familia fără școală nu ar putea finaliza cu succes actul educației.

Pentru a rezuma cele enunțate anterior este bine de reținut faptul că elevul nostru, copilul nostru trebuie să primească căldură, sprijin, înțelegere din partea școlii și a familiei pentru a deveni un adult educat și bine pregătit, gata să se integreze perfect în societatea modernă care îl va supune la noi teste și provocări de-a lungul întregii sale vieți.

JOCUL DIDACTIC LA FIZICĂ

Prof. Mihaela MINCĂ
Școala Gimnazială „Vlaicu Vodă” Slatina

Jocul didactic - "un mijloc de facilitare a trecerii copilului de la activitatea dominantă de joc la cea de învățare"

Termenul "didactic" asociat jocului accentuează componenta instructivă a activității și evidențiază că acesta este organizat în vederea obținerii unor finalități de natură informativă și formativă specifice procesului de învățământ.

Jocul didactic prezintă ca notă definitorie îmbinarea armonioasă a elementului instructiv cu elementul distractiv, asigurând o unitate deplină între sarcina didactică și acțiunea de joc.

Jocul didactic la fizică țintește spre un tip de organizare a procesului învățării care să centreze în mod real activitatea educațională pe elev, astfel încât învățarea se realizează sub formă de implicare directă a elevilor.

Aceste activități sunt complementare și se pot fi folosite cu succes în lecțiile de fixare, de consolidare sau recapitulare a cunoștințelor.

Abordarea învățării prin joc didactic prezintă numeroase avantaje atât pentru elevi, cât și pentru profesori:

- schimbarea rutinei zilnice, ceea ce conduce la creșterea gradului de încredere în propriile forțe și la îmbunătățirea atitudinii elevilor față de învățare;
- implicarea elevilor în activități de durată mai mare;
- asumarea de către elevi a responsabilității pentru propriul proces de învățare;
- creșterea autonomiei elevului;
- mutarea accentului de la competiția dintre elevi spre colaborare;
- reglarea procesului (remedieri, îmbogățiri etc.),
- realizarea unei evaluări

Învățarea bazată pe joc didactic are următoarele caracteristici:

- este o alternativă a învățare ce se desfășoară planificat (ghidat sau deschis), pe parcursul căreia învățarea este permanent monitorizată
- poate avea caracter inter- și transdisciplinar;
- este o metodă flexibilă ce se bazează pe abilitatea profesorului de a se "plia" pe nevoile de dezvoltare ale fiecărui elev

Pentru a exemplifica pot propune două jocuri ușor de realizat la clasă *Rebusul și Ruleta fizică*

Ruleta fizică presupune fixarea pe un cerc a unui set de întrebări, iar în centrul cercului un ac indicator (o sticlă de suc) ce poate fi învârtit de elevi. Întrebările pot fi scrise pe spatele unor piese de puzzle ce urmează să fie completat pe parcursul jocului, după ce elevii răspund la întrebări.

Trebuie menționat faptul că, elevii sunt diferiți și, prin urmare, au nevoi de învățare diferite, motiv pentru care profesorul trebuie să aibă permanent în vedere adaptarea sarcinilor de lucru astfel încât toți elevii să se poată bucura de succes, menținându-și astfel motivația.

„Când elevii își monitorizează propria înțelegere, ei se implică în introducerea noilor informații în schemele de cunoaștere pe care le posedă deja. Ei corelează în mod deliberat noul cu ceea ce le este cunoscut, construind punți între cunoscut și nou pentru a ajunge la o nouă înțelegere.”

Bibliografie

Bache H., Mateias A., Popescu E., Șerban F. - "Pedagogie preșcolară. Manual pentru școlile normale", Edit. Didactică și Pedagogică, București, 1994

<http://www.scribub.com/gradinita/JOCUL-DIDACTIC-IN-PROCESUL-INS45174.php>

AN EDUCATIONAL VISIT

prof. Alina-Maria EFTEMIE
Școala Gimnazială Poganu
Verguleasa, jud. Olt

"An educational visit" could be described as something which generates interest in achieving pedagogical features, didactic strategies and the development of unknown sides in what concerns the institutionalized system, namely the school.

The word "educational" sends us to "education" that can be defined as a process of teaching and learning usually at school, college or university or "education" represents "the process of training a person's mind and ability so that they can acquire knowledge and develop skills". The educational visit that is going to be revealed in the following lines is a real one and constitutes a great and exquisite experience that is necessary for any human being involved in the educational domain in what concerns teaching a foreign language.

The educational visit previously mentioned took place in Maidstone, UK and the main theme was Primary Education in England. Maidstone is situated in the beautiful county of Kent within easy reach of London and the coast. It is a pleasant town with a population of about 140,000 and various historic buildings. What makes it so special is a medieval archbishop's palace and the wealth of charming Kentish villages in the surrounding countryside.

Concerning education, the town of Maidstone has fifteen secondary schools; twenty-three primary schools and two special schools.

Firstly the visit which had in its centre the topic of education and school objectives was applied in the case of two schools in the countryside entitled Kingswood and Staplehurst where the blended process of teaching and learning was well organised with an opportunity to observe lessons. All the activities concentrated on education had the main contribution to increase motivation, encourage reflection and share pieces of information about culture and civilization, everything being structured in the way that meets the needs of pupils. There were emphasized the conditions of the way pupils are educated in England, where education is free for all children from 5 to 16.

Secondly a major importance was given to the fact of informing the European teachers about the exact percentage of pupils which are in the middle of an education system that is 94 per cent of pupils in England and the rest of UK receive free education from public funds, while 6 per cent attend independent fee paying schools or homeschooling.

Furthermore a relevant aspect of the educational visit illustrated that in order to ensure teaching standards are consistent, pupils in compulsory education follow the National Curriculum, which as a matter of fact represents a framework used by all state-maintained schools to indicate a balance between teaching and learning.

Moreover the experience achieved is one extremely useful, because it provided a range of new ideas, practical classroom skills and materials for teaching English to young learners and in addition to this aspect there were included session objectives such as: to discuss ideas for using topics in English lessons with young learners, to exchange ideas and develop links with teachers from primary schools, to explore plenty of practical ideas (developing listening and speaking skills; storytelling activities; drama and role play; correction and feed-back strategies; using authentic materials) and a final element that is worth mentioning is to look at procedures and possible issues when planning topic-based lessons and beetle game objectives.

To conclude with the "educational visit" I have been on represented a stage of instruction with excellent and suitable results in what concerns the career of a teacher, because it provided the necessary means of discovering the atmosphere of the spiritual side of British areas from the point of view of pedagogical structures, of touristic aspects, of didactic strategies, of civilization, of scientific level, of the informational system and methodological content.

The key words of the composition deal with the main theme "education" connected with the central point "educational visit", as a result there are used important terms in what concerns

their significance namely: *Primary Education ; didactic strategies; methodological content; spiritual side of British areas; pedagogical structures; plenty of practical ideas; to increase motivation; compulsory education; teaching standards; homeschooling; archbishop's palace; acquire knowledge; develop skills.*

The description that is in discussion starts in a proper manner by giving the definition of the structure the task is about namely "an educational visit". There are certain signs of using narrative techniques when introducing pieces of information about the place that is Maidstone(which constitutes the name), population, location.

Usually an introduction gives brief details about the name and location of a place and the one in question has in a certain way a detailed nature due to the fact that is written in a blended style formal and informal that can be characterised by complex sentences (formal style); frequent use of the passive(formal style): *was well organised; there were included session objectives; a major importance was given to the fact ; "education" can be defined;* emotional way of expressing ideas (informal style) and as far as I'm concerned there isn't a strict or clear delimitation between the form of presenting this description namely formal or informal.

There are used certain techniques in order to render the description more vivid : describing people's feelings about or reactions to the place(in the final paragraph: *The educational visit I have been on represented a stage of instruction with excellent and suitable results in what concerns the career of a teacher, because it provided the necessary means of discovering the atmosphere of the spiritual side of British areas from the point of view of pedagogical structures, of touristic aspects, of didactic strategies, of civilization etc*); using a quotation. It is relevant the usage of a quotation *Education –the process of training a person's mind and abilities so that they can acquire knowledge and develop skills*; the presence of elements of explaining impressions: *What makes it so special is a medieval archbishop's palace and the wealth of charming Kentish villages in the surrounding countryside.*

Concerning the features of interpreting the topic,this description implies using narrative style and as a matter of fact the past tenses are required and there is necessary the action of giving reasons why a person would like to visit the place again, supporting them with justifications. Each aspect of the description is presented in a separate paragraph beginning with a clear topic sentence.

There can be noticed the use of descriptive vocabulary (eg. *exquisite, consistent, authentic, extremely useful* (Superlative degree),a variety of linking words and structures as well as narrative techniques succeed in making the writing more interesting.

Past tenses are normally used when describing a visit to a place , but when one gives factual informaton about a place that is normally given, Present tenses are used, this being the reason why present and past tenses alternate(eg. *The educational visit previously mentioned took place in Maidstone, UK and the main theme was Primary Education in England. Maidstone is situated in the beautiful county of Kent within easy reach of London and the coast.It is a pleasant town with a population of about 140,000 and various historic buildings*).

The paragraph plan takes into consideration the following stages according to the elements of describing places or visits to a certain place. Introduction: (Paragraph 1: name, location, population), definition of the structure *educational visit*; Main body: (Paragraph 2-3: general features and particular details (place: surroundings; activities; building: the presentation of the two schools Kingswood and Staplehurst), additional pieces of information (British educational system); Paragraphs 4-5: explanation and example/ justification (relevant in what concerns the observation of education and teaching standards in an authentic environment that is the British area); Conclusion (Final Paragraph) which includes comments/ feelings and a recommendation. In this case the recommendation is an indirect one and consists of a suggestion through which other people specialized in teaching languages should apply for an educational visit of this kind.

Taking everything into consideration a description represents a complex task that deserves a lot of attention in point of rules and techniques of writing such a composition.

METODE MODERNE - ACTIVIZATOARE DE INSTRUIRE

Inst. Mihaela RUJOU
Școala Gimnazială „Nicolae Marineanu”
Cezieni, Jud. Olt

Metodologia didactică desemnează fie combinația mai multor metode prin care se realizează efectiv actul educativ, fie "teoria care sudează între ele aceste metode, o anumită concepție pedagogică, proprie epocii și școlii". Este "teoria și practica metodelor de învățământ, știința care se ocupă cu definirea, clasificarea și valorificarea sistemului metodelor de învățământ, bazate pe o concepție unitară despre actul predării și învățării, pe principiile și legile care stau la baza acesteia".

Diversificarea situațiilor de instruire a dus, în timp, la diversificarea metodologiei didactice; "școala de astăzi se declară în favoarea diversificării și flexibilizării metodologiei de instruire", ceea ce conduce la extinderea ariei problematice a domeniului; criteriile de clasificare sunt foarte numeroase și autori diferiți adoptă una/alta dintre variante. Voi enumera pe cele mai frecvent citate în lucrările de didactică reprezentative.

Dintre metodele cele mai activizatoare bazate pe interacțiune educațională, enumerăm: brainstorming (metoda asaltului de idei), brainstorming-ul personal, controversa creativă.

Brainstorming-ul (sesiunea de brainstorming) presupune: reunirea unui grup preferabil eterogen de 5-12 persoane care timp de o oră dezvoltă cât mai multe idei pe o temă; ideile pot fi emise în trei maniere:

- a) calea progresiv-liniară (ideea evoluează prin completarea ei până la "soluția" problemei);
- b) ideea se obține prin analogie sau prin apariția unei idei noi, opuse celei inițiale/generative;
- c) o cale mixtă: ideea poate dezvolta simultan soluții complementare și soluții opuse ei.

O "perioadă de incubare" (reflecție, selecție a ideilor și soluțiilor; grupul evaluator poate fi compus din aceleași persoane care au emis ideile sau din alte persoane -pedagogic, este util ca același grup să emită și să evalueze ideile); este favorizată, astfel, dezvoltarea gândirii critice. Sesiunea de brainstorming trebuie să respecte câteva reguli: toate ideile sunt "cunoștințe", nici o sugestie nu se critică, membrii grupului vor fi încurajați să construiască pe căile altora, ideea-finală e "produsul" întregului grup, toți membrii grupului participă la discuții, calitatea e mai importantă decât cantitatea.

Brainstorming-ul personal presupune reunirea unui grup de 15 persoane care se împarte în 3 grupuri de câte 5 persoane (se formează 3 microgrupuri de brainstorming); o problemă majoră se divide în 3 cazuri de discutat; fiecare grup își propune unul (sau își alege fiecare grup câte unul); în prima etapă grupurile realizează un brainstorming tradițional; la un moment dat grupul 1 se oprește și se divide în 2 subgrupuri care se distribuie în celelalte grupuri de câte 5 membri (grupuri care fac în continuare brainstorming tradițional); membrii grupului 1 continuă personal sarcina (ei trebuie să elaboreze un scurt material în ceea ce privește discuția lor până la momentul respectiv; simultan ascultă discuția din grupul în care au fost repartizați putând chiar interveni în discuții; "produsul" lor personal va fi influențat de mobilitatea lor); Se continuă: grupul 2 este divizat, apoi grupul 3. Se realizează, astfel, posibilitatea unei asociații largi de idei dar și dezvoltarea unei perioade de incubare a ideilor, restructurarea perspectivelor, sistematizare etc. În plus se realizează remotivarea pentru discuții când s-a atins punctul de saturare (fizica, psihica).

Controversa creativă este o metodă ce impune timp; ea presupune divizarea grupului de lucru în microgrupuri a câte 4 persoane; în fiecare, 2 dintre membri trebuie să susțină cu fermitate o poziție într-un caz controversat; echipele se află în evidentă opoziție și concurență. Ideea de bază a metodei este "dezvăluirea integralității unui fenomen prin articularea elementelor componente ale sale, aflate de multe ori într-o aparentă opoziție. Este necesară o prealabilă explorare a problemei și posibilităților ei argumentative.

Conducătorul activității cere susținătorilor unei poziții să se retragă și să se reunească în grupul "pro"/"contra"; ei discută și revin în grupul de controversă. A doua zi, grupurile se refac și toți membrii își prezintă pozițiile; fiecare prezentare e însoțită de luarea notițelor (pentru a marca argumentarea, a putea pune apoi întrebări); după ce toți și-au expus părerea și au fost chestionați de către ceilalți, fiecare se retrage și se pregătește pentru "punctul de maxim interes" - inversarea rolurilor. Cei care au fost "pro" devin "contra" și invers. Toate argumentele avansate se pot utiliza în controversa. Ideea este ca demersul să fie înnoit. A treia zi amândouă echipele își expun noile poziții însoțite de argumente noi și vechile argumente exprimate din perspective noi "reflexia în oglindă" - fiecare își ascultă propriul discurs realizat de altcineva, dintr-o altă perspectivă. Se încearcă apoi realizarea unei perspective comune în grupuri. Concluziile se comunică "în plen". Se poate, astfel, descoperi că "fenomenele se compun din mai multe adevăruri, uneori contradictorii între ele; la un nivel superior vor căuta într-un fenomen perspectiva holistică cea care să conțină toate aceste perspective".

Bibliografie

- Cerghit, I., Metode de învățământ, București, Editura Didactica și Pedagogică, 1980
- Cerghit, I., Neacsu, I., Pânișoara, O. I., Negret-Dobridor, I., Prelegeri pedagogice, Iași, Editura Polirom, 2001
- Ionescu, M., Chiș, V., (coord.) Pedagogie. Suporturi pentru formarea profesorilor, Editura Presa Universității Clujeana, 2001

CREATIVITATEA - LATURĂ A PROCESULUI INSTRUCTIV**Prof. înv. primar Mariana VOICA****Liceul cu Program Sportiv Slatina**

Termenul de creativitate își are originea în cuvântul latin "creare", care înseamnă "a zămisli", "a făuri", "a crea", "a naște". EL a fost introdus în domeniul psihologiei de G.W.Allport, în anul 1937, apoi s-a impus în literatura de specialitate prin numeroase lucrări și studii. Astfel creativitatea a fost definită ca procesul interpersonal sau intrapersonal al cărui rezultat sunt produse originale, semnificative și de o înaltă calitate. În cazul copiilor, accentul ar trebui pus pe proces, adică pe dezvoltarea și generarea de idei originale, care par să fie baza potențialului creativ. Copilul, care-și manifestă permanent mirarea și surpriza, încercând să surprindă ineditul lumii, neinfluențat încă de educația rutinieră, este considerat prototipul creativității.

Lowenfeld consideră că nu este niciodată prea devreme pentru a începe educarea creativității elevilor. Activitatea desfășurată cu elevii în procesul de învățământ oferă bogate și diverse ocazii de cultivare a creativității. Gândirea creatoare se formează prin orientarea și stilul activității elevilor, prin tipuri de sarcini și exerciții care pot constitui un antrenament al gândirii. Însăși creativitatea se învață; elevul învață modul în care se gândește creator.

Pentru educarea creativității în activitatea instructiv educativă sunt necesare îndeplinirea unor condiții. Astfel, o condiție esențială a creativității o constituie fondul de cunoștințe de care dispune individul și gradul de stăpânire a acestora. Gândirea nu operează în gol. Sărăcia de informații constituie un obstacol în formarea gândirii creatoare. Cunoștințele multilaterale și bine asimilate se organizează în sisteme asociative multiple, care favorizează mobilitatea acțiunilor și operațiilor mintale, realizarea de combinații multiple și variate.

O a doua condiție esențială a creativității constă în existența unor capacități și deprinderi intelectuale cu care să fie prelucrat fondul de informații. Deprinderile intelectuale-scheme cu grad diferit de generalitate sau specificitate și cu grad diferit de elasticitate sau de rigiditate, mergând de la scheme foarte generale și elastice, care reprezintă cadrul de mișcare al gândirii, până la algoritmi cei mai specifici și cei mai rigizi- funcționează în interiorul gândirii, ca laturi sau momente ale acesteia și oglindesc procedee cristalizate și automatizate de acțiune. În această calitate, deprinderile intelectuale constituie disponibilități pentru activitatea creatoare.

O altă condiție o constituie climatul educațional care trebuie să fie favorabil creativității. Însuși stilul de muncă al învățătorului poate fi sursa educării elevilor în spirit conformist sau creator. Prin selecționarea materiei astfel încât să cuprindă probleme care incită intelectul elevilor la frământări, rezolvări, descoperiri, prin utilizarea unor metode, mijloace și forme stimulatoare, prin solicitări care să activeze mintea elevilor, puterile lor creative de elaborare independentă, învățătorul poate contribui la asigurarea unui climat care să favorizeze creativitatea.

Creativitatea nu se învață prin lecții speciale ci prin întreaga activitate a elevilor desfășurată în procesul învățării. Învățarea creatoare este tipul cel mai productiv de învățare. Ea atinge un grad înalt de productivitate în cadrul activității în grup.

Cadrul didactic, indiferent de specialitate, poate să încerce să asigure copiilor posibilitatea și siguranța de a risca, de a pune la îndoială, de a vedea lucrurile dintr-un nou punct de vedere. Interacțiunea permanentă cu copilul este importantă și numai astfel vom reuși să îi stimulăm și să îi hrănim curiozitatea, gândirea și aptitudinile creative.

Bibliografie

- Amabile, Teresa M., „Creativitatea ca mod de viață“ (Ghid pentru profesori și părinți), Editura Știință și Tehnică, București, 2013;
- Landau, E., „Psihologia creativității“, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1979;
- Roco, M., „Stimularea creativității tehnico-științifice“, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1985;
- Stoica, A., „Creativitatea elevilor – Posibilități de cunoaștere și educare“, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1983

CONVERSAȚIA CEA MAI PRACTICĂ METODĂ DE INSTRUIRE ȘI EDUCARE

**prof. Moraru Georgeta
Liceul Tehnologic Crîmpoia**

Din punct de vedere etimologic, termenul de "metodă" este derivat din "methodos", care înseamnă „drum spre, cale de urmat”. Sensul inițial al acestui concept s-a păstrat până în zilele noastre, el fiind însă extins și îmbogățit succesiv pe baza cercetărilor de didactică ce au surprins caracteristici noi ale sferei și conținutului noțiunii de metodă. Predominantă este perspectiva acțională prin prisma căreia metodele sunt instrumente cu ajutorul cărora copiii, sub îndrumarea profesorului sau în mod independent, avansează în acțiunea de cunoaștere și de formare a priceperilor și deprinderilor.

Metodele nu au valoare fixă, ci capătă valoare prin eficiența cu care conduc activitatea subiectului spre un obiectiv în condițiile date. Procesul educației, fiind foarte divers, necesită în ansamblul său, metode diferite, fiecare metodă fiind utilă în alte situații. Pentru obiective restrânse, și în condiții date, este de obicei mai utilă o anumită metodă, iar pentru obiective complexe se apelează la strategii didactice, adică la ansambluri în care metode diferite își completează reciproc efectele.

Metoda conversației este o formă a metodei experimentale, pentru că situațiile care cer exprimarea verbală sunt provocate intenționat de către un experimentator. Este metoda de învățământ ce constă în valorificarea didactică a întrebărilor și răspunsurilor. Este o metodă verbală, ca și expunerea, dar mai activă decât aceasta.

Conversația presupune dialogul viu, liber, spontan, deschis dintre profesori și elevi. Întrebările adresate de profesor elevilor trebuie să vizeze nivelul de dezvoltare al gândirii, capacitățile creatoare, mai puțin capacitatea de memorare a cunoștințelor.

Învățământul modern este centrat pe acțiune, "învățarea prin acțiune prin care se cultivă și se exersează spiritul de investigație și de inovație, oferindu-se bucuria descoperii, a științei cucerite și nu a științei căpătate." Profesorul este partener în dialogul cu elevii, membru al colectivității, nu-și rezumă rolul doar la a dirija dialogul sau a corecta răspunsurile greșite ale elevilor.

În acest fel, el stimulează participarea elevilor la discuție, observând capacitățile de gândire, spiritul de observație, puterea de analiză, generalizare și abstractizare, abilitățile intelectuale, deprinderile de exprimare corectă ale acestora.

Prin urmare este nevoie de o "învățare activă", imperativă fiind, în acest sens activizarea elevilor. "Calitatea pedagogică a metodei didactice presupune transformarea acesteia dintr-o cale de cunoaștere propusă de profesor într-o cale de învățare realizată efectiv de elev."

BIBLIOGRAFIE:

1. C. Parfene, Metodica studierii limbii și literaturii române în școală.
2. Cristea Sorin, Studii de pedagogie generală, Editura Didactica și Pedagogică, R.A., București, 2004.
3. Cerghit Ioan, Metode de învățământ, editia a III-a, Editura Didactică și Pedagogică, R.A., București, 1997.
4. Ivanus Dumitru, Metodica predării limbii și literaturii în școală, Craiova, 1988.

ACTIVITĂȚI EȘALONATE ȘI ÎNREGISTRARE DE DATE ÎN ALTERNATIVA EDUCAȚIONALĂ STEP BY STEP

Prof. înv. primar Ramona OLTEAN
Școala Gimnazială „Andrei Șaguna,, Deva

O sarcină importantă a elevilor este păstrarea lucrărilor școlare și materialelor în clasă, într-o manieră accesibilă și organizată. Există mai multe metode de organizare a materialelor școlare.

Caietele

Copiii sunt încurajați să dețină și să păstreze caiete ce conțin date despre munca lor săptămânala, discuțiile între clasă și școală, date calendaristice, teme, jurnale de lectură și pagini dedicate confirmărilor făcute de părinți în legătură cu verificarea și revizuirea muncii copilului.

Jurnale de lectură

Pe lângă consemnările făcute în caiete, elevii mai sunt încurajați să țină un jurnal amplu al lecturilor lor. Jurnalele sunt păstrate în dosare individuale și depuse într-un loc special în clasă. Când elevii citesc o carte sau un articol de ziare, ei își notează în jurnale titlul, autorul, subiectul, data și adaugă câteva rânduri despre conținutul celor citite. Pe măsură ce propria lor listă de lecturi devine tot mai lungă, ea începe să dobândească un rol important, motivând elevii să citească tot mai mult.

Dosare cu texte redactate de elevi

Tot ceea ce scrie un copil ar trebui să fie considerat un document important. Crearea unor dosare în care se păstrează aceste documente este la fel de bine-venită ca și jurnalul de lecturi. Pe măsură ce copiii lucrează la o compunere, un raport, o poezie sau orice text, ei sunt încurajați să păstreze lucrările în aceste dosare. Dosarele cu texte redactate de elev trebuie să fie o mândrie pentru acesta. Prin ele, elevul dobândește respect față de propria sa muncă. De multe ori li se spune: „Aceasta este munca ta, este importantă și

valoroasă“. Mai mult, ori de câte ori dorește să revadă ceea ce a scris, elevul poate să consulte aceste dosare. Acest dosar presupune multă muncă, dar nu zadarnică, pentru că revizuiindu-l elevii se vor simți liniștiți și fericiți în mediul lor de studiu.

Ortografie / liste de cuvinte

În clasele axate pe dezvoltarea copilului, dezvoltarea vocabularului și învățarea ortografiei sunt parte a unui proces special. Nu le prezentăm elevilor liste de cuvinte care trebuie învățate, ei sunt aceia care trebuie să descopere cuvintele pe care nu le cunosc, prin lecturile lor. Pe măsură ce descoperă astfel de cuvinte, elevii le notează împreună cu sensurile lor și creează liste de cuvinte pe cartonașe pe care le păstrează în dosare.

Aceste dosare sunt instrumente eficiente de dezvoltare a vocabularului și vorbirii.

Temele de casă

În această alternativă educațională tema este menită să promoveze independența și responsabilitatea elevului. Pentru elevul din clasele terminale, tema trebuie să constituie o ocazie de aplicare și folosire a noilor cunoștințe. Ele nu trebuie să includă idei sau concepte care nu au fost predate. Temele date copiilor trebuie să fie agreabile, să le ofere conștiința competenței și a siguranței. Noi, dascălii oferim elevilor instrucțiuni clare asupra așteptărilor care le avem. Temele pentru acasă trebuie să fie rezolvate și făcute în mod independent de către elevi cu un ajutor minim din partea adulților.

Copiii de 6-7 ani trebuie să petreacă 15-30 minute seara, cu temele. Dacă jocurile matematice se prelungesc pentru că sunt placute și copilul e absorbit, acest lucru e binevenit. Copilul trebuie stimulat să decidă în ce măsură un anumit gen îl interesează ori îi place mai mult.

Bibliografie „Crearea claselor după necesitățile copiilor de 8,9,10 ani,, Kate Burke Walsh

PAȘTELE LA ROMÂNI

prof. înv. primar Dariana COANDA

Liceul Tehnologic Piatra-Olt

Educarea copiilor în spiritul calităților moral- creștine trebuie să înceapă de timpuriu, o datorie sfântă având-o atât părinții cât și educatoarele, aceea de a forma copiilor un ritm de viață spirituală creștină și anumite deprinderi morale și civice, ce le vor fi de folos pe parcursul vieții.”Baza educației creștine o constituie formarea religioasă...iar religia are o puternică dimensiune moralizatoare. Ea este legea care stă în noi, este morala aplicată la cunoașterea lui Dumnezeu. Dacă religia nu se unește cu moralitatea, ea nu rămâne decât un simplu mod de a solicita pronia cerească. Religia se împlinește doar în acele inimi însuflețite de ideea datoriei morale”.

Ultima mare sărbătoare a creștinilor a fost aceea a Paștelui, sărbătoare sfântă ce semnifică Învierea Domnului Iisus Hristos. Săptămâna mare am realizat cu grupa pregătitoare pe care o conduc un proiect tematic intitulat „**Paștele la români**”.

Obiectivele urmărite la derularea proiectului au fost:

- cunoașterea unor simboluri pascale;
- însușirea logică și rațională a evenimentelor specifice Săptămânii Patimilor;
- înțelegerea semnificației vopsirii ouălor roșii;
- realizarea de lucrări artistico- plastice proprii, utilizând tehnici de lucru variate;
- mânuirea cu interes a materialelor folosite;
- memorarea și redarea corectă a poeziilor și rugăciunilor învățate;
- respectarea regulilor de conviețuire socială, manifestând un comportament adecvat în relațiile cu cei din jur.

Colaborând frumos cu părinții, aceștia m-au ajutat la dotarea mediului educațional aducând la grădiniță diverse materiale: ouă, capace, lumânări, deșeuri textile , iar eu am îmbogățit centrul tematic cu imagini de pe Internet, cărți de poezii, cărți de colorat, și o planșă ilustrând Paștele, realizată din materiale refolosibile.

Pe parcursul acestei săptămâni, prin activitățile comune desfășurate, am reușit să transmit copiilor cunoștințe despre obiceiurile creștine specifice acestei sărbători religioase.

Prin activitatea de cunoaștere a mediului desfășurată la începutul săptămânii, am reușit să descopăr ceea ce știau deja copiii legat de tema propusă, și ceea ce doreau să afle mai nou.

Ce știau copiii:

- despre sărbătorile ce se desfășoară în anotimpul de primăvară;
- cum se pregătesc oamenii pentru Paște;
- cine vine de Paște la copiii buni, harnici și cumiți;
- rugăciunile tradiționale învățate în familie.

Ce nu știau copiii:

- care sunt obiceiurile legate de Paște;

- că Iisus a înviat a treia zi de la punerea în mormânt;
- istoricul ouălor roșii;
- legende, povestiri, cântece și poezii legate de această sărbătoare.

Ce doreau să afle:

- ce reprezintă crucea;
- ce reprezintă oul;
- care este simbolul iepurașului și al mielului.

Spre exemplu, la activitatea de educarea limbajului, printr-o convorbire cu suport intuitiv au descoperit lucruri interesante despre „Patimile, Minunile, Răstignirea și Învierea lui Iisus”, cum i-a vindecat pe cei bolnavi, cum le-a redat vederea celor orbi, cum i-a ridicat din pat pe cei paralizați. Le-am explicat copiilor că pentru toate aceste minuni oamenii cei răi l-au condamnat la moarte. Intuind imaginile expuse, au aflat de chinurile suportate de Iisus: cununa de spini, crucea dusă în spate spre dealul Golgota, bătăile și batjocura primită, răstignirea pe cruce, adăparea cu oțet... Le-am explicat copiilor că toate aceste lucruri s-au întâmplat într-o zi de vineri, și de aceea vinerea mare este considerată ziua suferințelor lui Iisus.

Intuind o altă imagine, copiii află că atunci când Iisus a fost răstignit cerul s-a întunecat și pământul s-a cutremurat. Atunci, Iisus epuizat de dureri, l-a rugat pe Tatăl său să-i ierte pe cei ce l-au răstignit, că nu știu

ce fac, și apoi a murit. O altă imagine ne arată mormântul lui Iisus săpat în piatră; le-am spus preșcolărilor că după moartea sa, trupul a fost coborât de pe cruce, învelit într-o pânză albă numită giulgiu, și apoi băgat în mormânt. După trei zile, un grup de femei care veneau să-i ungă trupul cu mir, au văzut că piatra de la ușa mormântului era răsturnată, iar în locul trupului lui Iisus era un înger alb care le-a vestit că el a înviat și să răspândească vestea pretutindeni și cât de repede.

Alte activități ce s-au derulat pe parcursul acestei săptămâni au fost:

- Educație muzicală: „Hristos a înviat!” - audiție muzicală;
- Educație pentru societate: „A venit un iepuraș!” - memorizare;
- Educație plastică: „Încondeiem ouă de Paște” - ornarea ouălor cu semne grafice;
- Activitate practică: „Iepurașul cu ouă roșii” - lipire, îmbinare, desen;
- Activitate matematică: „Ce a găsit iepurașul?” - joc didactic;

Prin aceste activități am reușit să trezesc interesul copiilor spre orizontul cunoașterii, să le clarific anumite lucruri pe care erau dornici să le cunoască.

Au aflat că:

- sfânta cruce reprezintă simbolul crucificării, al credinței;
- oul este semnul nașterii, al învierii, pentru că el conține sămânța din care apare viața, reprezentată de un puișor; nu numai roșul sângelui sugerează viața ci și alte culori: verdele frunzelor, galbenul soarelui, albastrul cerului și al apelor;
- iepurașul este simbolul rodniciei, pentru că el naște cel mai mulți pui. Acest semn al iepurelui este foarte vechi, fiind legat de muncile câmpului. Se spune că iepurașul aducător de ouă roșii provine de pe meleaguri germane și simbolizează fertilitatea. Germanii au dus cu ei simbolul pascal al iepurașului și în America;
- mielul simbolizează victoria vieții asupra morții și îl reprezintă pe Cel care trebuie sacrificat pentru propria mântuire. Miei sunt membrii turmei lui Dumnezeu. De Paște se sparg ouă

roșii și se taie mieii, sugerând sacrificiul lui Iisus. Acesta însă este făcut pentru o cauză deosebită ca oamenii să fie mai buni, mai generoși, mai prietenoși.

Jocurile și activitățile alese au avut un rol deosebit și dintre cele realizate amintesc:

- Jocuri de rol: „De-a magazinul”, „De-a gospodinele”;
- Jocuri de masă: „Jocul umbrelor”, Puzzle (Iepurașul de Paște, Coșul cu ouă roșii, Micii gospodari).
- Construcții: „Biserica din cartier”, „Drumul spre biserică”, cu materiale din natură;
- Biblioteca: „Spune ce vezi”(Citire de imagini din Biblia pentru copii), Poveste după ilustrații- „Familia iepurașilor”, lectura educatoarei – „Tradiții populare de Paște”.
- Artă: Desen „Imagini despre Paște: iepurași cu daruri, ouă roșii”, „Confecționăm singuri jucării”.

Un rol important l-a avut și vizita la biserica din sat în vinerea mare, unde copiii s-au închinat frumos și au ascultat explicațiile date de preotul paroh cu privire la Sfântul Aer (Epitaf).

Pe ansamblu, toate activitățile desfășurate în cadrul acestui proiect, au condus copiii spre explorarea și descifrarea unor necunoscute.

Metodele tradiționale, dar mai ales cele activ – participative, au dat posibilitatea fiecărui copil să se manifeste, să-și spună părerea, să descopere singur, să pună întrebări și să găsească răspunsuri.

Cu ocazia derulării acestui proiect, sala de grupă s-a schimbat: am pus noile ornamente, iepurași, colaje, desene, cununa de ouă,

am realizat decorul pentru expoziția care urma, tot cu ajutorul lor am realizat un afiș prin care am invitat preșcolarii de la alte grupe să vadă expoziția.

Evaluarea finală s-a făcut prin realizarea unui album cu fotografii din timpul derulării proiectului, o expoziție cu lucrări sub genericul „Hristos a înviat!”, și prin prezentarea unei șezători cu același titlu.

Bibliografie

Elena-Făcă,
Podolianu

Mugur de lumină, Piatra-Neamț, Editura Alfa, 2004

Maria, Jipa Popa

Sărbătoarea Paștelui, București Erc Press, 2007

Băncilă, Vasile

Inițierea religioasă a copiilor, București, Ed. „Anastasia, 1996”

TRADIȚII ȘI OBICEIURI DE PAȘTE

prof. înv. primar **Simona IORGA**
Colegiul Tehnic Bals

Paștele, una dintre sărbătorile cele mai importante ale creștinătății, este așteptat în fiecare an de mii de credincioși. A fost sărbătorit pentru prima dată în jurul anului 1400 înainte de Hristos, când evreii au părăsit Egiptul. Cu această ocazie, ei ungeau ramele ușilor de la casele lor cu sângele mieilor sacrificați. În acea noapte, îngerul morții trimis de Dumnezeu a omorât toți fiii întâi născuți ai egiptenilor pe ușile cărora nu era sângele mieilor. În casele israeliților, nu a murit nimeni, pentru că aceștia ascultaseră porunca lui Dumnezeu. În ceea ce privește creștinii, Dumnezeu a reînnoit legământul făcut cu israeliții, de data aceasta prin Fiul Său, Iisus Hristos. Legământul cel nou nu mai este făcut doar cu evreii, ci cu toate popoarele care vor să primească iertarea păcatelor prin jertfa lui Iisus Hristos.

De Paște, se sărbătorește Învierea lui Iisus Hristos, fiul lui Dumnezeu. Pentru această sărbătoare, creștinii se pregătesc prin postul ținut cu atâta evlavie, „postul Paștelui”.

„Săptămâna Patimilor” este ultima săptămână din post și începe în duminica Floriilor, duminică în care se comemorează intrarea lui Iisus în Ierusalim. În această săptămână, bisericile țin slujbe în fiecare seară, slujbe numite „Denii” când sunt comemorate chinurile lui Iisus, crucificarea și moartea sa. Paștele este sărbătorit de fiecare dată duminică, măsurătorile după care se stabilește data exactă a fiecărui Paște fiind unele clare. În Primul Consiliu de la Niceea din 325 s-a stabilit că Paștele va avea loc în fiecare an în prima duminică după prima lună plină ce urmează echinocțiului de primăvară.

În țara noastră, în diferite regiuni, există anumite obiceiuri cu ocazia sărbătorii pascale.

În Bucovina, în zorii zilei de Paște, fetele își clătesc fața cu apa folosită pentru a spăla, în noaptea de Înviere, limba clopotului. Astfel, ele vor fi frumoase tot anul, iar băieții vor alerga după ele așa cum se grăbesc oamenii să ajungă la biserică în noaptea de Înviere.

Un obicei întâlnit în Câmpulung Moldovenesc, este următorul: în zorii zilei de duminică, credincioșii ies în curtea bisericii, se așază în cerc cu lumânările aprinse în mână și așteaptă preotul care va sfinți și va binecuvânta bucatele din coșul pascal în care sunt aranjate, pe o farfurie, simbolurile bucuriei pentru tot anul: semințe de mac (ce vor fi aruncate în râu pentru a alunga seceta), sare (ce va fi păstrată pentru a aduce belșug), zahăr (folosit de câte ori vitele vor fi bolnave), făină (pentru ca rodul grâului să fie bogat), ceapă și usturoi (cu rol de protecție împotriva insectelor). Deasupra acestei farfurii se așază pasca, șunca, brânza, ouăle roșii, dar și ouăle încondeiate, bani, flori, pește afumat, sfeclă roșie cu hrean și prăjituri.

În părțile Sibiului, există obiceiul ca de Paște să fie împodobit un pom asemanator cu cel de Crăciun. Singura deosebire constă în faptul că în locul globurilor se agață ouă vopsite (golite de conținutul lor).

La Călărași, la slujba de Înviere, credincioșii aduc ouă roșii, cozonoc, dar și cocoși albi. Se spune că, atunci când aceștia cântă, Hristos a înviat. Gospodarul al cărui cocoș cântă primul este cel mai norocos, deoarece datina zice că în anul respectiv, în casa lui va fi belșug. După slujbă, cocoșii sunt dăruiați oamenilor săraci.

În Maramureș, în dimineața de Paște, copiii mai mici de 9 ani merg la prieteni și la vecini să anunțe Învierea Domnului. Ei primesc câte un ou roșu, iar la plecare urează gazdelor „Sărbători fericite!”. Pentru ca în cea gospodărie să nu fie ceartă tot restul anului, pragul casei trebuie trecut mai întâi de un băiat.

O foarte frumoasă datina se păstrează în Țara Moșilor. În noaptea de Paște, toaca de la biserică se duce în cimitir și este păzită de feciori. Dacă este furată, aceștia sunt pedepsiți: a doua zi

trebuie să dea un ospăț, mâncare și băutură, atât pentru „hoți”, cât și pentru „păgubași”. Dacă aceia care au încercat să fure toaca nu au reușit, atunci ei vor fi cei care vor plăti ospățul.

În Țara Bârsei, în jurul Brașovului, se face o petrecere la care participă întreaga comunitate. Tinerii strâng ouă de la fete, apoi merg la Pietrele lui Solomon, la picnic, unde vor avea loc întreceri dintre care cea mai cunoscută și îndrăgită este aruncarea buzduganului.

Pe valea Crișului Alb, la Almaș, toată lumea se adună în curtea bisericii. Femeile și fetele din localitate îmbracă straie de sărbătoare și vin în curtea bisericii unde vopsesc și încondeiază ouă.

În comunitatea tradițională, pregătirile pentru sărbătoarea Paștelui încep încă din prima zi a Postului Mare, care durează șapte săptămâni. Ciclul pascal se continuă după Duminica Învierii, cu încă șapte săptămâni, până la Înălțare. Fiecare dintre aceste săptămâni este punctată de sărbători cu rezonanță în calendarul religios, dar și de obiceiuri populare sau de gesturi și acte mărunte menite să influențeze pozitiv mersul lucrurilor sau să remedieze abaterile de la regulile impuse de calendarul popular (Marțea Seacă, Miercurea Paștelor, Joia Mare, Vinerea Mare, Sâmbăta Mare – tradiții din Săptămâna Patimilor; Lunea Albă, Marțea Albă, Miercurea Luminată, Joia Paștilor, Vinerea Scumpă, Sâmbăta Tomei, Duminica Tomei – din Săptămâna Luminată).

Sărbătoarea pascală și-a păstrat până în prezent farmecul și semnificația, fiind un moment de liniște sufletească și de apropiere de familie. Farmecul deosebit este dat atât de semnificația religioasă - întotdeauna mai există o șansă de mântuire - cât și de tradiții: oul pictat, iepurașul, cozonacul, pasca, mielul, slujba de sâmbătă seara cu luarea luminii.

O tradiție respectată cu sfințenie de români este ciocnitul ouălor. Folclorul conservă mai multe legende creștine care explică de ce se înroșesc ouăle de Paște și de ce ele au devenit simbolul sărbătorii Învierii Domnului. Cea mai cunoscută este cea care relatează că Maica Domnului, care venise să-și plângă fiul răstignit, a așezat coșul cu ouă lângă cruce și acestea s-au înroșit de la sângele care picura din rănilor lui Iisus.

Alături de ouăle roșii, pasca reprezintă simbolul alimentar al sărbătorii Paștelui. În mod tradițional, pasca este preparată din făină de grâu la care se adaugă produse lactate, ouă și zahăr. Fiind un element central al mesei pascale, fiecare dintre etapele de preparare sunt marcate de o serie de prescripții rituale. Astfel, făina trebuie să fie curată, de grâu ales, cernută prin sită deasă; cojile de ouă folosite pentru aluat nu se aruncă decât pe o apă curgătoare; făina de pe lopata cu care se bagă pasca în cuptor se adună și se presară pe stratul de varză, când se bagă în cuptor, se face cruce cu lopata sus pe pereții și apoi la gura cuptorului. Aceste prescripții se aplică și persoanei care prepară pasca: femeile se spală pe cap, se piaptână, își pun haine curate și fac mătâni sau spun rugăciuni înainte de a începe, iar când se apucă de frământat, se închină. Pasca reunește semnificații complexe, pornind de la simbolistica ingredientelor (grâul - simbol al renașterii) și a formei (rotundă - deoarece se spune că scutecele lui Iisus aveau această formă sau dreptunghiulară - după forma mormântului lui Iisus) pentru a condensa ideea biruinței vieții asupra morții.

Sfintele Paști marchează miracolul Învierii Domnului, iar actele de purificare din Săptămâna Luminată readuc echilibrul și armonia creștinilor. Obiectul acestei sărbători creștine este amintirea vie a patimii, a morții și a învierii lui Iisus Hristos.

Bibliografie:

- Ion Ghinoiu, *Sărbători și obiceiuri românești*, editura Elion, 2002.
- Elena Niculiță-Voronca, *Datinele și credințele poporului român adunate și așezate în ordine mitologică*, vol. I, II, editura Polirom, Iași, 1998.
- Antoaneta Olteanu, *Calendarele poporului român*, editura Paideea, 2001

DE CE OUĂLE DE PAȘTE SUNT ROȘII

prof. înv. primar **Claudia TRUȚĂ**

Colegiul Tehnic Balș

De ce ouăle de Paște sunt roșii? Iată o întrebare pe cât de naturală, pe atât de greu de descifrat răspunsul corect. În apropierea sărbătorii Învierii Domnului, trebuie să știi că originea vopsirii ouălor în culoarea roșie datează încă din timpul Mariei Magdalena. Există mai multe povești legate de motivul pentru care ouăle se vopsesc în roșu de Paște.

Se spune că oul îl reprezintă pe Iisus Hristos, iar vopseaua roșie semnifică pasiunea și sângele Mântuitorului. Odată cu Învierea, ciocnirea oului și decojirea acestuia simbolizează readucere la viață din moarte.

Una din povești relatează despre momentul în care Maica Domnului l-a vizitat pe împăratul Roman și i-a urât acestuia "**Hristos a Înviat!**". La cuvintele acesteia împăratul a spus că Iisus nu poate învia precum nici oul care îl ținea în mână nu putea fi schimbat din alb în roșu. Însă de îndată ce a terminat de rostit aceste cuvinte oul din mâna sa s-a făcut roșu.

Astfel Maica Domnului a continuat să predice despre Învierea Domnului. Împăratul a rămas uimit de cele ce se întâmplaseră. O poveste despre vopsirea oualor în roșu de Paște relatează despre obiceiurile stravechi când a manca oua fierbe era la fel de comun precum consumul de pâine în zilele noastre.

Asadar după moartea lui Iisus Maria Magdalena însoțită de alte femei s-au dus să viziteze mormantul și avea la ele diverse alimente printre care și oua fierte. În clipa în care acestea au ajuns la mormant și acesta era deschis le-a apărut un semn prin schimbarea oualor în roșu.

A doua poveste este mai răspândită deoarece Maria Magdalena este considerată o sfință în Est, unde este considerată egală cu apostolii. Cele mai multe icoane moderne o reprezintă pe Maria Magdalena ținând un ou roșu. Din antichitate, roșu a fost mereu culoarea asociată cu Maria Magdalena cu părul roșu sau cu o rochie roșie.

Vopsirea ouălor se face în mod natural și simplu în Antichitate. Ai nevoie de coaja unor cepe roșii, iar în plus e nevoie de puțin oțet pentru ca pigmentul să fie rezistent. Ingredientele pentru a vopsi ouăle în mod natural sunt: cojile de ceapă roșie, vas cu apă și puțin oțet.

Pentru a avea un model aparte ouăle pot fi puse într-un ciorap cu o frunză. De îndată ce ai strâns ciorapul acesta poate fi pus în apa cu oțet. După ce se usucă oul poți vedea modelul frunzei.

Astăzi ouăle sunt vopsite în mod divers, având nenumărate culori de la un galben pal la roșu aprins în funcție de imaginația fiecăruia.

Bibliografie:

- 1.S. Vrabie, Studii și cercetări de etnologie și literatură populară română, Ed. Grai și suflet-Cult. Nat.,Buc., 1999,
- 2.A. Gorovei, Credințe și superstiții ale poporului român, Ed. Grai și suflet - Cultura Nationala, Buc., 2003
- 3.I. Nicolau, Credințe și superstiții românești, Ed. Humanitas, Buc., 2000
4. I. Ghinoiu, Sărbători și obiceiuri românești, Ed. Elion, Buc., 2003

ROLUL INTEGRATOR ȘI SOCIALIZATOR AL ACTIVITĂȚILOR EXTRACURRICULARE

**prof. înv. primar Vasilica SFETCU
Liceul Teoretic „Tudor Vladimirescu”
Drăgănești-Olt**

Procesul educațional „îmbracă” și forme de muncă didactică complementare lecției obișnuite. Acestea sunt activități extracurriculare și se desfășoară sub îndrumarea atentă a învășătorului. Asemenea tipuri de activitate am desfășurat și eu de-a lungul timpului cu elevii claselor pe care le-am îndrumat, activități ce au cuprins: excursii, drumeții, vizite, programe artistice, spectacole, întâlniri cu persoane care își desfășoară activitatea în diferite domenii. Activitățile sunt apreciate atât de către elevi, cât și de factorii educaționali pentru că valorifică și dezvoltă interesele și aptitudinile elevilor, organizează într-o manieră plăcută, relaxantă, timpul liber al școlarilor, formele de organizare au un caracter recreativ, elevii își manifestă spiritul de inițiativă, au un efect pozitiv pentru munca în echipă, sunt caracterizate de optimism și umor, creează un sentiment de siguranță și încredere tuturor participanților, contribuie la dezvoltarea personalității armonioase a copiilor.

Prin activitățile extracurriculare am contribuit la dezvoltarea unor atitudini și comportamente democratice la elevi, stimulând spiritul de înțajutorare și solidaritatea de grup, spiritul critic, capacitatea de argumentare, de a acționa și rezolva probleme în mod responsabil.

În organizarea activităților extrașcolare am beneficiat de sprijinul permanent al părinților. Unii dintre aceștia au fost prezenți la toate acțiunile, în excursii, drumeții, picnicuri, serbări școlare, spectacole și concursuri. Ca urmare, crește substanțial implicarea lor în viața școlii, în interesul educării integrale și integratoare a elevilor. Prezența și sprijinul acestora au fost stimulate și de faptul că am derulat un proiect educațional „Ora părinților” la clasa pregătitoare, în cadrul căruia fiecare părinte a putut propune și organiza cu ajutorul meu o activitate de genul:

-vizită la locul lui de muncă și prezentarea ocupației, realizarea unor obiecte de decor, jucării (la ora de Arte vizuale/Abilități practice părintele inițiator, sub îndemnul „Mamă, și tu poți!” a participat la realizarea produselor respective), pregătirea unor preparate culinare, prezentarea unui hobby (la orele de Dezvoltare personală), organizarea unei aniversări, drumeții, etc.

Constatarea pe care am făcut-o, ca urmare a finalităților activităților desfășurate este faptul că elevii devin mai responsabili, mai respectuoși unii cu ceilalți, încep să se cunoască și prin prisma părinților, sunt mai implicați și mai ambițioși.

Ca activitate extracurriculară, excursia permite o abordare interdisciplinară, făcând apel la mai multe discipline: limba română, geografie, istorie, educație ecologică, educație plastică, muzicală, religioasă. Am pregătit și organizat de-a lungul carierei mele de cadru didactic multe excursii tematice, istorice, culturale, literare.

Am să exemplific aspectele privitoare la proiectarea și organizarea unei excursii cu elevii din clasa a IV-a a unei generații anterioare pe itinerariul Drăgănești-Olt-Pitești-Câmpulung-Rucăr-Cheile Dâmbovicioarei-Peștera Dâmbovicioarei.

Tema activității: Mediul înconjurător și protejarea lui

Tipul activității: Practic-aplicativ

Elevii au fost împărțiți în grupe de „experti” pe baza teoriei inteligențelor multiple, li s-au distribuit fișe de lucru, în care au notat informațiile culese pe tot parcursul excursiei în funcție de sarcinile stabilite: Grupa ecologiștilor; Grupa pictorilor; Grupa sanitarilor; Grupa fotografiilor.

Pe parcursul excursiei i-am îndrumat și i-am sprijinit în realizarea sarcinilor și colectarea informațiilor. Rezultatele excursiei s-au sintetizat în realizarea temelor de portofoliu:

- ✓ Grupa ecologiștilor - realizarea unui poster „Să ajutăm Pământul”
- ✓ Grupa pictorilor - realizarea unei expoziții cu peisaje, mănăstiri, monumente închinare eroilor
- ✓ Grupa sanitarilor - realizarea unui pliant cu îndemnuri de comportament adecvat față de mediu atunci când mergem în excursii
- ✓ Grupa fotografiilor - realizarea unui album al excursiei.

În clasele mai mari aceste sarcini pot fi adaptate în funcție de materiile studiate și obiectivele turistice vizitate (grupa lingviștilor, grupa istoricilor, grupa geografilor).

Realizarea obiectivelor urmărite în activitățile extracurriculare depinde de talentul învățătorului, de dragostea sa pentru copii, de modul creator de abordare a temelor prin punerea în valoare a posibilităților și resurselor de care dispune clasa de elevi.

Bibliografie:

- ✓ „Învățământul primar”-revista nr.2-3, 2002
- ✓ „Modele, strategii și tehnici didactice activizante cu aplicații în geografie”- Editura Clusium, 2002, Dulama Maria Eliza
- ✓ „Pedagogie”- Editura Didactică și Pedagogică, București, 1994, Nicola Ioan

ROLUL EDUCATOAREI ÎN FORMAREA TRĂSĂTURILOR DE CARACTER ALE PREȘCOLARILOR

**prof. înv. preșc. Florina STUPARU
G.P.N."Dumbrava Minunată", Drăgănești-Olt**

La începutul grădiniței, copilul va descoperi brusc faptul că nu va mai sta cu mama toată ziua, că nu va mai fi “centrul universului” și că trebuie să asculte de cineva străin și să suporte mulți alți copii mai mult sau mai puțin educați până în acel moment, că trebuie să împartă jucăriile cu ceilalți și că nu i se vor îndeplini nicidecum toate poftele. De aceea, nu putem lăsa copilul să se orienteze singur în multitudinea de fapte și atitudini ce se manifestă în jurul său, ci este necesar să organizăm o ambianță pozitivă. Copilul trebuie încurajat cu multă răbdare și înțelegere, cu fermitate totodată, dar mai ales cu infinită dragoste. Trebuie lăudat când reușește să se descurce singur, când își respectă programul sau deprinderile sănătoase, și trebuie să i se explice de ce este trimis la grădiniță.

Copiii nu trebuie mințiți sau amenințați cu grădinița pentru că vor avea reticență numai la auzul cuvântului “grădiniță”. În același timp, relația cu “doamna” are un impact decisiv asupra copilului. Educatoarea este cel mai important actor de pe scena vieții preșcolarului. Personalitatea acesteia, atitudinile, modul de a gândi și de a acționa influențează hotărâtor atmosfera și mediul în care se formează copilul.

La intrarea în grădiniță, copilul se află în perioada celor mai bogate acumulări cantitative și calitative. În această instituție educatoarea îndrumă copiii să diferențieze binele de rău, ceea ce este permis de ceea ce nu este permis.

Necesitatea de a începe educarea cât mai de timpuriu este justificată și de faptul că la vârsta preșcolară se formează cu cea mai mare ușurință automatismele ce stau la baza deprinderilor de comportare. De exemplu, deprinderea de a mulțumi ori de câte ori primește ceva, cea de a saluta, de a asculta pe ceilalți când vorbesc, fără a-i întrerupe, sau de a îndeplini cerințele adulților fără comentarii inutile, au ca și consecință apariția unei atitudini constante de politețe și respect față de cei din jur.

Educarea caracterului copiilor preșcolari presupune realizarea a trei sarcini fundamentale, care trebuie să constituie pentru educatoare puncte de plecare pentru întreaga muncă educativă. Aceste sarcini sunt: educarea trăsăturilor pozitive de caracter (dragostea pentru adevăr, sinceritatea, cinstea, curajul, modestia, optimismul și încrederea în forțele proprii, sociabilitatea, independența,

spiritul critic și autocritic, generozitatea, blândețea, politețea, respectul, bunul simț, ordinea, disciplina, devotamentul, recunoștința, punctualitatea, conștiinciozitatea, discreția, umanismul, delicatețea, principialitatea, colectivismul, prietenia, hărnicia, sentimentul datoriei, al mândriei patriotice, puritatea morală etc.); educarea însușirilor voliționale și înlăturarea defectelor de voință și de caracter, lupta împotriva lor.

Cele negative, ce trebuie frânate prin activitățile de educație moral civică ar fi: pasivitatea, lenea, egoismul, îngâmfarea, lăudăroșenia, invidia, imprudența, lingușirea, neglijența, necinstea, hoția, înșelăciunea, fățărnicia, viclenia, indiscreția, obrăznicia, disprețul, insultarea, dezordinea, ura, răutatea, nerecunoștința, neascultarea, tergiversarea, timiditatea, delăsarea etc.

Trăsăturile manifestate de copii nu au stabilitate. Prin intermediul muncii educative, cele pozitive pot fi accentuate, iar cele negative diminuate și treptat, înlăturate.

Rudolf Steiner spunea: „*Două cuvinte magice indică natura raporturilor copilului cu mediul său fizic înconjurător. Acestea sunt: imitație și exemplu.*” Pentru copii, omul matur este persoana care știe totul, care are experiență multă, care nu greșește. De aceea, imitarea lui îl încântă, le dă încredere, siguranța că nu greșesc.

Exemplul are o mare putere de influență asupra copiilor datorită caracterului său intuitiv. El se adresează în mod nemijlocit simțurilor copilului, îl ajută să perceapă realitatea vie, concretă. De multe ori sute de cuvinte nu reușesc să facă înțeles ceea ce un exemplu concret convinge într-o clipă.

BIBLIOGRAFIE:

- Alexandru, J., (1992), *Cunoașterea copilului preșcolar*, R. A. a Imprimeriilor Coresi, București;
- Dima, S., (coord.), (1998), *Copilăria-fundament al personalității*, Ed. Coresi, București;
- Dumitrana, M., (2000), *Copilul, familia și grădinița*, Ed. Compania, București;

COMUNICAREA DIDACTICĂ - COMPONENTĂ A COMUNICĂRII INTERUMANE

prof. înv. primar. Carmen POPA
Liceul Teoretic „Tudor Vladimirescu”
Drăgănești-Olt

Educația are nu numai pricepere, dar și suflet din partea educatorului; ea cere fapte și afectivitate.

Educația este o relație socială care implică interacțiunea a numeroși factori: resurse umane și materiale, procese de predare-învățare și evaluare.

În *Dicționarul explicativ al limbii române*, conceptul de **comunicare** este definit ca *acțiunea de a comunica și rezultatul ei*.

Comunicarea este un proces relațional, în cadrul căruia doi sau mai mulți interlocutori fac schimb de informații, se înțeleg și se influențează între ei. Codurile folosite în comunicare sunt: cuvântul, gestul, imaginea, sunetul, mișcarea, stările afective.

Fiind o relație de schimb de informații, interlocutorii pot deveni în același timp atât receptori cât și emițători, folosind diferite canale: vizual, auditiv și tactil etc.

După *Dicționarul de pedagogie*, **comunicarea didactică este parte fundamentală a procesului de învățământ în care elevii, sub îndrumarea învățătorului, dobândesc noi cunoștințe, reguli, formule, legi.**

În *pedagogia tradițională*, **comunicarea didactică este considerată numai acțiune de predare, elevul având un rol de simplă receptare.**

Pedagogia modernă, reconsiderând rolul elevului în cadrul procesului de învățământ, acordă o deosebită atenție metodelor active, conlucrării dintre elevi și învățător, exersării de către elevi, care fac din comunicarea didactică un proces complex și viu.

În realizarea conceptului de comunicare, fiecare dascăl trebuie să își aleagă metodele și procedeele în funcție de particularitățile de vârstă și individuale ale colectivului de elevi pe care îl conduce.

Comunicarea didactică se realizează prin toate obiectele de învățământ nu numai la obiectul „Comunicare”, iar raporturile de comunicare dintre elev-învățător, elev-elev, elev-grup, grup-elev, învățător-elev se pot realiza pe tot parcursul activității didactice, în oricare verigă a lecției.

Indiferent de relațiile de comunicare, se urmărește asimilarea de cunoștințe, formarea de reprezentări și noțiuni științifice, pe căi active, în mod conștient și temeinic.

În condițiile acestor raporturi, elevul devine subiect în procesul de învățământ, asimilând cunoștințe prin eforturi proprii.

Relațiile educaționale pot avea loc la *nivel social* (și aici amintim relația școlii cu familia, instituțiile extrașcolare, cultural-științifice, mass-media) și la nivelul procesului de învățământ.

În cadrul acestui nivel, relațiile pedagogice se stabilesc între: învățător-elev, elevi-elevi și intergrupale. Între aceste grupuri se creează mai multe tipuri de relații:

a) conducere

– învățătorul dialoghează cu elevii, accept și le clarifică ideile, sprijină, laudă și stimulează în luarea deciziilor pe ton calm de colaborare – toate ducând la sporirea randamentului școlar

– în contrast, apare învățătorul dominant care ține prelegeri, dă indicații, critic, creează stări tensionale, elevii devenind ostili.

b) de cunoaștere – au ca scop cunoașterea elevului de către învățător, a gradului de inteligență, a temperamentului, dorințelor, aspirațiilor elevilor.

c) socio-afective-se stabilesc între învățător-elevi, și între elevi-elevi, relații ce pot fi de preferință, de respingere sau indiferență.

d) de comunicare

Aceste relații sunt cele mai importante în procesul de învățământ, datorită funcțiilor pozitive pe care le au: funcția informativă și formativ-educativă, funcția de rezolvare a problemelor elevilor și ale grupului, de evaluare a randamentului școlar, de favorizare a coeziunii grupului, de afirmare a acestuia prin îndeplinirea obligațiilor școlare.

Comunicarea didactică, ca latură a comunicării umane, se realizează sub diferite forme:

- comunicare verbală- dialog, expunere, intervenție, alocuțiune, discurs etc.
- comunicare paraverbală (empatică) – de trăire afectivă a altei persoane, de identificare și precizare a dispozițiilor și actelor psihice ale unei persoane.
- comunicare nonverbal – gestică (gesturi indicatorii, sugestive, descriptive, expresive)
- comunicare scrisă – fondul și forma textului
- comunicare vizuală – care stimulează gândirea independentă, spiritul de observație și creativitate.

Cu ajutorul comunicării didactice, învățătorul le transmite elevilor materia de învățământ prevăzută în programele școlare, având ca suport de informare manualul școlar.

Mecanismul procesului de comunicare îl constituie:

- emiterea mesajului didactic de către învățător sau de o altă sursă de informație;
- canalul prin care se transmite mesajul;
- receptarea mesajului de către elev;
- stocarea și prelucrarea lui în scopul formulării răspunsurilor;

Eficiența comunicării depinde de pregătirea și de măiestria de a comunica a învățătorului, ca și de capacitățile intelectuale ale elevilor.

În concluzie, nu este suficient să știi ce să comunici și nici să cunoști bine elevii. Un învățător bun se caracterizează prin empatie, capacitatea de a sesiza și înțelege nevoile și problemele elevilor, de a se identifica cu ei, adaptându-și comportamentul didactic și afectiv la cerințele lor, bucurându-se odată cu ei de succesele obținute.

„Experiența, ca și știința, nu se pune pe cântar, ci se infiltrează în tot ceea ce iese din mâna și gura omului” - Marin Voiculescu, *Lumea în gândire*.

- Bibliografie - Dicționar de pedagogie-1979-E.D.P.-București
 - Didactica –1994, Învățământ primar, Ed., Gh Alexandru
 - Revista „Învățământul primar” nr. 3/1997

JOCUL DIDACTIC – MODALITATE EFICIENTA DE STIMULARE A CREATIVITĂȚII ÎN CICLUL PRIMAR

prof. înv. primar Nicoleta Simina PÎRVU
Liceul „T.Vladimirescu,, Drăgănești Olt

În România de azi, profesorul, aflat într-o lume în continuă transformare, trebuie să-și dezvolte anumite abilități adaptate și adaptabile la înnoirile crescânde cerute de noile politici educaționale. Omul se naște jucându-se. Jocul îl va fascina și pe adult prin frumusețe și libertate. Jocul didactic este soluția practică a unei lecții reușite, o metodă de a îmbina utilul cu plăcutul, de a-i antrena pe copii, de a de dinamism orei, de a consolida noțiuni, de a-i verifica pe elevi într-o manieră mai puțin plictisitoare.

Jocul reprezintă un ansamblu de acțiuni și operațiuni care urmăresc obiective complexe de pregătire intelectuală, morală, fizică a copilului. Folosit în activitatea didactică elementul de joc imprimă acesteia un caracter mai viu și mai atrăgător, aduce varietate și o stare de bucurie, de destindere, previne monotonia și plictiseala. Prin joc învățătorul consolidează, verifică cunoștințele copiilor, le pune în valoare și le antrenează capacitățile creatoare. Obiectivele instructiv-educative ale fiecărui obiect de studiu pot fi mai bine realizate prin utilizarea jocului. Acesta le captează interesul, îi angajează afectiv și atitudinal. Elementele de joc: descoperirea, ghicirea, întrecerea, surpriza, așteptarea asigură mobilizarea efortului personal în aflarea soluțiilor, în rezolvarea problemelor.

Copilul se joacă de-a ceea ce a văzut sau a auzit. El folosește modele din realitatea apropiată, din viața adulților din preajma sa. Astfel își asimilează semnificația socială a rolurilor care îl așteaptă în viață. Prin joc copilul de om învață cu plăcere. Datorită conținutului și modului de desfășurare jocurile didactice sunt mijloace eficiente de activizare a întregii clase, dezvoltă spiritul de echipă, formează și dezvoltă deprinderi elementare și de muncă organizată.

Prin joc copilul învață să reacționeze pozitiv, sincer, față de ceea ce este frumos și moral. El găsește cea mai eficientă recompensă în însuși faptul de a se juca. Latura volițională este solicitată prin joc. În acest sens jocul cu reguli devine o metodă foarte eficientă. Eficiența jocului depinde și de felul în care învățătorul știe să asigure o concordanță între tema jocului și tema și materialul existent, de felul în care știe să folosească cuvântul ca mijloc de îndrumare a elevilor prin întrebări, răspunsuri, explicații, aprecieri.

Jocurile didactice exercită o influență pozitivă asupra întregii personalități a copilului. Ele pot însoți orice obiect de învățământ, fiecare lecție luând și forma unor întreceri, concursuri între toți elevii, între rânduri de bănci, grupe de elevi.

Distractiv și educativ în egală măsură, jocul didactic le permite elevilor să se cunoască mai bine, să-și descopere calitățile de raportor, de coordonator, de timer, de coechipier, să-și dezvolte spiritul de competiție și de colegialitate. Exemple de jocuri: *Continua tu, Creează un model, Tunelul, Jocul punctelor, Ploaia, Jocul silabelor, Repetă ce spun eu!* Etc

Atunci când folosim jocul în procesul de predare-învățare el va dobândi funcții psihopedagogice semnificative deoarece asigură participarea activă a elevului sporind interesul pentru conținutul lecției. Acest lucru dinamizează acțiunea didactică prin intermediul motivațiilor ludice care sunt subordonate scopului activității de predare-învățare într-o perspectivă pronunțat formativă.

BIBLIOGRAFIE:

1. Frîncu, Angela, 1972, „Jocuri didactice și exerciții distractive”, Culegere, Editura Didactică și Pedagogică, București
2. Pop, Eleonora, 1986, „Jocuri și activități alese”, Culegere metodică, București
3. Popescu Mihăilești, Alexandru, Nr 9, 1985, „Stimularea creativității în exprimarea orală la copii”, Revista de pedagogie

STUDIUL LITERATURII DIN PERSPECTIVA INTELIGENȚEI EMOȚIONALE**Prof. Adriana MEZDREA****Școala Gimnazială Ștefan Protopopescu – Slatina
Colegiul Național Ion Minulescu – Slatina**

Nu de puține ori, timpul a dovedit că, în ciuda unui parcurs școlar remarcabil, un coleg, o cunoștință, cineva din jurul nostru nu a reușit la fel de bine în plan social sau familial.

Lucrările de specialitate ale ultimelor decenii fac distincția esențială între inteligența cognitivă și inteligența emoțională, demonstrând importanța celei de-a doua în reușita în viață. Poate cea mai citată și mai importantă lucrare în acest sens este cartea lui Daniel Goleman *Inteligența emoțională* care, demonstrând practic (cu exemple concrete) și susținând științific, cu studii ce țin de domeniul neurologiei și psihologiei, că emoțiile joacă un rol major în viața noastră, prin urmare cultivarea inteligenței emoționale este esențială pentru ceea ce numim succes în viață.¹ Astfel, *inteligența emoțională* reprezintă capacitatea individului de a fi în stare să se motiveze și să persevereze în fața frustrărilor; capacitatea de a-și stăpâni impulsurile și de a amâna satisfacțiile, de a-și regla stările de spirit și de a împiedica necazurile să-i întunece mintea; de a fi stăruitor și de a spera. În viața reală, inteligența emoțională trece înaintea IQ-ului², abilitățile din inteligența emoțională, comparativ cu cele din coeficientul de inteligență generală, putând fi învățate și dezvoltate întreaga viață.

Studiile recente asupra inteligenței emoționale demonstrează că formarea abilităților emoționale este mult mai ușoară în primii ani de viață, până spre sfârșitul perioadei adolescenței. Atunci când emoțional se simt în siguranță, încurajați și apreciați, într-o atmosferă educațională bazată pe optimism și empatie, elevii cunosc performanța. Capacitatea de a-și percepe propriile emoții, de a le înțelege și de a depăși o stare de spirit negativă are o influență majoră asupra sănătății mentale a elevului, echilibrul psihic influențând în mod decisiv rezultatele sale academice. Elevii cu o inteligență emoțională redusă sunt predispuși stresului și problemelor emoționale. Prin cultivarea abilităților de adaptare emoțională, aceștia ar putea învăța să depășească blocajele emoționale și să își evidențieze capacitățile cognitive.

Literatura valorifică funcția expresivă a limbii și se adresează sensibilității, declanșând efecte estetice și emoționale puternice. Obiectivele generale ale studiului limbii și literaturii române în gimnaziu sunt: practica rațională și funcțională a limbii, formarea unei culturi literare și a unui univers afectiv și atitudinal corect și formarea deprinderilor de muncă intelectuală. Acestea presupun însă ca dincolo de tiparul materiei de studiu să se realizeze activități de investigație și de reflecție, ce permit forme mai înalte de "zbor"³ decât simpla comprehensiune a textelor și fenomenelor de limbă. Cultivarea unor emoții și atitudini precum curiozitate, plăcere, surpriză, motivație, creativitate, constituie un obiectiv tot atât de important precum receptarea textului literar în cele două dimensiuni ale sale, comprehensiune și interpretare.

Dacă studiul limbii și literaturii române este instrument și mediu al dezvoltării capacității de înțelegere a lumii, atunci este implicit mijloc de educare a emoțiilor care ne permit receptarea afectivă a lumii. Aceasta este o componentă esențială a didacticii care nu poate fi ignorată, ci din contră ar trebui asumată și educată, deoarece învățătura nu se poate face izolat de sentimentele copiilor. În acest sens, propunem îmbinarea a două paradigme în receptarea lecturii în școală: modelul lingvistic și cel orientat spre cititor, spre emoțiile și trăirile acestuia în raport cu textul literar receptat. Dacă primul model se aplică cu preponderență în practica școlară, la orele de limbă și literatură română din trunchiul comun, al doilea poate fi aplicat cu precădere, în completare, în

¹ Daniel Goleman, *Inteligența emoțională*, Ed. Curtea Veche, București, 2008

² Ibidem, p. 13

³ Alina Pamfil, *Limba și literatura română în gimnaziu. Structuri didactice deschise*, Ed. Paralela 45, Pitești, 2007, p. 172

cadrul unui opțional la nivelul disciplinei sau al unor activități extracurriculare precum excursii, concursuri și expoziții tematice, cercuri literare, vizite culturale.

Reconsiderată din perspectiva receptorului, opera literară presupune angajarea cititorului în lectură prin activarea unor structuri cognitive și afective complexe. Structurile afective reprezintă atitudinea generală pe care elevul o are față de lectură, imaginea de sine relevată prin acest act al cunoașterii de sine. Însă prin supraevaluarea celor cognitive (de comunicare, de prelucrare informațională), întâlnirea elevului cu textul nu mai presupune plăcerea sau "oglundirea de sine". Studiul operei literare nu se poate reduce la câteva texte reprezentative și necesare introducerii unor noțiuni de teorie literară. În jocul atribuirii de sens sau al resemantizărilor repetate, în contexte diferite, elevul învață să se situeze adecvat față de lume, conturându-și personalitatea prin dezvoltarea imaginației și creativității, prin identificarea emoțiilor și controlul acestora. Astfel, educarea inteligenței emoționale devine un scop în sine al lecției de receptare a mesajului literar. Prin aplicarea unor strategii didactice care să aibă în vedere apropierea sensibilă a elevului de text și prin urmărirea unor competențe transversale, lecția de receptare a operei literare îi oferă elevului șansa de a se descoperi pe sine și de a se modela psihologic.

BIBLIOGRAFIE GENERALĂ

1. Goleman, Daniel, *Inteligența emoțională*, București: Ed. Curtea Veche, 2008
2. Marino, Al. , *Hermeneutica ideii de literatură*, Cluj-Napoca: Editura Dacia, 1987
3. Pamfil, Alina, *Limba și literatura română în gimnaziu. Structuri didactice deschise*, Pitești: Ed. Paralela 45, 2007
4. Piaget, Jean, Inhelder, Barbel, *Psihologia copilului*, Chișinău: Ed. Cartier, 2011

SCHIMBURILE DE EXPERIENȚĂ ÎNTRE CADRELE DIDACTICE – O MODALITATE IMPORTANTĂ DE A PUNE ÎN VALOARE ACTIVITATEA DE ZI CU ZI DE LA CATEDRĂ

prof. Loredana Mihaela CRÎNGUȘ
Grădinița cu Program Prelungit Scornicești

Cadrele didactice de la Grădinița cu Program Prelungit Scornicești, împreună cu cele de la Grădinița cu Program Prelungit nr. 4 Slatina și Grădinița cu Program Prelungit nr. 14 din Târgoviște, au desfășurat, în data de 19.05.2017, o frumoasă activitate în cadrul Schimbului de Experiență între județele Olt și Dâmbovița, intitulat „*Șanse egale le educație!*”, coordonat de prof. inv. Preșcolar Crînguș Loredana Mihaela – G.P.P. Scornicești.

Obiectivele proiectului:

- Îmbogățirea și extinderea acțiunilor educative care să contribuie la integrarea cu succes și în mod egal în viața de grădiniță și școală a tuturor copiilor;
- Promovarea elaborării unor strategii, un mod de viață care înseamnă „a trăi împreună, a accepta sau a-i (re)primi printre noi pe cei care ni se par diferiți: defavorizați, copii cu CES, alte etnii, de alte religii;
- Promovarea principiului nondiscriminatoriu;
- Respectarea dreptului copiilor – „diferiți dar egali”;
- Perfecționarea și diversificarea strategiilor didactice în procesul educațional din grădinița incluzivă;
- Perfecționarea unor capacități și abilități metodologice.

GRUPURI ȚINTĂ: Preșcolari, cadre didactice, părinți, grădinițele incluzive.

MODALITĂȚI DE COMUNICARE:

- Întâlniri față în față, reuniuni de proiect, vizite bilaterale, prezentări oficiale;
- Schimb de materiale și informații la distanță.

Respectând modalitățile de comunicare între cadrele didactice, de data aceasta, cadrele didactice de la Grădinița cu Program Prelungit nr. 14 din Târgoviște au fost gazdele acestei acțiuni, așteptându-ne cu multă emoție și căldură. În cadrul instituției, doamnele educatoare ne-au așteptat cu activități deosebite desfășurate cu copiii în centrele de interes, unii dintre copii fiind cu cerințe educative speciale, integrați foarte bine în grupul din care fac parte.

În partea a doua a activității, cadrele didactice din cadrul celor trei instituții partenere au făcut schimb de impresii cu privire la activitatea didactică în general, precum și la activitatea didactică desfășurată cu preșcolarii care necesită o atenție deosebită. De asemenea, au fost prezentate programe și proiecte la care au participat toți preșcolarii, fără să se țină cont de vârstă, etnie, sau diversele probleme cu care se confruntă unii dintre aceștia. Rezultatele obținute au fost impresionante, munca educatoarelor fiind răsplătită ca atare.

În cea de-a treia parte, cadrele didactice au vizitat obiectivele turistice din orașul Târgoviște: Mănăstirea Dealu și Curtea Domnească, rămânând cu o frumoasă impresie despre istoria neamului românesc.

La finalul activității, cadrele didactice au completat un chestionar, din care am putut desprinde următoarele idei:

- Întâlnirile de acest gen „*față în față*” au cele mai bune rezultate și ar trebui să se desfășoare cât mai des posibil;
- Copiii cu cerințe educative speciale sunt deosebiți și trebuie tratați cu multă dragoste;
- Integrarea tuturor copiilor în cadrul grupurilor din care fac parte pun bazele dezvoltării societății.
- Schimbul de experiență intitulat „*Șanse egale le educație!*” și-a atins obiectivele, rezultatele obținute au fost deosebite, în consecință, cadrele didactice își doresc să colaboreze în continuare.

Cuprins

	Prof. Marius Bălașa	3
	Prof. Felicia Man	4
Învățarea colaborativă – inovație pentru performanță	Prof. Cristina Mihuț	5
Elemente de specificitate ale sistemului de educație finlandez	Prof. Mirela Maria Paraschiv	7
Tudor Vianu sau demnitatea criticii în literatură română	Prof. Maria-Mioara Mitrea	9
Antiliteratura	Prof. Elena Rusu	11
Pastelul	Prof. Reli Dincă	15
„Categoriile abisale” ale avangardei	Prof. Elena Rusu	17
Abordarea metodică a textelor lirice în învățământul primar	Prof. Emilia Iulia Mihaela Filip	20
Tipuri de educație	Prof. Felicia Alexandru	22
Necesitatea educației nonformale în școală	Prof. Raluca Urziceanu	24
Corelația natură-industrie în Slatina	Prof. Elena Aurica Mihai	27
Aplicația hot potatoes în predarea-învățarea biologiei	Prof. Sofia Simona Capisizu	30
Rolul metodelor interactive în eficientizarea învățării	Prof. Ionela Amalia Bujoreanu	32
Abordarea interdisciplinară a textelor literare	Prof. Nicoleta Angelescu	35
Să răspândim respectul!	Prof. Simona Cioroianu	37
Formularele Google	Prof. Claudia Petre	38
Particularități metodice în învățământul seral	Prof. Elena Zanfirescu	40
Indicații și contraîndicații pentru practicarea sportului în copilărie și adolescență	Prof. Mirela Vanea	42
Necesitatea educației pentru sănătate în școală	Prof. Alina-Maria Eftemie	44
Managementul educational între artă și știință	Prof. Mariana Camelia Neacșu	47
Pedagogia Waldorf	Prof. Margareta Ana Tudor	49
Dimensiunea temporalității în opera lui Constantin Noica	Prof. Anișoara Bujgoi	50
Organizarea modular a conținuturilor învățământului agricol	Prof. ing. Dr. Petra Anton	53
The power of stories in teaching English	Prof. Nicoleta Mădălina Băltărețu	56
Avantaje și dezavantaje ale păstrării datelor în Excel	Prof. Sanda Profeanu	58
Management și comunicare	Prof. Florina Simona Matescu	59
Optimizarea comunicării dintre cadrul didactic și elevul cu CES	Prof. înv. Primar Emilia Diaconescu	61
Specificul evaluării cadrelor didactice	Prof. Ionica Odeta Vâlcea	63
Virusii informatici și cum ne protejăm împotriva lor	Inf. Ionel Vâlcea	64
Procedee modern	Înv. Alina Ofelia Constantin	66
Elevul cu CES	Prof. Lavinia Roxana Micu	68
Jocul didactic la fizică	Prof. Mihaela Mincă	70
An educational visit	Prof. Alina Maria Eftemie	71
Metode modern – activizatoare de instruire	Prof. Mihaela Rujou	73

Creativitatea – latură a procesului instructive	Prof. înv. Primar Mariana Voica	75
Conversația cea mai practică metodă de instruire și educare	Prof. Moraru Georgeta	77
Activități eșalonate și înregistrare de date în alternative educațională step by step	Prof. înv. Primar Ramona Oltean	78
Paștele la români	Prof. înv. Primar Dariana Coandă	79
Tradiții și obiceiuri de Paște	Prof. înv. Primar Simona Iorga	82
De ce ouăle de Paște sunt roșii	Prof. înv. Primar Claudia Truță	84
Rolul integrator și socializator al activităților extracurriculare	Prof. înv. Primar Vasilica Sfetcu	85
Rolul educatoarei în formarea trăsăturilor de caracter ale preșcolarilor	Prof. înv. Preșc. Florina Stuparu	87
Comunicarea didactică – component a comunicării interumane	Prof. înv. Primar Carmen Popa	89
Jocul didactic – modalitate eficientă de stimulare a creativității în ciclul primar	Prof. înv. Primar Nicoleta Simina Pîrvu	91
Studiul literaturii din perspectiva inteligenței emoționale	Prof. Adriana Mezdrea	92
Schimbările de experiență între cadrele didactice – o modalitate importantă de a pune în valoare activitatea de zi cu zi de la catedră	Prof. Loredana Mihaela Crînguș	94

ISSN 2559 - 3218
ISSN-L 2559 - 3218
www.EdituraHoffman.com
www.LibrariaHoffman.ro
Tel. 0740 984 910